COLECȚIA

Iubiri de poveste

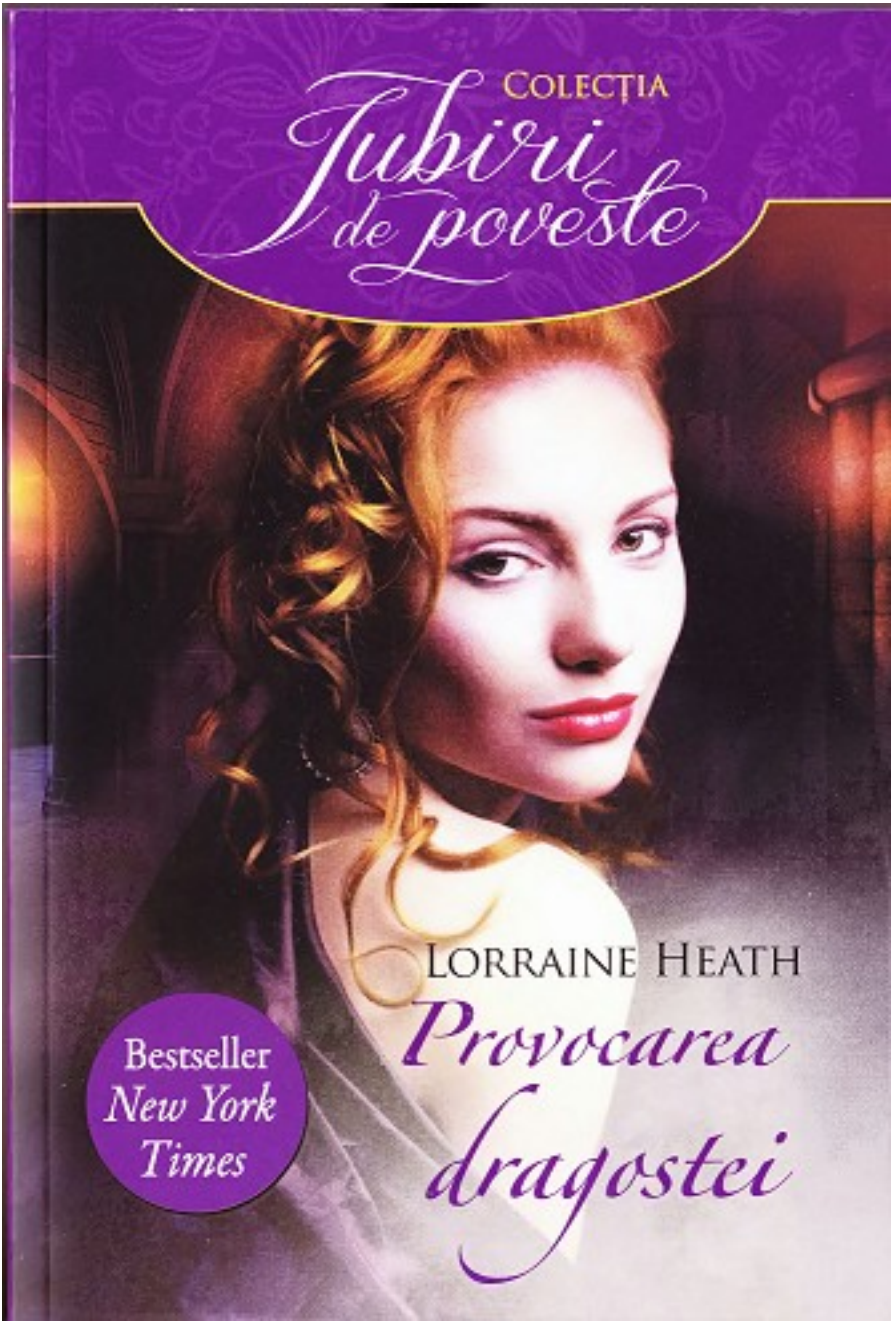

LORRAINE HEATH

Provocarea dragostei

Bestseller *New York Times*

LORRAINE HEATH
PROVOCAREA DRAGOSTEI

***Just Wicked Enough by* Lorraine Heath**

Copyright © 2007 Jan Nowasky
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Provocarea dragostei
Lorraine Heath
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Tudoriţa Şoldănescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEATH, LORRAINE
Provocarea dragostei / Lorraine Heath.
Traducere din limba engleză Cristina Radu

Pentru Petra şi Karen,
pentru că îmi faceţi fiii să zâmbească

Capitolul 1

Londra
1888

Michael Tremayne, al patrulea marchiz de Falconridge, susţinuse întotdeauna, atât în public, cât şi în particular, că Jane Austen greşea. Adevărul universal recunoscut la care ea se referea atât de firesc ar fi fost cu mult mai corect dacă era scris astfel: „o moştenitoare nemăritată din America, posesoare a unei averi frumoase, are nevoie de un soţ nobil”.

Studiindu-şi reflexia din înalta oglindă cu suport, Michael nu era nicidecum mulţumit cu ceea ce i se oferea privirilor, dar asta numai pentru că înclina să analizeze mereu lucrurile în profunzime. Cu hotărâre, se sili să studieze doar accesoriile care erau la vedere. La astea nu putu găsi niciun defect.

Îşi cumpărase îmbrăcămintea de gală – jiletcă argintie, cămaşă albă apretată, lavalieră argintie, pantaloni negri de catifea şi pantofi negri din piele – special pentru această ocazie importantă. Părul lui des şi negru fusese îmblânzit, pieptănat pe spate, dar era doar o chestiune de timp până când buclele sale rebele aveau să-şi recâştige libertatea şi să devină o pacoste. Ştia că probabil ar fi trebuit să se tundă mai scurt, aşa cum obişnuiau bărbaţii în zilele astea, dar nu-i plăcea să se conformeze. Buclele lui rebele îl anunţau ca pe un bărbat independent – chiar dacă acea impresie era pe cale de a se schimba, în favoarea unui câştig mai important.

Mai devreme, îşi trecuse un brici cu lamă dreaptă peste maxilarul său puternic, având deosebită grijă să nu se taie. Nu se făcea să lase urme care ar fi putut duce la concluzia că îi tremurau mâinile sau că se simţea câtuşi de

puţin stânjenit de rolul său în viitoarele evenimente. Nici nu dorea să reiasă de undeva că nu-şi mai putea permite un valet.

Îşi cumpărase o colonie specială – un amestec moscat de liliac, lime şi lămâie – şi se dăduse din belşug, aproape până la sufocare. Prefera mirosurile aspre, asociate cu un bărbat după un galop pe coline, dar pentru ca planurile lui din această după-amiază să aibă sorţi de izbândă, se cerea să fie cât mai civilizat. Voia să nu existe nicio îndoială că era produsul unei creşteri sănătoase şi a unei vaste educaţii în toate domeniile care contau.

Îşi băgă umerii laţi în fracul negru la două rânduri – şi acesta de curând cumpărat – şi îl aranjă, neobosindu-se să-l încheie, pentru că era la modă să-l poarte descheiat. Trecuse ceva timp de când nu se mai îmbrăcase aşa cum trebuie, după ultima modă, şi fuseseră necesare o sumedenie de linguşeli din partea-i pentru a-l determina pe croitorul lui preferat să-i extindă creditul încă o dată, când deja îi datora omului o mare sumă de bani. Dar Michael îi promisese o tentantă sumă în plus pentru generozitatea şi înţelegerea sa.

Se studie cu un ochi critic, destul de mulţumit de ambalaj. Fă-l destul de atrăgător pentru a fascina, aşa încât nimeni să nu fie tentat să-l deschidă şi să arunce un ochi înăuntru. Da, chiar şi cel mai respingător suflet poate fi ascuns la vedere şi un bărbat care emana încredere era unul cu succesul asigurat. Cum poate fi mai lesne scoasă în evidenţă încrederea dacă nu cu haine perfect croite şi un aspect impecabil. Se străduise foarte tare să se pregătească pentru acest moment, să se asigure că îşi face rost de ceea ce cu disperare avea nevoie: o moştenitoare americană, posesoare a unei averi considerabile.

Cu puţin noroc, Michael va scăpa de datorii până la sfârşitul lunii.

Nu, nu cu noroc. Şiretenie, isteţime şi voinţa de a face

tot ce era necesar... indiferent cât de dificil ar fi fost, indiferent cât de tare i s-ar strânge stomacul la gândul implicaţiilor pe care i le rezerva viitorul.

O bătaie stridentă se auzi la uşă.

— Ultimul dintre gentlemeni a sosit, milord, anunţă majordomul.

Michael reuşise să-şi păstreze majordomul, menajera, bucătăreasa şi un valet. Personalul din afara casei consta din grădinar, vizitiu şi rândaş. Cu toţii erau necesari, dar numărul lor nu suferea comparaţie cu cei douăzeci şi patru de servitori care se îngrijeau odinioară de nevoile acestei gospodării şi ale familiei sale.

— Foarte bine, Bexhall. Informează-l pe Farnsworth că voi coborî imediat. Farnsworth, corpolentul său avocat, urma să supravegheze procedurile.

— Da, milord.

Pe când paşii se pierdeau pe culoar, Michael îşi lăsă capul în jos şi scoase un oftat adânc, adunându-şi forţele necesare pentru a face faţă la ceea ce pusese în mişcare. Ar fi preferat mai degrabă să adopte poziţia laşului şi să rămână în dormitor până când se terminau procedurile, dar considera că era important să fie prezent când domnii aflau condiţiile acestei licitaţii exclusive la care fuseseră invitaţi.

Ferma convingere a lui Michael referitor la ceea ce doreau moştenitoarele americane era cea care îl împinsese în situaţia de faţă, lipsindu-se astfel de flirturile şi de falsităţile ce se cereau ca să prindă în mreje pe una. Acceptase adevărata problemă şi încetase să o evite: el vindea, ei cumpărau. Banii vorbeau. Era ridicol să pretindă altceva.

În afară de asta, a face curte necesita un mare efort şi putea să şi dea greş. Chiar dacă avea succes în această acţiune, trebuia în cele din urmă să se întâlnească şi cu tatăl moştenitoarei, să obţină permisiunea de a se însura cu fata lui şi apoi să-şi petreacă zile, poate chiar săptămâni,

negociind plictisitoarele detalii ale aranjamentului, rezultatul final fiind îndoielnic încă de la bun început. N-avea nicio garanţie atunci când îşi începea demersul de a curta – din nou o procedură îndelungată şi plicticoasă – că eforturile sale vor merita osteneala. Mai simplu spus, găsea întreaga metodă de a cuceri o femeie o mare bătaie de cap, fără garanţia unui rezultat satisfăcător. Era o aventură. Orice acţiune ce implica sexul frumos era *întotdeauna* o aventură.

Un exemplu grăitor: bunul său prieten, ducele de Hawkhurst se străduise foarte tare să o cucerească pe bogata moştenitoare americană Jenny Rose, doar pentru a sfârşi prin a fi însurat cu însoţitoarea ei, după ce stârnise un scandal ce aproape că-i ruinase pe amândoi. Şi contele de Ravensley ajunsese în situaţia de a-i trăda pe vechiul său prieten şi pe sora lui pentru a-şi proteja interesele faţă de Jenny Rose – trădarea sa punând paie pe focul scandalului. Michael n-avea nicio idee unde era respectivul bărbat acum.

Nici că-i păsa prea tare de asta. Pentru moment, era mult mai preocupat de propriul lui necaz.

Ridicându-şi capul, îşi întâlni în oglindă ochii verzi şi duri ca smaraldul şi îşi îndreptă umerii.

— N-ai de ales, bătrâne. Hai să trecem la treabă, ce zici?

Cu o răsuflare înfiorată, se mai salută încă o dată înainte de a ieşi din încăpere şi se îndreptă spre scările ce duceau spre bibliotecă.

Cei doi prieteni ai lui Michael abia menţionaţi dovediseră că avuseseră atât un plan, cât şi o judecată jalnice. Michael, pe de altă parte, n-avea nicio intenţie de a le călca pe urme. Nu atunci când succesul putea fi cu uşurinţă determinat cu puţină prevedere, pregătire şi aranjarea atentă a factorilor-cheie.

Drept urmare, licitaţia exclusivă care se ţinea în

această după-amiază în biblioteca sa. Americanii aveau renumele de a vrea să se întreacă unul pe altul. Spera să le ofere ocazia potrivită să facă exact asta. Să pună un obiect în faţa lor şi să îi lase să se lupte pentru el. Dacă totul mergea după cum se aştepta, Michael va fi victorios, cu suficiente fonduri pentru a face orice îşi dorea.

Lacheul deschise uşa bibliotecii exact când sosi Michael. Intră în încăpere, ca un bărbat care refuza să lase să se vadă cât îl vor costa cu adevărat următoarele clipe. Cinci gentlemeni se ridicară – simultan – de pe scaunele ce înconjurau masivul birou de mahon.

Avocatul lui se îndepărtă de serviciul de ceai aranjat pe o măsuţă într-o parte.

— Milord, spuse Farnsworth, salutându-l uşor din cap. Eram pe punctul de a turna ceai pentru oaspeţii noştri. Acordaţi-mi onoarea de a face mai întâi prezentările.

Singurul lucru pe care Michael îl observă cu adevărat la oaspeţii săi era că fiecare dintre ei îşi purta succesul ca şi când fusese croit la comandă, fiecare cusătură migăloasă atent realizată avându-l pe viitorul purtător în vedere. Îl năpădi ranchiuna, dar ştia că nu ieşise la suprafaţă, nu i se vedea pe faţă sau în privire. Avusese la dispoziţie ani întregi pentru a se perfecţiona în arta de a nu-şi dezvălui gândurile sau sentimentele. Era un nemernic egoist în ceea ce le privea. Nu le împărţea cu nimeni.

— Milord, acordaţi-mi onoarea de a vi-l prezenta pe domnul Jeffers din New York. Afacerile sale sunt în domeniul căilor ferate, spuse Farnsworth.

Michael acordă puţină atenţie restului laudelor flamboiante ale avocatului său pentru bărbatul care stătea în faţa lui, pentru că deja cercetase şi citise rapoartele furnizate atât de către Farnsworth, cât şi de către un detectiv particular pe care-l angajase el însuşi – cu promisiunea unei plăţi ispititoare, odată ce întreaga afacere era încheiată. Ştia *exact* pe dne invitase la această afacere,

cunoştea valoarea fiecăruia, precum şi pe fiicele lor.

— Am avut onoarea de a dansa cu fiica dumneavoastră, Leonora, de curând, în acest sezon. O lady încântătoare. „Faţă ca de cal, dar într-un dormitor întunecat, toate femeile arată la fel."

Jeffers mai avea încă două fete: Melanie care se măritase recent şi Emily care se va alătura moştenitoarelor bune de măritat în sezonul viitor, dacă era să dea crezare zvonurilor.

— Vă mulţumesc, milord. Seamănă cu mama ei, spuse Jeffers.

Ceea ce spunea multe despre gustul lui Jeffers în materie de femei. Erau la fel ca şi cele ale lui Michael – bogăţia mai presus de frumuseţe – pentru că ştia că soţia bărbatului era cea care venise cu banii în familie, ceea ce îl ajutase pe Jeffers să aibă fondurile iniţiale pentru a investi în căile ferate. Dacă în decizia lui Jeffers contase într-o oarecare măsură şi dragostea, Michael era gata să-şi înghită jiletca recent cumpărată.

— Milord, domnul Blair din Boston. Pasiunea lui sunt hotelurile şi caii.

Şi fiica lui, Elisabeth, conform tuturor relatărilor.

Cu numai o fiică, nu avea decât o singură şansă de a intra în cercurile aristocratice. Nu era tot atât de cizelat precum ceilalţi gentlemeni, şi Michael ştia că soţia lui era cea cu ambiţii sociale. Blair doar plătea facturile prezentate de soţia lui. Nu că Michael l-ar fi învinuit că evită scena socială. Până de curând, şi el gândise la fel. Prefera ca serile să şi le petreacă în compania câtorva prieteni apropiaţi, mai degrabă decât cu o gazdă petrecăreaţă care îl irita foarte repede cu plictisitoare conversaţii banale.

— Domnul Rose, milord, din New York. Un bancher cu afaceri pe Wall Street.

James Rose era cel mai bogat dintre toţi cei prezenţi, chiar dezgustător de bogat. Se zvonea că în reşedinţa sa

din New York podelele erau pavate cu aur, candelabrele sculptate din diamante şi mobilierul adus de pe întregul mapamond.

Era, de asemenea, bărbatul a cărui fiică, Jenny, pricinuise căderea celor doi cei mai buni prieteni ai lui Michael. Ceruse pasiune, şi ambii bărbaţi fuseseră hotărâţi să o ofere. Michael era de părere că un bărbat putea nimeri şi mai prost decât cu o soţie dornică de pasiune. De asemenea, era încrezător că îi putea depăşi aşteptările în această privinţă.

Rose mai avea o fată, Kate. Michael dansase cu ea la începutul sezonului. Ochii ei căprui străluciseră în acea seară. Cu un alt prilej, avusese ocazia să joace tenis cu ea. Zâmbise şi flirtase, deşi doar puţin, dar i se dăduse impresia că ar fi o soţie grozavă pentru un gentleman, atâta vreme cât acel gentleman ar putea-o copleşi cu singurul lucru pe care *ea* îl ceruse: dragoste.

Unica experienţă a lui Michael în ce priveşte sentimentele îl învăţase că aduceau cu sine o durere agonizantă. De ce orice femeie şi-o dorea, asta îi depăşea capacitatea de înţelegere. Şi în mod sigur nu era el bărbatul care să i-o poată oferi.

— Domnul Kane… Wall Street…

Michael abia dacă mai asculta, în timp ce trecea în revistă restul taţilor posibili candidaţi. Ştia că acest Kane investise masiv şi o făcuse bine. Bărbatul nu făcea nimic cu jumătate de măsură. Chiar şi procrearea. Avea patru fete: Emma, Mary, Helen şi Florence. Michael n-avea preferinţe în ce le privea, întrucât nu se deosebeau aproape prin nimic. După cum îşi amintea, toate erau blonde cu ochi albaştri, nimic spectaculos, nimic oribil.

— … Domnul Haddock…

Care îşi construise un imperiu în domeniul alimentar vânzând cu ridicata, cu o origine nu neapărat impresionantă, dar cu rezultate care nu puteau fi puse la

îndoială. Haddock avea trei fete: Lily, Alice şi Ada. Deşi Michael nu le cunoscuse încă, oricare dintre ele ar fi fost în regulă. Îndeplineau singura lui cerinţă: îşi aleseseră bine tatăl.

— Domnilor, spuse Michael. Sunt încântat că aţi putut să veniţi aici în această după-amiază. Ştiu că timpul dumneavoastră e valoros şi nu vi-l voi răpi mai mult decât e necesar. Deşi, domnule Farnsworth, cred într-adevăr că această ocazie cere brandy mai degrabă decât ceai. Te rog să ai grijă de asta înainte de a începe.

Pe cât de lipsit de patriotism ar părea, Michael nu înţelegea fascinaţia englezilor pentru ceai. Spre deosebire de părerea lui despre Austen, nu-şi manifestase totuşi în public aversiunea faţă de faimoasa fiertură aromată. Existau câteva opinii, la urma urmei, pentru care un englez nu putea fi iertat.

Michael privi peste umăr.

— Nimic pentru mine, domnule Farnsworth.

Nu era sigur că stomacul lui, cu nodul pe care-l simţea acolo, putea digera ceva pe moment. Cu încă un semn din cap către oaspeţii săi, se îndreptă spre fereastra ce dădea către grădina bine îngrijită. Titlul său îi adusese un credit extins ce îi permitea să împiedice ca reşedinţa sa din Londra să-i afişeze sărăcirea, dar ştia că ajunsese la fundul sacului generozităţii tuturor oamenilor.

Oftând, îşi prinse mâinile la spate. Rolul său în spectacol era deocamdată terminat.

Auzi scaunul din spatele biroului cum scârţâia pe parchetul din lemn, când Farnsworth se aşeză. Michael era conştient de sunetele celorlalte scaune scârţâind atunci când ceilalţi taţi se aşezară. Momentul pentru care se pregătise meticulos începea. Era pe cale să înceapă licitaţia pentru cel mai de preţ bun al său.

Îl auzea cu un vag dezinteres pe Farnsworth care explica atent valoarea articolului. Michael n-avea niciun

motiv să fie atent la detalii pentru că îl cunoştea prea bine şi ştia cu exactitate cât valora.

Neuitându-se direct spre domnii care şedeau în fotolii masive din piele în faţa biroului, îi permitea lui Michael să nu arate că ştia că Farnsworth înfrumuseţa adevărul ce învăluia valoarea obiectului. Îi permitea de asemenea să nu trădeze ce credea el despre acele înfrumuseţări.

Nu se făcea să dezvăluie prea mult, prea devreme.

În anumite privinţe, obiectul licitat avea o valoare foarte mică, şi totuşi în acelaşi timp, valora totul.

Ciudat era faptul că Michael era singurul care ştia de fapt ce se licita cu adevărat. Nici chiar Farnsworth, cu textele lui bombastice – descendenţa fără egal, extrem de râvnit, o moştenire incredibilă – n-avea habar de nimic.

— Aveţi întrebări, domnilor? întrebă acum Farnsworth.

Bineînţeles că nu aveau, pentru că omul îşi făcuse treaba excepţional, nu numai prin descrierea a ceea ce era licitat, dar şi prin explicarea modului cum urma să decurgă acea licitaţie neobişnuită.

În spatele uşilor închise, cu cât se putea de multă demnitate, în completă discreţie.

Dar pentru Michael, discreţia era o iluzie, o amăgire, ceva ce după terminarea acestei reuniuni nu va mai poseda cu adevărat niciodată, ci doar în aparenţă. Da, putea părea demn la exterior, chiar dacă în el nu mai exista nici măcar o fărâmă de demnitate.

— Foarte bine, spuse Farnsworth. Pentru a simplifica lucrurile, marchizul a aprobat ca toate sumele să se liciteze în dolari americani de vreme ce este valuta cu care dumneavoastră, domnilor, ca americani, sunteţi cel mai familiarizaţi.

Auzind ciocănelul lovindu-se de bucata de lemn de pe birou – Farnsworth avea o predilecţie pentru teatral –, Michael trase adânc aer în piept, închise ochii, îşi simţi degetele apăsând fără milă în palme şi aşteptă. Voise să

anuleze licitaţia, voise să explice că întregul aranjament fusese o farsă. Nu voia să renunţe la…

— Domnilor, licitaţia poate începe, îi îndemnă Farnsworth, îndrăznind să-şi arate puţin din enervarea ce-l cuprinsese, văzând că nu se anunţaseră imediat sumele.

Urmă un moment de linişte ca şi cum toată lumea îşi ţinea răsuflarea…

— O mie.

— Două.

— Cinci.

— Zece.

— Domnilor, vă rog, spuse Farnsworth, întrerupând licitaţia. Marchizul nu va accepta mai puţin de o sută de mii pentru o marfă atât de valoroasă.

Pe când se lăsă din nou liniştea care se prelungea, Michael se gândi să-i înfrunte, îndemnându-i să nu-şi ţină baierele pungii atât de strânse, dar până la urmă rămase unde era, temându-se că în ochii lui vor vedea disperarea care-l adusese în acest punct al vânzării la licitaţia singurului lucru de valoare ce-i mai rămăsese. Dacă ar fi ştiut adevărul, şi-ar fi pierdut avantajul.

— O sută de mii, îngăimă în final o voce.

— Două sute…

— Cinci…

— La naiba, mârâi o voce pe care o recunoscu a fi cea a lui James Rose, pentru prima dată de când începuse licitaţia. În ritmul ăsta, am putea sta aici toată ziua. Un milion.

Michael se simţi ca şi cum încasase un pumn în piept. Doamne Dumnezeule. Sperase la jumătate din sumă.

— Două milioane, scrâşni altcineva.

Pe Michael îl lăsară efectiv genunchii.

— Trei…

— Un milion, afirmă Rose autoritar.

— Mă tem, domnule Rose, că am depăşit această

sumă, zise Farnsworth şi Michael putu auzi efectiva năuceală din vocea avocatului său, de vreme ce se înţeleseseră că cinci procente din suma agreată în final vor intra în buzunarele sale.

— Un milion, repetă Rose, *per annum*[1], atâta timp cât fiica mea rămâne soţia lui, şi de vreme ce abia a împlinit douăzeci de ani, cred că marchizul poate lua în considerare o sumă substanţială pe termen lung.

În liniştea ce urmă acestei oferte generoase şi fără precedent, Farnsworth vorbi în sfârşit după ce-şi drese glasul de două ori, deşi vocea lui încă vibra de emoţie:

— Un milion pe an este oferta actuală. Doreşte cineva să o îmbunătăţească?

— Şi dacă ea moare în şase luni, el primeşte doar un milion, în vreme ce eu sunt dispus să plătesc trei milioane în avans, acum.

— La naiba, Jeffers, începu Rose.

— Chiar este un punct de vedere justificat, interveni Farnworth. Vrabia din mână şi aşa mai departe.

— În regulă, atunci. Cinci milioane în avans, cu un milion *per annum* începând după cinci ani de acum încolo.

Michael făcu tot ce putu să rămână în picioare.

Farnsworth îşi drese glasul.

— Există o ofertă mai bună?

Michael auzi un murmur liniştit, o înjurătură, un mormăit şi în final tăcere.

— Foarte bine, spuse Farnsworth. Domnule Rose, i-aţi cumpărat fiicei dumneavoastră un lord englez aşa cum scrie la carte.

Şi cu acestea, Farnsworth lovi pentru ultima oară cu ciocănelul, iar lui Michael sunetul i se păru ca un dangăt de înmormântare.

— Felicitări, domnule, izbucni Farnsworth. Domnilor, a fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră. O să-i

---

1 Anual - în lb. latină, în original (n.tr.)

conduc pe ceilalţi afară din bibliotecă, pentru că sunt sigur că domnul Rose ar dori câteva momente între patru ochi cu marchizul.

Auzind cum mica adunare pleca, cu Farnsworth în frunte, Michael rămase pe loc, stăpânindu-şi expresia feţei pentru a nu dezvălui nimic din emoţiile pe care le trăia în acel moment – uşurare, pierdere, umilinţă că disperarea îl determinase să ia o astfel de hotărâre. Aşteptă până când auzi uşa închizându-se cu un clic, înainte ca în sfârşit să se întoarcă.

Rose se mutase de pe fotoliu pe marginea biroului, stând pe colţul lui, cu ochii de vultur aţintiţi spre Michael. Părul lui încărunţit, ce se potrivea perfect cu mustaţa, era dat pe spate, şi Michael se îndoia că ar îndrăzni să se ciufulească şi să-i vină spre faţă. Era ciudat să se afle faţă în faţă cu un bărbat care practic avea neşansa de a apărea ca fiind blând, dar care era cunoscut pentru cruzimea lui leonină.

— Foarte isteţ din partea ta de a le oferi taţilor celor câtorva moştenitoare ocazia de a isprăvi rapid vânarea de soţi pe care o întreprind fiicele lor în acest sezon, spuse Rose.

— Eu doar m-am confruntat cu realitatea, domnule Rose. Putem să împopoţonăm întreaga chestiune cu baluri elegante şi dineuri, dar noi, gentlemenii, înţelegem cu toţii că suntem angajaţi într-o afacere. Eu doar am recunoscut ce se vinde şi am fost destul de încrezător că taţii excepţionali vor fi suficient de înţelepţi să recunoască adevărul în legătură cu ceea ce au cumpărat. Voi, americanii, cumpăraţi titluri. Noi, britanicii, le vindem.

— Banii nu înseamnă nimic pentru mine, Falconridge.

Destul de uşor pentru un om să afirme aşa ceva, când are la dispoziţie bani cu nemiluita.

— Familia înseamnă totul, continuă Rose. I-am promis soţiei mele că fetele mele se vor mărita cu nobili. Îşi

scutură capul ca unul dintre bizonii pe care Michael îi văzuse la grădina zoologică. Habar n-am de ce i-a intrat în cap că asta e ce vrea, dar asta-i situaţia. E şi motivul pentru care am plătit o sumă exagerată pentru a te obţine ca soţ pentru Kate a mea. Nimic nu e mai important pentru mine decât să mă îngrijesc de fericirea soţiei mele.

Stomacul lui Michael se strânse şi mai mult decât la începutului licitaţiei, dacă asta era posibil. Era surprins că nu se chircise.

— Dacă îmi permiteţi să îndrăznesc, sir, cred că eu şi Jenny am fi mai potriviţi. Pasiune putea furniza; dragoste nu putea.

Rose păru că studiază această posibilitate, apoi scutură din cap într-un gest mâhnit.

— Soţia mea îşi doreşte foarte mult ca Jenny, ea fiind cea mai mare, să se mărite cu un duce. Există unul care a manifestat un oarecare interes. Pentru tine e Kate sau nimic.

Michael îşi plecă fruntea, consimţind.

— Kate e foarte bine.

— Nu te grăbi aşa de tare, tinere. Acest aranjament e însoţit de condiţia ca fata mea, Kate, să fie fericită. Dacă nu este, atunci nu fac nicio plată.

— Dumneavoastră sunteţi cel care a oferit cel mai mult, sir. Stabiliţi condiţiile şi eu mă voi supune. Michael oferise deja cu mult prea mult pentru a se ţine băţos. Era dispus să facă tot ceea ce era necesar pentru a ajunge cât mai rapid la un deznodământ.

Rose alunecă de pe colţul biroului şi rămase în picioare, un bărbat încrezător în poziţia şi în locul său în lume şi printre ceilalţi oameni.

— O să mă întâlnesc mâine-dimineaţă cu avocatul să stabilim chestiunile de detaliu.

— Eu şi domnul Farnsworth vă stăm la dispoziţie.

Îl privi pe Rose cum iese din încăpere. Apoi se

întoarse din nou spre grădină, îşi lăsă în jos capul, îşi închise ochii şi luptă cu dorinţa de a-l chema înapoi pe Rose pentru a anula înţelegerea la care se ajunsese.

Dar în loc de asta, rămase pe loc, cu palmele făcute pumn, pieptul strângându-se la gândul că accepta ceea ce toată chestiunea asta urma să-l coste *pe el.*

Nu-şi oferise la licitaţie titlul. Îşi licitase mândria…

Pentru o femeie care nu-l iubise niciodată… şi pentru o alta care nu-l va iubi niciodată.

Capitolul 2

Stând în faţa oglinzii în timp ce camerista se învârtea în jurul ei ca un fluture agitat, Kate Rose nu se îndoia câtuşi de puţin că mama ei, dacă-şi punea mintea, putea s-o convingă şi pe regina Angliei că însuşi diavolul putea fi cooptat cu succes printre membrii familiei regale. La urma urmei, mama ei reuşise să convingă întreaga Londră că marchizul de Falconridge era atât de înnebunit după fiica ei cea mai mică, încât nimic nu l-ar mulţumi în afară de mariajul lor cât mai rapid cu putinţă.

Şi mama ei, care nu se îndoise niciodată că amândouă fiicele i se vor mărita cu aristocraţi imediat după sosirea lor pe ţărmurile englezeşti, era pe deplin pregătită să organizeze o nuntă absolut spectaculoasă, în mai puţin de două săptămâni.

Nu cu citirea de jurăminte, ci cu asigurarea unei licenţe speciale. Banii nu erau o problemă, şi după cum Kate ştia prea bine, un sac fără fund plin cu aur putea asigura procurarea a *orice.*

Rochia de mireasă a lui Kate, o capodoperă Worth[2],

2 Charles Frederick Worth a fost un mare creator de modă englez din secolul al XIX-lea, considerat părintele croitoriei la comandă de mare

fusese desenată de însuşi maestru în primăvară, când muncise cu atâta sârguinţă să termine garderoba anuală a lui Kate, în valoare de douăzeci de mii de dolari. Fuseseră trimise invitaţii luxoase la eleganta nuntă de după-amiază, urmată imediat de un dineu la reşedinţa părinţilor miresei. Fuseseră asigurate o biserică şi un arhiepiscop. Trandafiri American Beauty[3] umpleau biserica. Mici coşuri albe pline cu petale de culoare roşu-închis aşteptau oaspeţii. Aşa încât aceştia să le poată arunca spre miri când îşi vor lua rămas-bun.

Întreaga poveste decursese atât de repede şi fără piedici pentru că mama lui Kate ştiuse, pur şi simplu ştiuse că fiica ei va atrage atenţia unui lord şi iată, se nimerise ca marchizul să fie cucerit.

Totul era atât de romantic şi incredibil de palpitant. Kate şi viitorul ei soţ erau subiect general de conversaţie în toată Londra, căci povestea lor de iubire înflorise chiar sub nasul lor, fără să observe cineva.

Ah, ce tip secretos mai era şi marchizul de Falconridge! Atât de secretos, încât de fapt Kate nu-l mai întâlnise încă de la începutul sezonului. Ultima dată când drumurile lor se încrucişaseră, fusese în timpul unui ceai de după-amiază cu activităţi sportive pe care sora ei, Jenny, îl organizase. Kate îl bătuse zdravăn pe Falconridge la un meci de tenis. De atunci, dispăruse cu totul. Într-adevăr, nu fusese prea frumos din partea lui.

Poate că se gândea că era prea ocupată cu pregătirile pentru extravaganta ei nuntă pentru a-i acorda puţin timp. Sau poate că, aşa cum bănuia, era mai interesat de ce presupunea aranjamentul, decât de mireasă. Tip isteţ, el înţelesese ceea ce alţi lorzi mai aveau încă de aflat: trebuia doar să se apropie de mamă, pentru a o cuceri pe fiică.

Fetele Rose înţeleseseră de la o vârstă fragedă că,

---

lux (n.tr.)

3 Soi de trandafiri de un roşu aprins (n.tr.)

atunci când venea vorba despre căsătoria lor, mama trebuia să-şi realizeze ambiţiile sociale. Poate părea ciudat pentru unii că lui Kate nu i se ceruse părerea în privinţa alegerii soţului, dar adevărul era că mama ei cea dominatoare era hotărâtă să fie după cum voia ea – şi nu era singura americancă ce insista ca fiica ei să nu se mulţumească cu nimic mai puţin decât un soţ de rang nobil. Şi ce voia mama era literă de lege.

Ce altceva putea face Kate decât să respecte şi să onoreze dorinţele mamei ei? Nu demonstrase niciun talent deosebit, iar fără bunăvoinţa mamei, nu dispunea de niciun ban. Nesupunerea putea duce la dezmoştenire, lăsând-o fără niciun ban pe numele ei. Ca să fim cinstiţi, viaţa pe străzi n-avea niciun farmec. Era răsfăţată şi ştia asta. Acum plătea preţul pentru acest răsfăţ.

Pe când camerista îi fixa vălul cu o coroniţă de mici trandafiri albi, Kate se gândi că nu putea să nu fie impresionată de grandoarea operei mamei sale. Kate fusese ţinută la curent cu privire la fiecare detaliu, inclusiv despre faptul că marchizul voia să se însoare cu ea. Bărbatul nici măcar nu se ostenise să o ceară. Nici personal, nici în scris, ca şi cum o considera neimportantă în toată afacerea.

Părinţii ei aranjaseră blestemata asta de căsătorie. Vorbiseră cu blestematul de marchiz, el vorbise cu ei şi acum iat-o holbându-se la reflexia ei din oglindă, cu tenul aproape tot atât de alb ca şi rochia de mireasă.

— Nu trebuie să faci asta, Kate, îi spuse încet, din spate, sora ei.

Jenny, care încă se ţinea de bruma ei de independenţă, credea asta. Lui Kate aproape că-i era milă de ea pentru că ştia că va veni o zi în care firea ei neconvenţională va fi strivită de aspiraţiile mamei lor. În ceea ce o privea pe Kate, strivirea fusese destul de dureroasă cu trei ani în urmă.

— Nu contează, Jenny.

— Dar tu doreai dragoste.

— Dragostea e pierdută pe vecie pentru mine.

— Doamne, Dumnezeule, Kate. Nu fi aşa de melodramatică. Nu ştii asta.

— Ba da, ştiu. Wesley s-a însurat.

Kate nu exprimase până atunci aceste gânduri cu glas tare, şi neaşteptata durere pe care o simţi auzindu-le, dându-le crezare, aducându-le în lumea reală aproape că o îngenunche. Lacrimi îi apărură în ochi, şi îşi cuprinse mijlocul cu mâinile, încercând să se stăpânească. N-o văzu pe Jenny mişcându-se, dar dintr-odată apăru în faţa ei, îmbrăţişând-o strâns, dând drumul cameristei cu câteva cuvinte rostite încet.

— Ah, Kate, zise Jenny blând, odată ce rămaseră singure. Ăsta-i motivul pentru care eşti aşa de melancolică în ultimul timp?

— Melancolie? Aşa numeşti tu când ţi se răpeşte orice bucurie din viaţă? Ah, Jenny, am fost cu totul devastată. Căsătoria lui a fost ultima trădare, ultimul cui bătut în sicriul fericirii mele.

— Haide, Kate, că nu-i chiar atât de rău.

— E de o mie de ori mai rău.

— De ce n-ai spus nimic?

Scuturând din cap, cu pieptul strângându-se dureros, îi îngădui lui Jenny să o conducă spre un fotoliu apropiat unde se prăbuşi imediat. Jenny îngenunche în faţa ei, îi luă mâinile şi îşi ridică privirea spre ea cu ochii ei cei verzi înotând în lacrimi de compasiune.

— Ah, draga mea soră, îmi pare nespus de rău.

— Din clipa în care mama l-a îndepărtat pe Wesley din viaţa mea, am crezut că dacă nu arăt niciun fel de interes pentru altcineva, dacă vede cât de nefericită sunt, se va îndupleca şi va consimţi să fiu cu el. Lacrimile ce-i încălzeau obrajii se răceau, alunecându-i spre bărbie. Jenny, el n-a

aşteptat. M-am frământat cumplit întrebându-mă dacă mama avea dreptate. Dacă el nu m-a iubit? Dacă nu m-a iubit niciodată?

— Bineînţeles că te-a iubit, prostuţo, spuse Jenny cu asprime. Nu trebuie să crezi altceva, dar nici nu-l poţi învinui pentru că şi-a continuat viaţa când nu i s-a oferit niciun fel de speranţă. Mama n-ar fi fost niciodată de acord să te măriţi cu al treilea fiu al unui viconte.

Kate râse cu amărăciune.

— N-ar fi fost de acord să mă mărit nici măcar cu un viconte.

Mama ei era impresionată doar de duci şi de marchizi, care erau cu mult mai apropiaţi de familia regală decât ceilalţi, din punctul ei de vedere.

— Când a avut loc această căsătorie?

— Acum câteva săptămâni. Am văzut anunţul în ziarul *Times.*

— Atunci ai încetat să mai mergi la baluri.

Kate încuviinţă din cap.

— Cum aş fi putut fi zâmbitoare şi frivolă, când tot ce voiam era să mă fac ghem şi să plâng la nesfârşit?

— Îmi doresc să fi avut încredere în mine.

— Ce-ai fi putut face tu? Nimic nu va schimba faptul că acest bărbat îmi este pe vecie refuzat. O strânse de mână pe sora ei. Doare atât de tare, Jenny. Şi încă mai doare. Nu pot crede cât de mult doare. E ca şi cum cineva îmi spintecă inima, repetat, fără milă. L-am iubit cu fiecare fibră din fiinţa mea. Încă îl mai iubesc, şi asta face ca totul să fie şi mai rău. Nu pot dormi. Când încerc să citesc, nu mă pot concentra asupra intrigii. Mă simt ca şi cum aş rătăci prin ceaţă, fără sens şi fără scop.

— Mărturisesc că te-am invidiat mereu pentru convingerea ta că dragostea e atât de măreaţă.

— A fost, atâta timp cât a durat, dar când moare, este cea mai dureroasă trăire din câte există pe pământ.

— Urăsc să te văd trecând prin asta cu convingerile zdruncinate. Cu cine s-a însurat mizerabilul?

— Cu Melanie Jeffers.

— Are o faţă ca de cal şi personalitatea unui trandafir ofilit!

Kate scoase un chicotit slab, ştergându-şi lacrimile. Surorile Jeffers avuseseră ghinionul de a fi moştenit limba slobodă a mamei lor.

— Ştiu. Nu-i îngrozitor? Că a renunţat la mine pentru una ca *ea?*

— Sper că îţi dai seama că s-a însurat cu ea doar pentru banii ei.

— Mama credea că mă vrea pe *mine* doar pentru banii mei. Că era un vânător de zestre. E motivul pentru care a insistat că îi va refuza orice fel de fonduri. Râse cu amărăciune. Ce ironic, s-a asigurat că mă mărit cu un bărbat care mă vrea *doar* pentru bani. Dar vine împreună cu un titlu, aşa încât motivele lui sunt acceptabile.

— Te-a ales, Kate. Asta înseamnă ceva. Ar fi putut cere mâna oricărei moştenitoare americane, şi el a cerut-o pe a ta.

— Şi-a petrecut el oare în total măcar douăzeci de minute cu mine? Nu s-a obosit să-mi facă curte sau să încerce să mă cucerească.

— N-ai fost prin preajmă pentru ca el să încerce să-ţi intre în graţii sau să te curteze. Ai rămas în camera ta, citindu-ţi cărţile. Am fost foarte îngrijorată pentru tine, dar tu abia dacă îmi acordai *mie* un minim de atenţie. Cu greu l-aş putea învinui pe Lord Falconridge pentru că şi-a pierdut răbdarea din cauza absenţei tale şi că s-a dus direct la mama şi tata. Ai fost o pustnică şi acum în sfârşit îţi părăseşti camera… doar pentru a te mărita.

— Încă o ironie. Se pare că îmi caracterizează viaţa în ultima vreme.

— După cum ţi-am mai sugerat, ai putea în orice clipă

să refuzi să te măriţi cu el.

— Am obosit să mă tot lupt cu mama, Jenny. Căsătoria asta de azi o s-o facă fericită peste poate. Măcar o persoană din familia asta ar trebui să fie fericită. Şi ce mai contează, de fapt? Nu voi putea niciodată să-l am pe bărbatul pe care-l iubesc acum. Dacă tot trebuie să mă mărit, mai bine s-o fac cu Falconridge. Cel puţin o să am un motiv să mă trezesc dimineaţa: să mă îngrijesc de gospodăria lui. Nu o să mai trebuiască să mă duc la baluri. N-o să mai trebuiască să ies absolut deloc. N-o s-o mai am pe mama să mă bată la cap. Pur şi simplu, pot să stau în camera mea şi să fac ce vreau. Şi dacă o să vreau să nu fac absolut nimic, aşa o să fac. Mama n-o să fie acolo să mă cicălească.

— Vai, Kate, urăsc că ţi s-au întâmplat ţie toate astea, dar n-ar trebui să te măriţi cu Falconridge dacă nu este asta ce vrei pentru tine.

— Nu ştiu deloc ce mai vreau, dar trebuie să admit că am şi o oarecare satisfacţie imaginându-mi ce o să simtă Wesley când o să vadă anunţul căsătoriei mele în *New York Times,* şi ştiu că mama o să se asigure că o să apară acolo.

— Nu crezi că a văzut anunţul logodnei tale în *Times* aici?

— Wesley şi Melanie sunt în America. În luna de miere.

Dumnezeule mare, credea că o să moară de durere imaginându-şi-l pe Wesley sărutând-o pe Melanie, îmbrăţişând-o, luând-o în patul lui.

— Tu te măriţi din considerente total greşite, zise încet Jenny.

— Câte femei din categoria noastră socială se mărită din cele corecte? Am venit aici, Jenny, să găsim şi să ne măritǎm cu câte un lord englez. De ce să o învinovăţesc pe mama pentru că şi-a îndeplinit scopul?

— Dar tu voiai dragoste, repetă Jenny.

— Poate că tu ai dreptate. Poate că ar trebui să mă mulţumesc cu pasiunea.

— De unde ştii că Falconridge poate oferi pasiune?

— O să insist asupra acestei chestiuni. După cum mi s-a explicat, tata a făcut o înţelegere foarte generoasă ce include prevederi ca eu să controlez finanţele noastre. O să am mai multă independenţă ca soţie, şi dacă Falconridge vrea ca eu să lărgesc băierile pungii, atunci va trebui să mă facă foarte, foarte fericită.

*

— Nu pot să cred că ai reuşit efectiv să realizezi toate astea.

Stând în partea din faţă a bisericii, Michael îl privi pe cavalerul său de onoare, ducele de Hawkhurst. Ştia că nu era respectată eticheta – impusă de către cei care stabileau chestiunile astea – prin faptul că avea un bărbat căsătorit drept cavaler de onoare, dar la naiba cu eticheta. Singurul lui prieten neînsurat dispăruse, şi în timpul celor mai nefericite momente din viaţa unui bărbat – ziua în care se însura – chiar şi cel mai curajos dintre oameni avea nevoie să aibă lângă el pe cineva în care avea încredere, cineva cu care împărţise multe în trecut.

— *Nu pot* să cred cât de repede s-au întâmplat toate astea.

— Chiar credeai că domnul Rose avea să aştepte până se va usca cerneala pe documentele aranjamentului pentru a-şi conduce fiica la altar?

Michael nu era sigur la ce se aşteptase: doamna Rose să nu fi fost aşa de extraordinar de eficientă sau atât de grăbită. Bineînţeles că totul fusese în avantajul său. Şi nu se plângea. După ceremonie, urmau să meargă în sacristie ca să semneze actele de căsătorie şi, în scurt timp, o mare sumă de bani urma să fie transferată în contul lui Michael.

Pentru prima dată în viaţă, n-o să mai aibă pe cap grija datoriilor şi putea să cheltuiască fără a se gândi la urmări.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce oare nu era mai entuziasmat în privinţa viitorului?

— Doar că eu… Doamne, Dumnezeule, dacă n-ar fi fost o prostie, ar crede că era înspăimântat. Doar că eu… nici măcar n-am vorbit cu ea.

— Cu doamna Rose?

— Cu Kate.

Hawk nu era omul care să se lase năucit cu uşurinţă – nici măcar faptul că fusese surprins făcând dragoste cu însoţitoarea tinerei Rose în biblioteca altui duce cu mai bine de o lună în urmă. Dar acum, cu siguranţă părea năucit. Îşi controlă rapid expresia feţei, astfel încât gândurile să îi fie din nou de nepătruns.

— Nu sunt prea sigur că înţeleg ce spui. Te însori cu fata în câteva clipe şi n-ai vorbit cu ea… de când? De azi? De săptămâna trecută?

— Cam de când a început sezonul.

— Deci nu eşti sigur că e de acord să se mărite cu tine?

— Presupun că n-am fi aici dacă n-ar fi fost de acord.

— Dumnezeule, omule, n-o cunoşti pe mama ei dacă crezi una ca asta. Ce poveşti mi-a mai spus Louisa… O admir extraordinar de mult pentru că e dispusă să ajute familia să asigure un duce pentru Jenny.

— O admiri oricum. O iubeşti.

— Da, spuse el încet. O iubesc.

Michael se uită cum privirea lui Hawkhurst alunecă spre al treilea rând de bănci unde stătea soţia lui, cu privirea ţintă doar spre soţul ei. În toţi aceşti ani, Michael nu îi dăduse mai deloc atenţie surorii contelui de Ravensley, presupunând că Hawk făcuse la fel. Ce evoluţie neaşteptată.

Michael nu putea nega că era încântătoare, cu părul

blond şi ochii albaştri ce străluceau de atâta dragoste, că era destul de tulburător de observat – ca şi cum era un voyeur care n-ar fi putut vreodată decât să observe din afară, dar fără să şi simtă acea profunzime a sentimentului. Se surprinse întrebându-se dacă soţia lui se va uita vreodată la el cu jumătate din acea afecţiune. Se blestemă chiar şi pentru că nutrise astfel de gânduri ridicole.

Căsătoria lor era o afacere, şi o afacere de succes era de obicei administrată fără sentimente, un aranjament bazat pe un schimb egal de achiziţii râvnite: în cazul lor bani şi un titlu. Nimic mai mult.

Dacă domnişoara Kate Rose se aştepta la ceva mai mult, atunci cu siguranţă că ar fi insistat să discute cu el înainte de acest moment. În loc de asta, mama ei a fost cea care îl vizitase pe Michael şi îi arătase la ce se aştepta de la nuntă: viteza cu care urma ca aceasta să aibă loc şi zvonurile pe care le lansase în ce priveşte necesitatea acestei grabe – el era îndrăgostit până peste urechi.

Nu fusese îndrăgostit până peste urechi în viaţa lui, dar având în vedere că soţul ei îi punea lui Michael fonduri la dispoziţie, doamna Rose era liberă să lanseze câte afurisite de zvonuri dorea.

Totuşi, ştia că în ciuda bârfelor care circulau, lansate cu succes de doamna Rose, şi alte zvonuri începuseră să iasă la suprafaţă: că la fel ca şi prietenul lui de nădejde, Hawkhurst, o compromisese pe fată pentru a-şi asigura căsătoria cu ea. Se făcuseră pariuri cât de repede după schimbarea jurămintelor va apărea primul copil. Cei mai mulţi pariau că în mai puţin de opt luni.

Michael făcuse şi el un pariu, alegând unsprezece luni începând de azi. Ştia că toţi gentlemenii credeau că făcuse pariul pentru onoarea doamnei sale, dar adevărul era că avea o slăbiciune pentru pariuri şi, în această privinţă, avea un avantaj. Ştia că moştenitorul nu avea să vină mai devreme decât ar trebui.

Nici nu putea nega că poate voise să ia atitudine în favoarea doamnei sale. Vinovăţia era o sursă de puternică motivare, şi se simţea un pic vinovat pentru că nu o abordase până acum.

O planificare destul de defectuoasă din partea lui, cu atât mai mult cu cât se mândrea cu talentul său în a plănui.

Dintr-odată, orga rupse tăcerea din biserică, şi Michael se simţi ca şi cum corzile îi vibrau în piept. Sosise momentul, pasul final.

Semnarea actelor aranjamentului îl angajase pe acel drum, dar sosirea la destinaţie era aproape surprinzătoare. Tot timpul se gândea că se va întâmpla ceva, că Rose va face cercetări suplimentare, va descoperi adevărul, va contramanda aranjamentul…

Dar iată-l aici, cu muzica înălţându-se spre cupola bisericii, cu o fetiţă mergând pe intervalul dintre bănci aruncând petale roşii de trandafir, iar pe frumoasa Jenny Rose urmând-o.

Şi în spatele lui Jenny… uşa… goală.

Când trebuia ca mireasa lui să-şi facă apariţia? Stătea undeva, aşteptând ca el s-o ceară de soţie? Toată lumea fusese de acord, în afară de ea. Chiar credea că îşi va face apariţia fără vreo încurajare din partea lui?

O femeie care voia dragoste, să se mărite cu un bărbat care nu era în stare să i-o ofere?

Jenny îl scrută cu privirea, înainte de a lua loc, şi el fu încă o dată surprins de frumuseţea ei şi îşi aminti că ea era în căutarea pasiunii. Ar fi trebuit să insiste ca ea să-i fie soţie. Cu mândria făcută praf, uitase de el însuşi, uitase ce poziţie avea în societate.

Şi acum era prea târziu. Prea târziu pentru ei toţi.

Capitolul 3

Era mai în vârstă decât îşi amintea ea.

Când Kate ajunse în sfârşit în faţa lui, fu surprinsă de înfăţişarea acestuia. Nu neapărat de îmbrăcăminte. Haina elegantă de culoare roşu-închis îi sublinia chipul smead, şi nu putu să nege că era şi mai arătos decât îşi amintea ea. Dar ceva la el era cu siguranţă diferit. Poate pentru că momentul semăna mai degrabă cu o procesiune funerară decât cu o ceremonie de nuntă. În sacristie, tatăl ei păruse aproape la fel de ezitant ca şi ea să intre în biserică. După aceea, o privise şi etalase un zâmbet duios, blând, aproape timid, ce părea atât de nelalocul lui la acest bărbat caracterizat de hotărârea şi ambiţia specifice.

— E un bărbat bun, Kate.

— Oare, tati?

Îi făcu un semn brusc din cap.

— Şi tu o să deţii toată puterea financiară.

Cu o seară în urmă, îi explicase condiţiile înţelegerii. Ea abia dacă ascultase. Aseară nu-i păsase. Dintr-odată, începu să-i pese chiar foarte tare.

Tatăl se aplecă, o sărută pe obraz şi îi trase vălul pe faţă.

— O să fie bine, scumpo. Acum, hai să mergem s-o facem fericită pe mama ta.

Drept urmare, îşi îndreptă umerii şi îl lăsă pe primul bărbat pe care-l iubise să o conducă pe interval spre un bărbat pe care se îndoia că-l va iubi vreodată.

Fu vag conştientă de arhiepiscopul care vorbea pe o voce joasă ce, cu toate astea, părea că-i bubuie în urechi, şi de tatăl ei care răspundea cu încrederea lui obişnuită pe când îi ridică mâna de pe braţul lui şi i-o aşeză pe cea a lui Falconridge. Mirele nici nu zâmbi, nici nu păru mulţumit. Mai degrabă părea că îşi dorea să fi fost în altă parte.

Oare îşi dăduse brusc seama că ceruse de soţie pe sora greşită din familia Rose? Uitase că nu era ea

frumuseţea? Că nu era ea cea care atrăgea atenţia prinţilor? Că nu era ea cea care fără îndoială că într-o zi va deveni ducesă?

Falconridge îi adresă un salut sec din cap înainte de a se uita spre arhiepiscop. Kate se surprinse întrebându-se ce fel de pedeapsă i-ar aplica mama ei dacă dintr-odată s-ar răsuci pe călcâie şi ar pleca pe unde venise. Fără îndoială că ar fi dezmoştenită. Se mai întâmplase o dată. Din fericire, cu eforturile tatălui şi ale fratelui ei, fusese din nou adusă pe calea cea bună. Se îndoia că va mai fi iertată din nou pentru o astfel de greşeală jenantă sau un alt scandal. Primul incident fusese privat şi uşor de ascuns. Acesta ar fi în ochii tuturor şi nu atât de uşor de muşamalizat.

În treacăt, se întrebă dacă părinţii ei îi dezvăluiseră marchizului povestea ei urâtă. Ştia el oare totul despre ea? Sau atunci când îi ceruse mâna, părinţii scoseseră un enorm oftat de uşurare, îşi ţinuseră gura despre trecutul ei şi se apucaseră să facă aranjamentele pentru ca această uniune să se realizeze cât mai repede posibil – înainte ca aristocratul să afle adevărul despre îndoielnicul ei comportament.

În vreme ce mulţi bani puteau îndrepta multe lucruri, aceştia erau lipsiţi de putere în a schimba un singur lucru: nu îi puteau înapoia unei femei fecioria.

Se aştepta oare Falconridge să găsească o virgină în patul lui în seara asta? Şi o să fie furios când n-o să fie aşa? Luaseră ei în considerare acest aspect când făcuseră aranjamentul? Discutaseră deschis sau speraseră că n-o să conteze?

Ştia că bărbaţii se mândreau că sunt primii pentru o femeie şi ştia că atunci când o să-şi dea seama că nu e primul, o să se îndoiască pentru totdeauna că e tatăl primului lor copil, dacă el – sau ea – ar sosi prea devreme. Şi se dădea atâta importanţă dreptului de naştere al moştenitorului. Va moşteni totul. Nu putea să rişte ca soţul

ei să se îndoiască de legitimitatea copilului.

De ce nu şi-a dat ea seama mai devreme de toate complicaţiile şi întorsăturile astea? Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea ea stând aici, schimbând jurăminte cu un bărbat care nu ştia absolut nimic despre ea, care nu se sinchisise să facă nimic mai mult decât să obţină o prezentare grăbită. Un dans, un singur blestemat de dans şi o partidă de tenis, şi trăsese concluzia că sunt potriviţi?

Nici măcar nu făcuse efortul de a o vizita. Şi cum o să reacţioneze când o să descopere că avusese *o relaţie* cu altcineva înaintea lui? Va răspunde cu un acces de mânie nestăpânită sau cu o furie rece? Părea a fi un bărbat capabil de ambele reacţii în egală măsură.

Stând în faţa lui Dumnezeu şi a întregii Londre era un loc şi un moment ciudat ca dintr-odată să se trezească dintr-o permanentă şi profundă letargie şi să înceapă să-şi pună întrebări despre tot ce se petrecuse pentru a o ajunge aici. Avea încredere în judecata tatălui ei, avusese întotdeauna, dar ştia că putea fi influenţat de mama ei şi n-avea niciun dubiu că dorinţa mamei de a-şi vedea fetele măritate cu aristocraţi de rang înalt era responsabilă de drumul pe care păşea acum.

Îşi dădea vag seama de răspunsurile la întrebările arhiepiscopului, de Falconridge care îi scotea încet mănuşa şi îi punea un inel pe deget.

— … vă declar soţ şi soţie. Puteţi săruta mireasa.

Falconridge se întoarse s-o privească în faţă, şi ea se surprinse brusc uitându-se în ochii lui verzi. Ce vedea acolo? Regret, tristeţe, remuşcare? Îi ceruse mâna, iar acum obţinea ce-şi dorea. De ce nu era mai vesel?

— Îţi mulţumesc, spuse el încet înainte de a-i atinge uşor buzele cu ale lui, la fel de uşor cum trece lumina lunii peste o pajişte.

Mulţumindu-i, o distrusese. Nu ştia ce îl determinase să-i spună asta. Dacă citise noianul de îndoieli din ochii ei.

Dacă ştia că ea se întreba dacă poate sau nu să semneze în registrul de căsătorii. Oricare ar fi fost motivul, cuvintele rostite dădeau alt înţeles expresiei reflectate în ochii lui. Nici el nu voia să se afle aici mai mult decât ea. Şi exact ca şi ea, n-avea de ales.

Şi cu o tulburătoare limpezime, îşi dădu seama că se condamnaseră reciproc la nefericire.

*

— De ce mi-ai mulţumit?

Pe când trăsura deschisă huruia pe străzile Londrei în drum spre reşedinţa Rose, Michael o privi pe… soţia lui. Cu greu putea să-şi închipuie că e însurat. Ea ezitase doar preţ de o clipă înainte de a semna în registru, o clipă în care îşi ridicase privirea spre expresia aspră a mamei ei înainte de a pune rapid tocul pe hârtie.

În timpul ceremoniei, el observase multe în legătură cu ea ce înainte nu observase sau, dacă remarcase în ocaziile anterioare în care li se încrucişaseră paşii, uitase. Creştetul capului ei nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Avea câţiva pistrui pe nas şi pe obraji. N-ar fi trebuit să fie surprins. Părul ei era de un roşu aprins ce fără îndoială că atrăgea mângâierea soarelui la fel ca şi privirile altor bărbaţi. Avea o constituţie robustă, şi se gândi că sânii ei puteau fi cea mai suavă pernă pe care să se odihnească după o zi obositoare. Totuşi, dacă e să ne luăm după felul în care reuşise destul de bine să se ţină la distanţă de el în trăsură, presupuse că nu ar fi un gest bine-venit.

Îşi drese glasul.

— Am presupus că oricare îndrăgostit nebuneşte ar spune ceva spontan femeii cu care se însoară. Şi pentru că se presupune că şi eu sunt în starea asta, cu puţin noroc, cuvintele mele n-au fost auzite şi totuşi ar fi putut fi interpretate ca descriind un cu totul alt sentiment.

La altar, aplecându-se pentru sărut, simţise o dorinţă puternică să spună ceva. „Îţi mulţumesc” era ce simţea cu adevărat, dar speranţa lui era ca cei prezenţi să creadă că îi spusese „te iubesc”. Cuvinte pe care nu le rostise niciodată cu glas tare şi nici nu le va rosti vreodată.

Nu ştia de ce dorea dintr-odată ca toată lumea să-l creadă îndrăgostit lulea.

— Dar nu eşti îndrăgostit, nu-i aşa? E doar un zvon lansat de mama. Parte din fantezia ei legată de această căsătorie.

El nu văzu niciun motiv pentru a-i alimenta speranţa deşartă că relaţia lor ar putea fi altceva decât ceea ce era. Aşa că nu făcuse nicio încercare de a-i încuraja sentimentele cu flori, dulciuri sau poezii. Şi nu vedea nici acum vreun motiv pentru a nu rămâne credincios atitudinii sale pragmatice. Avea nevoie să fie limpede fără a fi rece, la obiect fără a fi nepoliticos, dându-i în acelaşi timp impresia că îi place să fie însurat cu ea fără a i se părea că o place prea mult.

— Nu, mă tem că nu, dar te rog să n-o iei în nume personal. Nereuşitele mele sunt doar din cauza mea, nu a ta. Sunt foarte conştient de cât de norocos sunt să te am drept soţie.

Ea îl studie pentru o clipă aşa cum administratorul lui studia adesea registrele contabile. Era o privire în acelaşi timp scrutătoare şi derutantă.

— Când mama mi-a spus că m-ai cerut de soţie…

— A spus că eu te-am cerut?

— Da. Nu ai făcut-o? Pe faţă i se putea citi groaza. Ah, Dumnezeule, să nu-mi spui că mama te-a abordat.

La naiba cu tot! Nu-i spuseseră despre licitaţie. Nu-i spuseseră adevărul despre aranjament. Era oare din cauză că ştiau că s-ar fi împotrivit să aibă un soţ care să fi fost în mod atât de evident cumpărat?

Ce păcat că nu-l atenţionaseră ce anume îi

destăinuiseră şi ce nu fiicei lor. Ce alte surprize îl mai aşteptau?

— Nu, te asigur că mama ta nu m-a abordat. Eu l-am abordat pe tatăl tău. Cel puţin, asta era adevărat. El îl abordase pe tatăl ei *şi* îl invitase la licitaţie.

— De ce n-ai vorbit cu mine?

— Să faci curte presupune un mare efort şi e supus pericolului de a da greş. Chiar dacă ar avea succes, ar fi trebuit să ne cufundăm în domeniul stabilirii detaliilor aranjamentului financiar, moment în care o mare parte din sentimente s-ar diminua fără îndoială. Mai simplu spus, sunt de părere că e o mare bătaie de cap, în special când decizia finală şi negocierea sunt duse de către tată. M-am gândit să urgentez treaba, abordându-l pe tatăl tău şi obţinându-i aprobarea.

În ochii ei se putea vedea că nu îi aproba atitudinea, buzele îi erau o linie dreaptă pe care, gândea el, nici măcar un sărut nu ar putea-o schimba.

— Nu eşti deloc romantic, nu-i aşa?

— Romantismul e pentru romane şi poezie.

— Şi sentimentele?

Îi erau străine.

— Cred că o să vezi că o să-ţi fiu un soţ foarte agreabil.

— Păcat că agreabil nu e ce doresc eu.

Ce dracu’ voia să spună cu acest comentariu?

Din nefericire, vizitiul opri trăsura. Un lacheu în livrea înaintă, deschise portiera şi o ajută pe proaspăta marchiză să coboare. Michael o urmă şi îi oferi braţul.

— Trebuie să terminăm această conversaţie mai târziu, îi spuse el.

— Avem la dispoziţie tot restul vieţii noastre, milord.

El nu era sigur că asta prevestea ceva bun.

*

— Ah, draga mea, aţi ajuns!

Înconjurată de tatăl ei, de frate şi de soră, Kate suportă primirea entuziastă a mamei ei şi o îmbrăţişare, pentru că ştia că o respingere din partea ei ar fi stânjenit-o şi, deşi femeia o enerva peste măsură, Kate o iubea totuşi neînchipuit de mult. Ştia că e plină de intenţii bune, chiar dacă acţiunile nu erau pe măsură.

— Sau presupun că ar trebui să spun *milady.* Mama o îmbrăţişă din nou şi îi şopti la ureche: Nici nu ştii cât de fericită sunt pentru tine.

— Eu sunt fericită pentru amândouă, murmură Kate. Nu era momentul să se apuce să-i strice mamei ei ziua. Dacă o făcea, atunci ce sens ar mai fi avut să treacă prin toate astea?

Mama ei slăbi îmbrăţişarea, se şterse uşor la ochi cu o batistă de mătase şi îl bătu pe Jeremy pe braţ.

— Îmbrăţişează-ţi sora.

— Cred că o plecăciune ar fi mai în regulă. Eşti de viţă nobilă acum, nu-i aşa?

Ochii lui căprui îi aruncară o căutătură maliţioasă şi, aplecându-se de mijloc, îi luă mâna înmănuşată şi depuse un sărut pe dosul ei. Semăna cu tatăl lor cu părul negru şi trăsături arătoase. Lui Kate nu-i plăcea să admită, dar îi invidia libertatea în calitate de fiu, precum şi oportunităţile ce i se ofereau. În timp, urma să administreze afacerile familiei, fără îndoială. Ca şi cum îi citise gândurile, îi făcu cu ochiul şi spuse:

— Sunt al naibii de aproape, Kate, de a conduce un imperiu.

— Strici momentul, spuse Jenny, împingându-l prieteneşte de umeri, înainte de a o îmbrăţişa pe Kate. Cred că eşti cea mai fermecătoare mireasă din acest sezon.

— Doar până când îţi vine ţie rândul, spuse Kate.

— Nu în acest sezon. Jenny se întoarse spre

Falconridge. Milord, bun venit în familie.

Falconridge se înclină uşor.

— E o onoare şi un privilegiu.

— Onoarea e de partea noastră, spuse mama ei înainte de a se adresa mulţimii din salon. Atenţie! Lord şi Lady Falconridge au sosit!

Se auziră aplauze entuziaste în întreaga încăpere. Brusc, Kate fu conştientă de soţul care stătea lângă ea. Soţul ei. De ce dintr-odată aceste cuvinte erau atât de îngrozitoare?

— Zâmbeşte, scumpo, îi spuse tatăl ei pe un ton jos. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus în sacristie.

În sacristie, exact înainte de a intra în biserică, când începuse să tremure, el îi spusese că o iubeşte şi după aceea, riscase să-i promită că o să fie fericită. Tatăl ei nu-şi luase înapoi cuvântul niciodată în viaţa lui, deşi cu ultima promisiune părea că-şi depăşise limitele. Cum putea să promită ceva ce nu el îi oferea?

Kate se forţă să zâmbească.

— Cred că pur şi simplu mă simt copleşită.

— Jeremy, adu-i surorii tale nişte ceai, spuse mama ei. Nu se face să leşine în faţa oaspeţilor. Englezoaicele au un obicei destul de jalnic de a leşina.

— Desigur, mamă.

Kate nu era sigură dacă fratele ei răspundea indicaţiilor mamei sau era de acord cu afirmaţia referitoare la leşinul englezoaicelor. Se uită cum Jeremy se grăbea, făcând o impresie deosebită în vreme ce-şi croia drum prin mulţime, atrăgând atenţia câtorva doamne.

— Poate că Jeremy urmează la însurătoare, îi şopti Jenny lui Kate la ureche.

— Şi să renunţe la obiceiul de a mai hălădui puţin? Mă îndoiesc.

— Milord, am fost surprinsă că mama dumitale n-a fost prezentă, spuse brusc mama lui Kate, abătându-i brusc

atenţia lui Kate de la fratele ei şi speculaţiile referitoare la viaţa lui amoroasă. N-a fost aici, nu-i aşa? Mi-a scăpat din vedere?

— Nu, doamnă, nu e în Londra.

— Şi de ce nu?

— Mamă, o certă Jenny. Englezilor nu le plac aceste întrebări personale. În afară de asta, nu e deloc neobişnuit pentru părinţi aristocraţi să nu fie prezenţi la căsătoria copiilor lor.

— Dar fiul ei a intrat prin căsătorie într-una dintre cele mai bogate familii din America. Desigur că se putea deranja să facă act de prezenţă.

— E bolnavă, doamnă, zise Falconridge, şi Kate crezu că efectiv auzise cum îi scrâşnesc dinţii.

— Îmi pare atât de rău, spuse mama ei. Are cancer?

— Nu aş vrea să discut despre asta, doamnă.

Kate văzu cum o sinceră compasiune o cuprinse pe mama ei.

— Îmi pare îngrozitor de rău. Sincer, îmi pare rău. E o boală atât de groaznică, spuse ea ca şi când răspunsul lui îi confirmase cele mai rele presimţiri. Dacă vreodată e ceva ce...

— Mulţumesc, doamnă. O să-i transmit îngrijorarea dumneavoastră. Dar această după-amiază este legată doar de fericirea miresei, aşadar putem începe să îndeplinim acest scop?

— Bineînţeles, milord. Cât de nobil şi de atent să o pui pe fiica mea înainte de toate, când ai propriile supărări.

Kate îi aruncă o privire lui Jenny care pur şi simplu îi spuse pe muteşte: „Fii fericită”.

Doar dacă ar fi fost atât de simplu.

Jeremy îşi făcu din nou apariţia cu un lacheu care purta o tavă plină de cupe cu şampanie şi îi făcu semn cu ochiul lui Kate:

— M-am gândit că ar fi bine să intrăm în spiritul de

sărbătoare. Oferi cupele celor din jur, apoi o ridică pe a lui: în sănătatea dragii mele surori şi a proaspătului ei soţ. În sănătatea marchizei şi a marchizului de Falconridge.

Din câte îşi dădu seama Kate, toată lumea prezentă în încăpere îşi ridică paharele şi repetă toastul. Soţul ei ciocni cu ea, i se uită drept în ochi şi toastă:

— Pentru o viaţă lungă.

Ea bău şampania. Nu gustă, ci luă o gură zdravănă. O dădu pe gât. Îi întinse cupa goală fratelui ei.

— Adu-mi alta.

Realitatea a ceea ce făcuse o frapă şi o şocă intens. Se simţea de parcă tocmai se trezise dintr-un somn îndelungat.

— Ai de întâmpinat oaspeţi, Kate, îi spuse mama ei.

— Sunt mireasa, mamă. Cred că ne putem lipsi de acest obicei special. Oamenii ar trebui pur şi simplu să se simtă bine. Ştim că ne doresc toate cele bune. Altfel, n-ar mai fi aici. Nu văd niciun motiv să fim atât de formali.

— Kate…

— Soţia mea s-a pronunţat, spuse marchizul. Va fi precum doreşte ea.

Kate îl privi. El îi ridică mâna înmănuşată şi o sărută pe încheietură, privind-o drept în ochi, ca şi cum ochii ei erau cei mai fascinanţi din întreaga încăpere, când ea ştia că erau departe de a fi aşa. Ai lui erau de un verde adânc ca de smarald şi erau cu mult mai uluitori, în vreme ce ai ei păreau că nu se pot decide dacă voiau să fie căprui, verzi sau albaştri, aşa că sfârşiseră prin a fi de o culoare indecisă. Mai degrabă erau peste poate de anoşti.

Îi veni foarte rapid în minte ideea că acest bărbat incredibil de chipeş ar putea avea orice femeie din lume şi totuşi o alesese pe ea. De ce? Ce ştia el despre ea? Ce ştia ea despre el?

*

— Când ne gândim la căsătorie, tindem să trecem cu vederea că nu ne însurăm numai cu fata, ci cu întreaga familie, zise mucalit Hawkhurst.

Michael se forţă să nu tresară vizibil auzind această pătrunzătoare prezicere ce venea cu mult prea târziu pentru a fi de vreun ajutor. Observă că înalta societate era bine reprezentată în lista oaspeţilor. Era acea fascinaţie a englezilor faţă de americani. Indiferent dacă îi dispreţuiau, îi tolerau sau îi adorau, compatrioţii lui erau mereu fascinaţi de ei.

— Îi iei la ţară cu tine? întrebă Hawkhurst.

— Dumnezeule, nu. Nu cred că am cunoscut vreodată o femeie mai energică decât doamna Rose. Nu este deloc prudentă în comportament.

— Cel puţin n-ai avut ghinionul de a o părăsi pe fiica ei în favoarea însoţitoarei. Sincer, dacă nu mi-ai fi făcut onoarea de a-mi cere să îţi fiu alături, mă îndoiesc că am fi fost invitaţi.

— Ea te-ar fi invitat. Să aibă câţiva duci prezenţi e un titlu de glorie pentru ea şi pare hotărâtă să colecţioneze cât mai multe titluri de acest fel.

— Ce zici de soţia ta? Se zice că un bărbat poate vedea cum va fi soţia sa în viitor, uitându-se la mama ei.

Michael nu-şi putu reprima un fior auzind această afirmaţie.

— Sunt sigur că nu va fi chiar atât de rău. În afară de asta, uită-te la propria ta soţie. Mama ei era cunoscută drept o risipitoare de primă mână. Dar Louisa pare a fi cu mult mai reţinută la cheltuieli.

— Într-adevăr, e econoamă, înţeleaptă şi nu dispreţuieşte munca, dacă am fi vreodată nevoiţi să ne descurcăm de pe o zi pe alta.

— Ai mai auzit ceva de Ravensley?

— Nu. Nici Louisa. Pretinde că nu contează, dar cum

să fie adevărat? Să fii uitată de propriul tău frate?

— Nu e uitată, zise printre dinţi Michael.

Ştia prea bine durerea de a fi uitat, neglijat, abandonat. Soţia lui se hotărâse deja să plece de lângă el. Se scuzase, spunând că avea nevoie să fie singură câteva momente. Dar n-avea să găsească singurătate în mijlocul acestei încăperi aglomerate, şi el nu făcuse altceva decât s-o urmărească trecând de la un oaspete la altul.

— Fără discuţie că Ravensley se ţine la distanţă din cauza propriului său comportament dezgustător. El a răspândit zvonurile care te-au forţat de fapt să te însori cu fata.

— Ca să fiu sincer, sunt destul de bucuros că a făcut-o.

— Pentru că să te însori cu Jenny ar fi fost o greşeală îngrozitoare?

— Nu, pentru că să nu mă însor cu Louisa ar fi fost. Dacă o să ajungi s-o iubeşti pe Kate măcar pe jumătate cât o…

— În ultimul timp, ai devenit total dezgustător cu toate chestiile astea romantice ale tale.

Hawkhurst chicoti încet.

— Presupun că aşa am devenit. Dar sunt fericit. Chiar dacă sunt încă scăpătat.

— Dacă mai ai ceva bani, pune pariu pe data la care o să sosească primul nostru copil. Te asigur că nu va fi mai devreme de nouă luni începând din seara asta.

— Eşti chiar atât de încrezător în potenţialul tău?

— Ştiu pur şi simplu că graba cu care a fost aranjată căsătoria noastră n-are nimic de-a face cu ideea că ea ar putea să fie însărcinată. Aşa că e un pariu sigur.

— O să mă gândesc la asta.

Chiar şi când discuta cu Hawkhurst, părea că nu-şi putea lua ochii de la Kate. Fără îndoială că era una dintre cele mai graţioase făpturi pe care le văzuse vreodată, şi se

întrebă de ce îi acordase atât de puţină atenţie în timpul sezonului.

— Părinţii ei i-au spus că eu am cerut-o de soţie.

— Şi i-ai spus adevărul în legătură cu asta?

Michael clătină din cap.

— Faptul că nu ştie e în avantajul meu. S-ar putea să fie mai generoasă cu sentimentele ei.

— Şi când va afla adevărul?

— N-o să afle. Dacă părinţii nu i-au spus deja, n-au niciun motiv să-i spună acum. În afară de asta, licitaţia a fost aranjată cu multă discreţie. Mă îndoiesc că vreunuia dintre participanţi i-ar plăcea să admită că a fost surclasat la licitaţie. E un secret pe care-l va lua cu el în mormânt.

Hawkhurst îşi ridică paharul.

— Un toast, prietene. Să ai mai mult succes în a-ţi păstra secretele decât am avut eu cu ale mele.

*

Kate simţea că ar putea să o pocnească pe următoarea persoană care îi va spune cât de norocoasă fusese că pusese mâna pe marchizul de Falconridge. Doamnele, bineînţeles, doreau amănunte. Kate nu făcu nimic altceva decât să zâmbească răutăcios.

Desigur că el rămăsese alături de ea la începutul acestei afaceri îngrozitoare, în timp ce primeau împreună felicitările. Dar odată ce devenise limpede că sosiseră toţi oaspeţii, se despărţiră, el ca să stea de vorbă cu Hawkhurst şi ea… doar ca să plece de acolo. Dar doamnele o tot ţineau pe loc.

Aproape că reuşise să ajungă la uşa ce ducea înspre grădină când auzi o voce familiară.

— Kate?

Se întoarse şi zâmbi spre ducesa de Hawkhurst.

— Excelenţă.

— Ah, te rog. Am trecut împreună prin prea multe ca să fim atât de formale. Se întinse şi o prinse pe Kate de mâini, strângând-o uşor. Trebuie să spun că am fost destul de surprinsă de acest eveniment neaşteptat. Credeam că mă laşi *pe mine* să-ţi găsesc lordul perfect.

— Vrei să spui că soţul meu nu-i perfect?

Louisa roşi.

— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că Falconridge îţi e pe plac.

— Ca să fiu sinceră, nu mi-a fost. Nici nu mi-am dat seama că eu i-aş fi pe plac. Aveam altele pe cap şi până azi nu cred că mi-am dat cu adevărat seama pe ce drum important m-am avântat. Trebuie să admit că dintr-odată mă simt cu totul copleşită.

— Ei bine, cel puţin n-au existat scandaluri legate de bârfele din jurul tău.

— Se pare că ai trecut admirabil de propriul tău scandal.

— Facem ceea ce trebuie să facem.

Deoarece Louisa era sora contelui de Ravensley – posibil cel mai sărac lord din toată Londra –, ea nu se jenase să caute un post de însoţitoare a unei lady. Era o îndeletnicire respectabilă pentru doamnele din lumea bună, şi părinţii lui Kate o angajaseră pe Lady Louisa de atunci să servească drept însoţitoare a fiicei lor, pentru că era familiarizată cu lorzii, ştia cine era corespunzător şi cine nu.

— La începutul sezonului, când ne învârteam prin înalta societate, nu mi l-ai recomandat pe Falconridge. De ce?

Louisa se uită de jur împrejur, ca şi când voia să se asigure că nu trage nimeni cu urechea la ceea ce avea să spună. Când păru mulţumită de locul retras unde erau, spuse:

— După cum ştii, el şi fratele meu sunt foarte buni prieteni. Şi fratele meu şi prietenii lui au tendinţa de a sta

în oraş până foarte târziu în noapte, luând parte la... dezmăţuri. Sau cel puţin aşa am presupus. Şi Hawkhurst făcea parte din cercul lor restrâns. L-am judecat la fel de aspru. Şi am ajuns să-mi dau seama că l-am judecat pe nedrept. Este foarte posibil să fi făcut la fel şi cu Falconridge.

— Ştii ceva despre el?

— Alex şi cu prietenii lui voiau ca eu să pun o vorbă bună pentru ei pe lângă tine şi Jenny. Le-am spus că voi face asta doar dacă se dovedesc a fi corespunzători. Falconridge a fost de părere că am cerut prea mult. Dar nu sunt sigură că pot continua să-i reproşez această atitudine. Am ajuns să descopăr că bărbaţii sunt nişte fiinţe extrem de mândre.

— Şi noi nu suntem?

— Bineînţeles că suntem. Dar noi suntem mai flexibile. Bărbaţii înclină să fie rigizi.

— Dai crezare zvonurilor că e nebun după mine?

Ducesa lăsă privirea în jos.

— Louisa?

Ea îşi ridică privirea, şi Kate putu vedea răspunsul în ochii ei.

— Lasă-mă să te întreb altceva, atunci. Crezi că există vreo şansă să se îndrăgostească nebuneşte de mine?

— Dacă cineva are puterea de a-i fura inima, asta eşti tu.

Kate nu se putu abţine. Zâmbi.

— A fost foarte diplomatic.

— Dacă îmi permiţi să fiu îndrăzneaţă, Kate, am fost îngrijorată pentru tine când îţi eram însoţitoare. Nu-ţi plac petrecerile sau să fii în centrul atenţiei nici pe departe la fel de mult ca lui Jenny. Poate că măritişul cu Falconridge îţi va oferi acel ceva pe care-l cauţi.

Kate privi prin încăpere acolo unde era soţul ei care o privea, îşi ridică paharul, un salut tăcut.

— Mai cred că ai putea foarte bine să fii ceea ce caută el, continuă Louisa.

— Mă îndoiesc, zise Kate, înainte de a se întoarce spre Louisa. Şi, din nefericire pentru el, s-ar putea să afle asta pe propria-i piele.

Capitolul 4

Michael hotărâse de curând că existaseră trei momente în viaţa lui când fusese nevoie să se pregătească în mod deosebit: când urma să fie obiectul licitaţiei, când urma să se însoare şi când urma să se culce pentru prima dată cu soţia lui. Pe când stătea în dormitorul lui, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că era posibil să fie necesară puţină atenţie în plus pentru ultima situaţie menţionată.

Din clipa în care părăsiseră reşedinţa Rose după un dineu destul de anost şi obositor, cu mult prea multe toasturi, fuseseră înconjuraţi de o stare tensionată, ca de gheaţă. Niciunul nu scosese vreun cuvânt în timp ce trăsura îi purta spre reşedinţa lui londoneză. Nu se putu abţine să nu creadă că şi ea era absorbită de gânduri legate de noaptea ce se apropia. Fiecare eveniment din timpul zilei nu fusese decât un preludiu la actul care urma.

Toate lucrurile ei, inclusiv camerista, sosiseră deja, înainte ca ei să ajungă la reşedinţă. O purtase pe Kate într-un tur incredibil de plictisitor al locului, numind camerele ca şi când ea n-ar fi fost capabilă să le identifice corect de una singură, prezentând-o celor câţiva servitori, convins că prima măsură luată de ea va fi să crească numărul personalului de serviciu.

Arătă un interes deosebit faţă de bibliotecă, făcând primul comentariu de când sosiseră.

— Aş vrea să umplu toate aceste rafturi cu cărţi.

— Dacă îţi face plăcere, răspunse el.

Rămăseseră în bibliotecă pentru a citi puţin înainte de culcare.

Adică, ea citea; el se holba mai degrabă la pagina de dinaintea ochilor, întrebându-se care ar fi cel mai bun mod de a o aborda. Ştia exact cum să abordeze o amantă… dar o soţie?

Cum să atragi în pat o soţie?

Amanta lui nu avea nevoie de nimic mai mult decât de o înclinare a capului spre oricare dintre piesele de mobilier spre care el dorea s-o ducă. Era maestră în a-i procura o plăcere de neegalat.

Dar soţia sa… Dumnezeule, era împovărat cu sarcina de a o iniţia în tainele trupeşti, şi adevărul stânjenitor era că n-avea nicio idee de unde să înceapă. Nu că n-ar fi fost un bărbat pasional, dar era obişnuit cu femei care n-aveau nevoie de nicio indicaţie. Cât de delicate erau sensibilităţile unei fecioare? Ce spera soţia lui? Oare avea vreo aşteptare? Ştia ce se petrecea între un bărbat şi o femeie? Vorbise mama ei cu ea? Foarte probabil că nu. Desigur că Michael nu primise niciodată vreo indicaţie. Abordase problema cu instinctele unui armăsar tânăr. Dar femeile din lumea bună nu beneficiau de luxul experienţei. Nu, prima experienţă era rezervată pentru soţii lor – şi pe bună dreptate.

În special în sânul aristocraţiei, unde nu se putea pune sub semnul întrebării cine era tatăl moştenitorului.

Voia ca soţia lui să se simtă bine. Nu voia s-o sperie, deşi exista cu siguranţă posibilitatea să se întâmple asta. Trebuia să-şi ţină ardoarea în frâu până când o pregătea aşa cum trebuie pentru ce va urma. Voia ca ea să nu aibă regrete că se culcase cu el. Voia ca ea să-l primească cu bucurie în patul ei.

Scoţând un geamăt de frustrare, îşi dădu seama că

pentru prima dată în viaţă s-ar putea să aibă o idee despre ce simţea amanta lui: îndoielile, grija de a-l mulţumi. Într-un fel, poziţia lui nu era diferită faţă de ce fusese a ei. Fusese cumpărat să servească drept soţ pentru o bogată moştenitoare americană.

Îşi strânse cordonul halatului de casă din mătase verde ca smaraldul pe când se apropia de uşă. Presupusese că o cămaşă de noapte era în regulă, aşa încât să nu o sperie pe mireasa lui virgină, dar adevărul era că n-avea niciuna. Nu putea suporta să se simtă captiv sau îngrădit. Acesta era motivul pentru care de fapt nu dormise niciodată cu amanta lui… sau ea nu dormise cu el. Ştia să plece din pat când pasiunea se domolea.

Cât de convenabil era că el va fi cel care o va aborda pe soţia lui şi el va fi cel care va pleca atunci când totul se va fi terminat. Se lepădă de resentimentul ce ameninţa să-l copleşească. Intrând în această afacere cu ochii larg deschişi, n-avea niciun motiv să regrete poziţia lui actuală. Viaţa va fi întru totul mai bună – şi îi va mulţumi pentru asta. Iar şi iar. Dacă nu ea în mod special, atunci căsătoria cu ea şi banii care veneau odată cu asta îl vor ridica din adâncurile disperării şi sărăciei în care se afundase.

Era timpul să-i plătească diavolului datoria.

Sau diavoliţei, după caz. Nu că ar considera-o pe Kate Rose Tremayne un diavol, dar cu siguranţă că se simţea ca şi cum făcuse un pact cu exact acea creatură, sub forma tatălui ei.

Ciocăni o dată în uşa ce separa dormitoarele lor înainte de a o deschide. Lămpile erau aprinse. Ea stătea pe un şezlong lângă fereastră cu o carte în poală şi o cutie cu bomboane cu ciocolată lângă ea. Era îmbrăcată de noapte într-o cămaşă albă din voal, cu un şal aşezat pe picioare. Îl izbi un val de dorinţă, aproape distrugându-i hotărârea de a o lua încet. Fusese atras fizic de Kate Rose din prima clipă în care o cunoscuse. Presupunea că ea nu putea spune

acelaşi lucru. Nu părea câtuşi de puţin interesată de sosirea lui. Abia dacă îşi ridică privirea din carte când el înaintă în cameră.

— Am venit să-ţi spun noapte bună.

— Noapte bună. Luă o bomboană de ciocolată şi o băgă în gură.

El o studie încercând să descifreze înţelesul acelei scurte reacţii. Ori era mai naivă decât crezuse el, ori citea o poveste al naibii de incitantă pe care nu prea voia s-o lase deoparte. Îşi drese glasul.

— Cred că o să afli că e mult mai plăcut să ne spunem noapte bună în pat.

Acum îi acordă întreaga ei atenţie, între sprâncene apărându-i o cută foarte fină.

— Doreşti să-mi *spui* noapte bună sau să-mi *arăţi* noapte bună?

Poate că nu era atât de naivă pe cât presupusese el.

— Presupun că să-ţi arăt.

— Şi să-mi arăţi bănuiesc că înseamnă că o să-mi ridici tivul cămăşii de noapte şi o să te vâri între coapsele mele şi o să te împerechezi ca un mistreţ sălbatic până când îţi vor fi satisfăcute drepturile maritale.

Nu, nu era deloc naivă. Doamnele americane erau întru totul diferite de englezoaice. Nu-şi putea imagina nicio altă doamnă dintre cunoştinţele lui care să vorbească atât de direct. Se străduí extrem de tare să nu se arate deranjat de descrierea ei neruşinată sau să se simtă ofensat de părerea ei despre bărbăţia lui. Nu putea nega că fuseseră momente în care entuziasmul lui devenise aproape sălbatic, dar desigur că niciodată nu grohăise, nu sforăise şi nu se împerechease.

— Plănuisem să folosesc ceva mai multă fineţe.

Nu intenţionase să mormăie cuvintele, dar ele sunaseră aspru chiar şi în urechile lui, ceea ce din nefericire le dădu o notă lipsită de maniere.

— Mă iubeşti? întrebă ea.

Haide, serios că nu putea să-i pună acea întrebare absurdă, şi totuşi expresia ei nu arăta nicio urmă de amuzament. Mai degrabă părea că e incredibil de sinceră. De ce făcea acest moment atât de dificil, referindu-se la iubire, chestiune în care n-avea nicio experienţă? De ce arăta atât de plină de speranţă ca şi cum răspunsul ar fi putut fi cu totul altul decât era de fapt?

El îşi feri privirea, studiind modelul de pe tapetul decolorat. Ar fi trebuit să-l înlocuiască. Îl *va* înlocui. *Dacă* ea va aproba fondurile. Acesta era pactul încheiat cu diavolul.

— Aşa cum am crezut, spuse ea destul de infatuat, răspunsul tău, ca şi al meu, milord, este nu.

Îşi îndreptă din nou atenţia către ea. Îşi vârî o altă bomboană în gură şi se înapoie la citit, aparent concediindu-l, ca şi cum ar fi fost ceva lipsit de importanţă.

— Poftim? întrebă el.

Ea îl privi ca pe un netot.

— Nu. N-o să-mi desfac picioarele pentru niciun bărbat care nu mi-a câştigat dragostea.

— Nu ăsta a fost acordul pe care l-am făcut cu tatăl tău.

— Cu atât mai rău. Ar fi trebuit să discuţi acordul cu mine.

— Tu eşti soţia mea. Ai datoria să-mi dai un moştenitor. Am drepturi în calitate de soţ al tău…

— Cred, milord, că dacă ai să citeşti mai atent documentele acordului, o să vezi că eu ţin în mână veniturile noastre.

— Deoarece am citit blestematele alea de documente ale acordului foarte atent, *sunt* informat despre condiţii.

Condiţii împotriva cărora Farnsworth pledase cu ardoare. El era pentru legea englezească, cea care, la căsătorie, permitea ca totul să-i aparţină soţului.

Rose se mulţumise să studieze capătul aprins al ţigării

sale de foi.

— Eu susţin legea Rose. Marchizul a dovedit deja că n-are nicio abilitate în ce priveşte banii. Kate a fost crescută practic lângă mine şi agerimea ei în chestiuni bancare e de neegalat pentru o femeie. Cedez o mare sumă din banii mei câştigaţi cu greu, domnilor, şi nu o fac cu uşurinţă. Se face în condiţiile mele sau deloc, blestemată să fie legea englezească.

Michael se gândise să plece, să organizeze altă licitaţie, dar n-avea deloc chef să treacă prin aceeaşi umilinţă încă o dată. Şi astfel, consimţise să-i acorde soţiei puterea în defavoarea lui. Era calea cea mai scurtă şi lipsită de necazuri. Părea o tânără plăcută când dansase cu ea, dar acum trebuia să se întrebe dacă nu cumva o judecase greşit. Nu se îndoia câtuşi de puţin că tatăl ei îşi câştigase averea fără scrupule. Îi transmisese această trăsătură specifică şi fiicei lui când îi stătea în poală?

— Lărgesc baierele pungii cu banii noştri doar dacă sunt fericită, spuse ea, întrerupându-i şirul gândurilor. Te asigur că nu voi fi fericită dacă te strecori în aşternuturi cu mine înainte de a-mi fi cucerit dragostea.

— Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, te aştepţi să fac cu asta?

— Vorbeşte cu Lord Bertram. Nutresc o mare afecţiune pentru Lord Bertram.

— Omul ăla e o broască râioasă!

— E foarte cumsecade şi generos.

— Generos? Cât de generos pot eu să fiu când trebuie să întreb: Draga mea, pot să am câţiva şilingi ca să-ţi pot cumpăra nişte fleacuri? Tu vei dicta generozitatea mea.

— Generozitatea nu e măsurată prin numărul de *lucruri* pe care cineva le oferă. Generozitate a spiritului, a inimii…

— La naiba, nu pot să cred aşa ceva!

— Crede ce vrei, dar să ştii asta. A face dragoste e un

act extrem de intim ce ar trebui să treacă dincolo de nevoile fizice şi să fie îmbogăţit de sentimente. Noi n-am vorbit aproape deloc. Doar nu poţi să crezi că mi-aş dezgoli trupul în faţa unui bărbat care nici nu ştie care e culoarea mea preferată.

— Doamne, Dumnezeule, femeie, ce au de-a face culorile cu culcatul?

— Amândouă vorbesc despre intimitate, despre cunoaşterea preferinţelor celuilalt.

— Deci, care e culoarea ta preferată?

— Asta rămâne ca tu să deduci.

Voia să spună că dacă nimerea culoarea ei preferată găsea şi cheia care-i descuia trupul?

— Roşu.

Ea îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Trebuie să ştii, nu să ghiceşti.

La naiba!

— Ţi-am dat un blestemat de titlu!

— Mama dorea titlul, nu eu, şi cred că ştiai prea bine acest aspect pentru că l-am pomenit în seara când ne-am cunoscut.

— Dacă n-ai vrut – frustrat, îşi flutură mâna spre pat – *asta* cu mine, atunci de ce nu le-ai spus părinţilor tăi că nu să te măriţi cu mine?

Ea râse uşor.

— Aş fi putut să jur că îi cunoşteai pe părinţii mei. Ei cred că ştiu ce-i mai bine şi nu e uşor să-i convingi de contrariu. Doar nu poţi crede că părerea mea în legătură cu această căsătorie avea vreo importanţă.

— Dar ai fost foarte amabilă toată după-amiaza şi seara…

— Şi o să continui să fiu amabilă întreaga zi şi seară. De fapt, nu cred că poţi nega că încă sunt foarte amabilă. Doar că pur şi simplu nu o să fac dragoste doar pentru că e dreptul tău de soţ.

El începu să se plimbe prin faţa patului, simţind cum îl cuprinde panica. Cum de s-a ajuns aici? Se opri brusc cu spatele la ea, se apucă de stâlpul patului, îşi lăsă capul în jos şi mormăi:

— Şi cum rămâne cu banii?

— Ce-i cu ei?

El privi peste umăr la ea, cum stătea acolo mulţumită de sine şi atotcunoscătoare, ca şi cum era aşezată pe un tron şi ţinea în mâinile ei soarta supuşilor.

— Trebuie să-ţi câştig afecţiunea înainte să-mi dai ceva bani?

Singurul sunet din încăpere era şuieratul lămpilor de gaz. Pentru o clipă, se gândi că văzuse consternare în ochii ei, dar era fără îndoială doar o licărire a umbrelor din cameră. Se simţi ca şi cum păşise într-un ţinut al chinului, unde mândria unui bărbat era obiect de batjocură pentru veşnicie. Deja plătise preţul, iar ea cerea mai mult.

Încet, ea îşi înălţă capul.

— Nu, o să ne ocupăm de datoriile tale de dimineaţă.

— Şi, în afară de datorii, am afaceri ce necesită bani.

— Nu o să plătesc pentru amantele tale.

Vizibil, era supărată, primul grăunte de emoţie adevărată pe care îl vedea la ea. Oricât de supărat era pe ea, era şi mulţumit că putea produce şi foc, nu numai gheaţă. Şi să fie al naibii dacă focul nu-l făcea şi mai hotărât să facă dragoste cu ea.

— Nu mă refer la genul ăsta de afaceri. Mă referam la chestiuni personale.

— Le putem discuta de dimineaţă.

El se învârti în loc şi se uită la ea.

— Aş putea cheltui o mie de lire într-o mie de zile şi tot am avea bani la discreţie.

— Exact atitudinea asta, milord, te-a dus la a te *însura* pentru bani. N-o să aruncăm cu banii pe fereastră, doar pentru că avem o mulţime la dispoziţie.

El lovi cu palma în stâlpul patului, delectându-se cu durerea ascuţită ce-l ajuta să-şi stăpânească furia, aşa încât să nu izbucnească.

— Nu am negociat aşa ceva.

— Sincer, milord, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Înainte de ziua de azi, nu te-ai deranjat să mă vizitezi. Nici măcar nu mi te-ai adresat pe nume. O să vezi că sunt destul de generoasă în ce priveşte cheltuirea banilor noştri, dar în ce priveşte orice altceva ce ai obţinut prin căsătorie, asta nu-i atât de uşor de dăruit. Nu voi fi doar bani şi un mijloc prin intermediul căruia să-ţi consumi fără vreun efort poftele trupeşti.

— Pofta asta necesită dorinţă.

Regretă cuvintele aspre chiar în clipa în care-i ieşiseră din gură fără a se gândi, o secundă înainte ca ea să arate ca şi cum îi trăsese o palmă.

— Scuzele mele, milady. Cuvintele mele au fost nelalocul lor şi semnificaţia lor neadevărată... Cu un oftat, se lovi cu capul de stâlpul patului. Am avut un început foarte nefericit.

— Pentru că între noi nu e nimic în afară de banii tatălui meu. Dacă eşti nemulţumit, milord, putem cere o anulare. Tata e foarte priceput în a obţine aşa ceva.

Nu, propunerea ei era o falsă soluţie.

— Nu sunt dispus să cer o anulare.

— Aşadar, accepţi condiţiile revizuite ale acordului?

Ce altceva putea să facă? Nu îi stătea în caracter să forţeze femeile pentru a le obţine favorurile şi nu putea risca să o facă nefericită. Rose, blestemat să fie, fusese foarte explicit în ceea ce priveşte condiţiile pe care le stabilise pentru acord. Fiica lui, în primul şi în primul rând, trebuie să fie întotdeauna fericită.

Michael dădu brusc din cap.

— Accept.

— Aşadar, noapte bună. O să ne vedem de dimineaţă.

Îşi băgă încă o bomboană de ciocolată în gură, şi el aproape că îşi dori să se înece cu ea.

*

Kate aproape că se înecă cu ciocolata. Gâtul îi era atât de încordat de tensiune, încât abia putea înghiţi. Imediat ce el ieşi ca o furtună din cameră şi trânti uşa în urma lui, ea scuipă bomboana şi trase de câteva ori aer în piept să se calmeze, înainte de a începe să se relaxeze.

Aproape că stricase totul, râzând de îndoiala din vocea lui auzindu-i părerea despre Lord Bertram. Chiar semăna cu o broască râioasă, cu ochii bulbucaţi şi buzele ce arătau de parcă fuseseră înţepate de un roi de albine. Dar cu toată înfăţişarea lui respingătoare, era într-adevăr cumsecade. Nu că ea s-ar fi gândit vreun moment să-l ia de bărbat. Totuşi, era un exemplu pe care soţul ei putea să-l urmeze, deşi bănuia că n-ar mai accepta niciun fel de alte sugestii de la ea.

Fusese vânăt de furie când plecase de la ea.

Deşi obţinuse ce dorea, să-l ţină departe de patul ei, nu mersese totul aşa cum plănuise. Poate că ar fi trebuit să-l lase să se culce cu ea, să-l lase să-i descopere secretul, dar n-avea nicio idee cum l-ar fi afectat asta. Şi adevărul era că, deşi sugerase cu lejeritate o anulare, nu era sigură că dorea aşa ceva.

Ar fi mai independentă aici, sub acoperişul lui, decât la părinţii ei. Ea şi Falconridge ar putea realiza un acord mulţumitor. Cu timpul, atunci când sentimentele reciproce ar înflori, ar putea să-i permită să se culce cu ea ştiind că i-ar ierta păcatele. Şi, într-un final, i-ar dărui şi un moştenitor. Aveau timp berechet. La urma urmei, avea doar douăzeci de ani.

Pe de altă parte, reacţia lui confirmase că *singurul* lui interes în ceea ce-o privea erau banii. Nu rostise niciun

cuvânt de dragoste nepieritoare, niciun cuvânt de dorinţă adâncă. Nu arătase nicio dezamăgire că ea nu era dispusă să se culce cu el. Nu încercase să o convingă că în braţele lui va găsi fericirea. Ea era mijlocul pentru două scopuri: stingerea rapidă a datoriei lui, urmată de cheltuirea banilor şi obţinerea unui moştenitor.

Bineînţeles că ştia asta, dar totuşi confruntarea cu realitatea era dureroasă. Lui îi păsa doar de propriile nevoi, nu şi de ale ei. Nici măcar o singură dată n-o întrebase ce voia ea, nicio dată nu se interesase ce o făcea pe ea fericită. Ea avea nevoie de timp pentru a-şi tămădui inima. Avea nevoie să fie mai mult decât un pumn de monede zornăindu-i în buzunare. Deşi vorbise despre dragoste, nu se aştepta cu adevărat să o mai capete vreodată, dar credea că puteau să dezvolte o afecţiune reciprocă – măcar puteau ajunge să ţină la fericirea lor. Pur şi simplu aveau nevoie de puţin timp pentru a se putea cunoaşte unul pe altul.

Răsună o altă uşă trântită. Uşa spre dormitorul lui?

Auzi pocnetul aspru al paşilor mânaţi de furie ce se îndreptau către scări. Se ridică, neştiind prea bine ce avea de gând să facă, dar curiozitatea ei…

Încă un bubuit asurzitor de jos.

Se grăbi spre fereastră, dădu deoparte draperiile şi se uită în jos, la timp pentru a-l vedea pe soţul ei cum mergea grăbit pe alee spre stradă, mantaua fluturându-i în urmă într-un fel cam de rău augur, pe când dispărea în noaptea învăluită în ceaţă. Imaginaţia ei incitată de mult prea multe romane invoca scenarii deloc măgulitoare privind planurile lui.

Plecase la o femeie pentru a-şi domoli dorinţele trupeşti?

Plecase să bea până ce uita de el?

Plecase să-şi verse mânia pe un suflet nevinovat?

Dumnezeule, nu ştia nimic despre caracterul lui,

despre cât de mult rău putea produce.

Văzuse cum încheieturile degetelor îi deveniseră albe când se apucase de stâlpul patului şi nu se putea abţine să nu creadă că el îşi imaginase că acel lemn gros era de fapt gâtul ei.

Tatăl ei nu fusese niciodată înclinat spre violenţă, şi ea fusese neînchipuit de protejată. Prudent, tatăl ei luase măsuri pentru a se asigura că marchizul nu se va purta niciodată brutal cu ea, dar un bărbat se putea răzbuna în nenumărate feluri, ce nu presupuneau neapărat violenţă fizică.

Să o lase în pace şi singură era unul dintre acestea.

Dar pe de altă parte, ea fusese singură încă de când mama ei îl îndepărtase pe Wesley din viaţa ei. Şi acum, el era însurat, pierdut pe veşnicie pentru ea. Drept urmare, ea se măritase rapid, în parte dintr-un fel de răzbunare bolnavă. Ce răzbunare nechibzuită se dovedise a fi acea hotărâre!

Marchizul avea atât de puţine cărţi pe rafturi. Omul ăsta ştia măcar să citească? Stătuseră pentru o oră în bibliotecă citind şi în tot acest răstimp, nu întorsese nici măcar o pagină. Nu se putea gândi la nimic mai rău decât să trăiască alături de un bărbat care nu punea preţ pe cărţi.

Ei, nu. Ceva era cu mult mai rău. Să trăiască alături de un bărbat care n-avea pentru ea sentimente de niciun fel.

Wesley fusese primul şi singurul bărbat care o dorise cu adevărat pe *ea.* Jenny era cea pe lângă care se gudurau bărbaţii, pe Jenny o doreau bărbaţii. Kate îşi protejase întotdeauna inima, îngropându-şi nasul în cărţile ei şi pretinzând că nu conta faptul că nu era ea fata Rose pe care burlacii o curtau.

Şi apoi Wesley intrase în viaţa ei, şi cunoscuse splendoarea iubirii. Îi scria poeme, îi aducea flori. Aproape chiar de la început, îi însufleţise sentimentele, neferindu-se

el însuşi să-şi arate propriile trăiri. Aranjau întâlniri secrete. Îi şoptea dulci cuvinte de dor la ureche. Îi câştigase inima într-un timp atât de scurt.

Dar mama ei declarase că era un vânător de zestre şi că dragostea lui era prefăcută. Dar n-avea dreptate. Din toată inima, Kate ştia că mama ei greşea.

Acum scăpase de mama ei, dar era încătuşată de Falconridge. Un bărbat care o voia într-adevăr doar pentru banii ei. Dar Falconridge venea cu un titlu, în vreme ce Wesley, nu. Uimitor cum direcţia vieţii ei era influenţată de împrejurările naşterii cuiva. Nici măcar o dată nu-i spusese Falconridge cuvinte dulci. Nici măcar o dată nu se obosise să o facă să creadă că ea – şi nu banii ei – fusese motivul pentru care îi ceruse mâna.

Kate tânjea după un bărbat căruia să-i pese de dorurile din inima ei.

*

— Insistă că trebuie să-i câştig dragostea.

Stând în biblioteca lui Hawkhurst, Michael bău paharul de whisky ca un om civilizat, în vreme ce tot ce voia era să dea pe gât şi ultima picătură din sticlă. Îşi privi gazda ciufulită şi refuză să se gândească la faptul că poate îl întrerupsese pe prietenul lui de la altceva decât de la somn.

— Trebuie să mărturisesc de la început, că atunci când mi-ai spus că ai elaborat un plan prin care să dobândeşti o moştenitoare cu puţin sau chiar fără vreun efort, m-am îndoit că vei avea succes, zise Hawkhurst.

— Deci vrei să spui că stăruinţa ei e o pedeapsă corectă?

— Spun că nu sunt surprins că acordul nu se dovedeşte a fi pe atât de lipsit de eforturi pe cât prevăzuseşi tu.

Michael se lăsă să cadă pe unul din fotoliile din

apropiere şi stătu cu faţa la prietenul lui.

— Cum să fac? Cum s-o fac să se uite la mine aşa cum ducesa ta se uită la tine?

Hawkhurst păru surprins.

— Cum se uită Louisa la mine?

— Ca şi cum tu eşti toată lumea ei.

Îşi îndepărtă privirea de la zâmbetul satisfăcut al ducelui, ignorând felul în care prietenul lui îşi îndreptase ochii spre scările care l-ar duce înapoi la soţia lui. Michael îşi putea prea bine imagina că ducesa se trezise şi ea din somn, dacă nu era deja trează, aşteptând ca soţul ei să se întoarcă. Michael, pe de altă parte, nu cucerise niciodată inima vreunei femei, nici măcar pe a mamei lui. Nicio femeie nu aşteptase vreodată cu nerăbdare sosirea lui, înapoierea lui lângă ea. Nu se prea mândrea cu faptul că se surprinsese invidiindu-l pe Hawkhurst.

— Drept să-ţi spun, Falconridge, cred că îţi subestimezi talentul de a-i câştiga dragostea. La urma urmei, mie îmi placi destul de mult.

Dezgustat, Michael îşi mută din nou privirea spre Hawkhurst.

— Hmm, aşadar s-o iau cu mine la băut, la jocuri de noroc şi la curve?

Hawkhurst rânji:

— Nu e vorba doar de lucrurile pe care le facem noi împreună. Avem o legătură, o istorie. Am încredere în tine.

— Care e culoarea mea preferată?

Hawkhurst clipi de câteva ori.

— Ce-ai spus?

— Ea spune că ar trebui să ştiu culoarea ei preferată. Dacă ţin câtuşi de puţin la ea, aş şti. Te cunosc de treizeci de ani şi habar n-am care e culoarea ta preferată. S-o ia dracu'! N-am auzit niciodată în viaţa mea de ceva mai absurd. Foarte probabil că m-am însurat cu o femeie nebună.

Şi bineînţeles că era al dracului de aiurea să-şi dea seama că s-ar putea să aibă de-a face cu o zănatică.

— Femeile au tendinţa să vadă lumea puţin diferit decât o facem noi, confirmă Hawkhurst.

— Aşadar, ce-ar trebui să fac?

— Ce-ar fi trebuit să faci încă de la început: să îi faci curte.

— Speram să evit metoda aia plicticoasă.

— Cel puţin începi ştiind că ai câştigat deja premiul.

— Oricât de tare nu-mi plăcea să recunosc, n-am avut niciodată prea mult succes să intru în graţiile unei femei. I-am cumpărat amantei mele tot soiul de flecuşteţe şi, cu toate astea, m-a părăsit. Ce vor femeile?

— Poate că ar trebui s-o invităm şi pe Louisa la discuţia asta.

— Nu, Dumnezeule, nu! E şi aşa destul de umilitor să discut cu tine.

— Dar a fost însoţitoarea lui Kate pentru un timp. A trăit cu ca, a observat-o. Cu siguranţă că ştie care-i culoarea preferată a fetei ăsteia.

*

Culoarea preferată a lui Kate Rose Tremayne?

Louisa Selwyn, noua ducesă de Hawkhurst se uită la oaspetele lor, încercând să descifreze scopul acestei întrebări. Soţul ei se înapoiase în dormitor pentru a o anunţa că Falconridge avea nevoie de ajutor şi că trebuia să se îmbrace cât se poate de repede – deşi n-o făcuse. Zăbovise îndelung, chinuindu-l cu amintirea a ceea ce abandonase, pe când se îmbrăca din nou în cămaşa de noapte şi halat. Îi plăcu să audă înjurăturile şoptite la adresa prietenului lui, felul în care se prinsese de clanţa uşii pentru a nu traversa încăperea spre ea – ceea ce desigur că ar fi dus la o întârziere în înapoierea la oaspetele lor – şi

sărutul înfocat pe care i-l dăduse, plin de promisiunea pasiunii ce va urma odată ce-l vor expedia pe oaspetele lor nocturn.

Acum, soţul ei stătea sprijinit de poliţa şemineului, părând amuzat de jena lui Falconridge, în vreme ce Louisa stătea în faţa prietenului său.

— Culoarea ei preferată? repetă ea.

— Da. Falconridge se aplecă în faţă aşteptând, ca şi când ea deţinea soluţia curmării problemelor lumii.

— Îmi pare rău, milord, dar n-am nicio idee.

El se dădu înapoi în fotoliu cu atâta putere că zgârie podeaua.

— Erai ultima mea speranţă, mormăi el.

— Pot să întreb de ce era atât de important de ştiut?

— Pentru ea e important ca eu să ştiu. E o ghicitoare pe care mi-a pus-o şi până când n-o rezolv – îşi drese glasul – pur şi simplu e important să o rezolv. Soţul dumitale a crezut că s-ar putea să ai răspunsul deoarece ai locuit cu ea pentru un timp. De vreme ce nu ştiţi, permite-mi să întreb altceva: cum pot să-i intru în graţii?

Aha, acum începu să înţeleagă expresia amuzată a lui Hawk. O cunoştea destul de bine pe Kate pentru a şti că nu se mulţumea cu nimic mai prejos decât dragostea; şi dacă Louisei i-ar fi plăcut să parieze, ar fi pariat că Falconridge abia acum aflase adevărul despre încăpăţânarea soţiei lui şi se confrunta cu consecinţele acesteia.

— Păi, îi place să citească. Poate că o carte…

— În acest moment, n-am niciun ban.

— Ah, înţeleg. Ei bine, ai putea culege nişte flori din grădină.

— Nu văd ce urmări ar avea această acţiune. Poate să se ducă în grădină şi să se bucure de câte flori vrea.

— Alegerea unora care crezi că i-ar plăcea ar fi un cadou.

El scutură capul, evident neînţelegând unde bate.

— Ai putea s-o iei la o plimbare cu barca pe Tamisa.

El se strâmbă.

— Ai putea să-i citeşti poezii.

El arătă de parcă era bolnav.

— Ia-o la o plimbare, vorbeşte cu ea. Fii drăguţ.

El oftă adânc şi se ridică în picioare.

— Asta nu rezolvă nimic. Îmi pare rău că v-am deranjat din somn.

— Odată mi-ai spus că ai fost acuzat că eşti prea mândru. Poate că pentru ea, pur şi simplu trebuie să-ţi înghiţi mândria.

— Excelenţă, te rog să nu te superi că sunt nerăbdător, dar e extrem de târziu, e noaptea nunţii mele şi iată-mă aici, cerând sfaturi. Cât de multă mândrie crezi că mi-a mai rămas? Din nou, scuzele mele că ţi-am întrerupt seara. Nu te deranja să mă conduci.

Ieşi din încăpere ca şi cum îl urmăreau cerberii iadului. Când închise uşa în urma lui, Louisa se ridică şi se apropie de soţul ei, delectându-se cu iuţeala cu care acesta o trase spre el.

— E foarte nefericit, nu-i aşa? întrebă ea.

— Mă tem că da.

— Şi găseşti că suferinţa lui e de râs?

— Absolut deloc, dar trebuie să mărturisesc că mă distrează încercările lui de a găsi soluţii rapide la probleme complicate.

— De ce am senzaţia că cuvintele tale conţin un înţeles ascuns, poate o insultă?

El o luă în braţe.

— Femeile, dragostea mea, nu pot fi înţelese prea uşor, şi el vrea să le înţeleagă cu uşurinţă.

— Nu suntem atât de dificil de înţeles.

El porni cu ea pe braţe spre dormitorul lor.

— Louisa, draga mea, habar n-ai cât de greu este pentru un bărbat să înţeleagă mintea unei femei.

Capitolul 5

— Levănţică.

Kate îşi ridică privirea din farfuria unde erau ouăle bătute şi roşiile, pentru a se uita la soţul ei care stătea la celălalt capăt al mesei de o lungime ridicolă. Opt scaune aliniate de-o parte şi de alta a ei, ca şi cum găzduia frecvent petreceri la micul dejun. El deja mâncase când ea intră cu dezinvoltură în salonul pentru mic dejun în rochia ei de zi de culoarea levănţicii. Bineînţeles că el se ridicase în picioare şi aşteptase până când ea îşi alesese fără grabă mâncarea. Nu-i adresase niciun cuvânt până când valetul nu-i trăsese scaunul şi ea luase loc.

— Ghiceşti din nou, zise ea brusc.

— Am ghicit corect?

— Nu.

El îi aruncă o privire nemulţumită, scutură ziarul şi se înapoie la lectura unui oarecare articol ce-i atrăsese atenţia.

— Despre ce ştiri citeşti?

— Doi tâlhari s-au apucat să jefuiască oamenii sub ameninţarea armei. Recent au împuşcat un individ.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

El îi aruncă o privire aspră ca şi cum nu înţelegea rostul discuţiei, înainte de a-şi întoarce atenţia din nou spre ziar. Kate se uită peste umăr spre majordomul care stătea elegant în apropiere, ca şi cum în încăpere ar fi fost mai mult decât un valet de supravegheat. Va trebui să se îngrijească de îndată să sporească numărul angajaţilor.

— Începând cu ziua de mâine, aş vrea să mi se pregătească şi mie un set de ziare.

Văzu cu coada ochiului cum Falconridge îşi lăsă în jos ziarul. Ochii majordomului se îndreptară spre stăpânul său,

şi ea crezu că-l vede pe Falconridge dând uşor din cap înainte ca majordomul să-şi îndrepte din nou atenţia spre ea.

— Cu plăcere, milady.

— Pe viitor, nu trebuie să te mai uiţi spre soţul meu pentru a-mi aproba solicitările. Zâmbi dulce către Falconridge. Nu-i aşa?

— Bexhall n-a vrut să fie nepoliticos. Doar că n-am avut niciodată o marchiză în casă care să citească ziarele în timpul micului dejun.

— Cum altfel să fiu la curent cu ce se întâmplă în lume?

— Bârfele?

— Afacerile.

El păru surprins că ea se interesa de afaceri. Îl văzu cum încerca să se hotărască în sinea lui dacă să renunţe sau nu la plăcerea ziarului de dimineaţă, aşa încât să aibă şi ea ocazia de a-l citi înainte ca el să fi terminat de citit. O irita că el trebuise să chibzuiască la asta.

— Aseară ai plecat de acasă, spuse ea.

Lăsându-şi în jos ziarul cu totul, el îi aruncă o privire rece, dispreţuitoare.

— Nu cred că acordul includea necesitatea ca eu să te informez despre toate mişcările mele.

— Mă gândeam, având în vedere că în dimineaţa asta ne vom întâlni cu administratorul tău pentru a-ţi discuta datoriile, că vei face tot ce-ţi stă în putinţă să eviţi să mă superi în vreun fel.

Chiar şi de la distanţa aceea, putu vedea cum i se încordează maxilarul, iar ochii îi devin şi mai aspri. Crezu că ar putea tăia diamante cu acea privire, dar ciudat, nu se simţi intimidată. Tatăl ei îi dăduse, doar cu o simplă semnătură, puterea pe care n-o avusese niciodată până atunci. N-ar fi zis nimic despre aventura nocturnă a soţului ei dacă n-ar fi fost prosteşte de îngrijorată că s-a dus în

patul alteia. O să aibă un soţ credincios, Dumnezeule mare, măcar atât.

El făcu semn spre majordom, apoi spre valet.

— Puteţi pleca amândoi să vă vedeţi de treburi.

Ambii făcură o plecăciune şi plecară fără vreun cuvânt.

— Credeam că e în regulă să vorbim în faţa servitorilor, spuse Kate.

— Nu sunt obişnuit să o fac atunci când e vorba despre chestiuni personale.

— Aşadar, aseară…

— Le-am făcut o vizită ducelui şi ducesei de Hawkhurst.

— Nu era deloc o oră potrivită pentru o vizită.

— Prietenia lui Hawkhurst nu e determinată de acele unui ceasornic. I-am cerut sfatul în încercarea de a-ţi înţelege pretenţiile, întreab-o pe fosta ta însoţitoare dacă te îndoieşti că am vorbit cu el.

— Nu mă îndoiesc de tine.

Îşi întoarse privirea din nou spre ouăle din farfuria ei, dar îşi pierduse complet pofta de mâncare. Nu-i stătea în caracter să fie josnică şi meschină. Jenny avea dreptate. Nu ar fi trebuit să fie de acord cu această căsătorie. Scotea tot ce era mai rău din ea. Îşi mută privirea spre singuraticul trandafir roşu ce se odihnea lângă farfuria ei. Fusese acolo atunci când ajunsese la masă.

— Trandafirul e de la tine?

— Ducesa a sugerat să-ţi ofer flori drept mijloc pentru a-ţi câştiga afecţiunea, ceea ce bănuiesc că face gestul fără sens.

— Nu în întregime, nu.

Nu putea să-l învinovăţească pentru că încercase şi respecta faptul că era un bărbat care nu îşi însuşea meritele altcuiva. Totuşi, bazându-se pe reputaţia lui, înfăţişarea deosebit de chipeşă şi prestigiul titlului său, era

întru câtva surprinsă că nu stăpânea arta de a face curte femeilor. De ce găsea pretenţiile ei atât de surprinzătoare încât avusese nevoie să ceară sfaturi?

Îşi ridică privirea, surprinsă de încordarea din trăsăturile lui. Oare râdea sau zâmbea vreodată? Ciudat, nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată în niciuna din ipostaze în prezenţa ei. Desigur că nu se măritase cu un tip gânditor şi posac.

— Îndrăznesc să spun că nu sunt sigură că e înţelept să ceri sfaturi de la un bărbat care a încercat să câştige mâna surorii mele, ruinându-i reputaţia.

— Mai degrabă crezi că ar trebui să urmez preferinţele lordului Bertram pentru o conversaţie plicticoasă.

— Lui îi place să discute despre arte – literatură, pictură…

— Discuţia despre arte e la fel cu cea despre a face dragoste. Cuvintele nu sunt suficiente în niciunul din cazuri. Cred că ambele trebuie *trăite* pentru a fi pe deplin apreciate.

Recunoscătoare că dăduse liber servitorilor, ea simţi cum roşeşte. Ar fi trebuit să ştie că o să introducă în conversaţie ceea ce îi fusese refuzat cu o seară în urmă, deşi nu se simţea chiar scandalizată. De fapt, era mai degrabă intrigată de comentariul lui.

— Poate o experienţă comună în domeniul artelor ne va conduce să trăim împreună şi alte lucruri, cu timpul.

— Cu timpul… aproape că mormăi el.

— Nu intenţionez să fiu dificilă, dar întotdeauna mi-am dorit ceva mai mult decât o căsătorie de convenienţă. Ai perfectă dreptate că ar fi trebuit să-mi exprim obiecţiile faţă de părinţi, dar îmi doream libertatea, tot atât de mult pe cât tu îţi doreai banii. Dintotdeauna, fiecare aspect din viaţa mea a fost dictat de mama. Cu ce să mă îmbrac, unde să mă duc, cum să mă comport. Şi aproape întotdeauna am

fost fiica cea cuminte, pentru că dacă nu eram aşa, urmau pedepse şi mai aspre, şi mai dureroase. Nu mă pot dărui unui străin. Pur şi simplu nu pot. Ar fi o tortură să mă culc cu cineva pentru care nu nutresc niciun sentiment. Ridică trandafirul şi mirosi parfumul lui delicat. Cred că o să vezi că nu sunt foarte greu de mulţumit, dar chiar vreau să fiu mulţumită. Desigur că atunci când l-ai abordat pe tata şi m-ai cerut de soţie, cererea ta a fost motivată de mai mult decât de ideea de a primi bani. Probabil că ai văzut că există o şansă pentru a avea o relaţie bună noi doi.

— Mă aşteptam să fii mai docilă.

Ea ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Ai subestimat enorm femeile americane dacă te-ai aşteptat la asta. Eu cer doar puţin timp şi răbdare, o şansă de a ajunge să ne cunoaştem reciproc.

— Dacă asta te mulţumeşte, atunci o să mă supun dorinţelor tale.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Uite, vezi? Cred că facem progrese mari. N-a fost prea greu, nu-i aşa?

— Sincer?

Ea dădu din cap.

— Pentru mine a fost groaznic.

Ea simţi cum i se strânge stomacul când el se ridică.

— Dacă vrei să mă scuzi, trebuie să mai rezolv câte ceva înainte de sosirea administratorului meu, domnul Giddens.

Înaintă spre ea, împăturind ziarul pe drum, îl trânti cu zgomot pe masă lângă farfuria ei şi ieşi din cameră fără vreun alt cuvânt. Ea nu ştiu dacă să ia trandafirul *şi* ziarul drept un început sau conversaţia lor drept un sfârşit a ceea ce ar fi putut evolua spre un aranjament convenabil.

*

Michael abia dacă putea presupune că interpretase corect semnalele date de soţia sa în timpul micului dejun. Voia un măscărici sensibil care să se angajeze zilnic în conversaţii despre artă, emoţii şi sentimente? Voia ca ei doi să stea şi… *să discute?*

Făcuse o greşeală îngrozitoare şi dacă n-ar fi stat la fereastră ascultând atent discuţia lui Kate cu domnul Giddens, ar fi putut accepta sugestia făcută de Kate cu o seară în urmă şi anume să ceară anularea căsătoriei. Dar, Dumnezeule, până la sfârşitul zilei, toate datoriile lui din Londra vor fi achitate. Nu putea deloc să întoarcă spatele acestei realizări.

Ea avusese dreptate cu ceea ce afirmase. Nu era foarte dificilă. Doar că el nu mai întâlnise până acum vreo femeie care să fie atât de hotărâtă să facă doar după capul ei. La drept vorbind, nu era sigur că mai întâlnise vreo femeie care să ştie ce vrea în afară de pălării la modă şi fleacuri costisitoare. Cu siguranţă că nu mai cunoscuse vreo femeie care să arate că se simte bine în spatele unui birou mare aşa cum o făcea soţia lui. Să stea la o masă de scris delicată în vreme ce compunea scrisori – desigur. Dar să studieze registre şi declaraţii? Din când în când să facă note şi calcule?

Dacă nu ar fi fost vorba de afacerile lui personale care o făceau să-şi ridice din când în când sprâncenele, nu şi-ar fi îndreptat niciodată privirea din nou spre grădină.

*

Stând la biroul din cabinetul soţului ei, cu domnul Giddens în faţa ei, ce scotea din servietă un vraf de situaţii de plată a datoriilor faţă de un comerciant sau altul, Kate era foarte conştientă de tăcerea meditativă a soţului ei care stătea în faţa ferestrei şi privea afară spre peluză. Dacă aflase ceva în decursul discuţiei de dimineaţă, era că el era

o persoană incredibil de retrasă şi nu era deloc dispus să dezvăluie prea mult despre el însuşi. Îşi putea prea bine imagina cât de dificil era să-şi expună afacerile personale în faţa soţiei lui, să aibă aprobarea ei care negustor să fie plătit şi care nu. Nu că ar fi avut vreo intenţie să nu-i plătească toate datoriile. Era incorect să nu-i plătească unui comerciant care fusese atât de neghiob încât să continue să-i extindă creditul unui om care, în multe cazuri, nu plătise nici măcar un cent de cinci ani. Ştia că negustorii aveau tendinţa să facă excepţii pentru aristocraţie, dar totuşi, cum îşi plăteau aceştia propriile facturi?

Pe când examina cu atenţie cheltuielile soţului ei, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că nu erau exorbitante. Dar pe de altă parte, această noţiune era relativă. La urma urmei, fusese obişnuită să cumpere îmbrăcăminte de douăzeci de mii de dolari într-un singur an.

Numele magazinelor care furnizau produse necesare femeilor îi erau familiare: rochii elegante, evantaie, mănuşi, pălării…

— Mama ta se pare că are gusturi destul de costisitoare.

Cu coada ochiului, văzu cum spatele lui Falconridge se înţepeneşte.

— Acele lucruri erau pentru amanta mea, mormăi el.

Domnul Giddens îşi drese glasul.

Kate, pe de altă parte, nu ştia cum să dreagă situaţia. El avea o amantă. Îndoielile şi furia o luară cu asalt. Chiar dacă se dusese la Hawkhurst seara trecută, putuse foarte bine să treacă şi pe la amantă după aceea. Nu voia să şi-l imagineze în aşternut cu altă femeie.

— O să aprob plata acestor lucruri, bineînţeles, deoarece au fost cumpărate înainte ca eu să apar în viaţa ta. Cu toate astea, va trebui să faci alte aranjamente în ce-o priveşte pe amanta ta.

El se uită peste umăr spre ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. M-a părăsit cu săptămâni bune în urmă.

— Îmi pare rău.

El păru tot atât de surprins de vorbele ei pe cât era şi ea. Îi ieşiseră din gură înainte de a avea ocazia să le oprească, vinovăţia simţită la imensa uşurare ce o încerca împingând-o fără îndoială să arate o oarecare compasiune faţă de pierderea suferită de el. Îşi îndreptă umerii.

— Ştiu cum e să fii respins.

— N-a fost ceva personal, a fost o afacere. N-am mai putut să-mi permit fleacurile pe care le cerea pentru a mă servi.

Ea tresări. Oare el credea că a te culca cu cineva era ceva rece, meticulos… ca o afacere? Acesta să fie motivul pentru care putuse intra cu atâta neobrăzare în dormitorul ei, deşi abia dacă se cunoşteau? Să fie servit?

Se eliberă şi de cel mai mic grăunte de vină ce o sâcâise pentru că îl alungase. După ce făcuse dragoste atât de tandru cu Wesley, nu dorea deloc – nici nu va tolera – să fie tratată ca şi cum ar fi un obiect ce poate fi folosit pentru dorinţele lui trupeşti. Nu când avea şi ea dorinţe proprii.

— Eşti dinadins crud? îl întrebă ţâfnoasă.

— Ţi-ai exprimat mâhnirea pentru că ea m-a părăsit, ca şi cum ar fi însemnat ceva pentru mine, ca şi cum ai fi crezut că poate am fost cuprins de durere sufletească atunci când a plecat. Te asigur, doamnă, am privit plecarea ei ca fiind ceva mai puţin decât un deranj.

Ea aproape că se trezi întrebând: „Atunci, de ce-ai spus că *te-a* părăsit, mai degrabă decât să spui că a plecat?”

Dar îşi ţinu firea pentru că domnul Giddens îşi drese din nou glasul şi ea simţi că soţul ei ar nega orice suferinţă, doar pentru faptul că era o chestiune de mândrie. Dumnezeule, dar era cu mult prea mândru, prea nepăsător,

prea distant. Ce încerca el să protejeze?

Fu surprinsă de acest gând. De ce dedusese că el încerca să protejeze ceva? Şi mai important, de ce era dintr-odată atât de intrigată de el?

În mod evident era deosebit de chipeş, dar era şi al naibii de misterios, mereu în stare de alertă să nu dezvăluie ceva ce nu dorea ca ea să ştie.

Cu efort, îşi întoarse din nou atenţia spre plictisitoarele datorii, în loc să-l studieze mai departe pe fascinantul ei soţ. Putea să-l studieze cât voia, dar se îndoia că va fi suficient pentru a dezvălui ceva relevant în ceea ce-l privea.

Înainte de întâlnire, se schimbase într-o rochie destul de simplă de culoare albastră ce se închidea cu nasturi până sus, sub bărbie, pentru că se gândea că-i dă o înfăţişare serioasă, eficientă. De asemenea, voia să vadă dacă soţul ei va izbucni spunând „albastru” atunci când o va vedea prima dată.

Nu o făcuse. Abia dacă îşi întorsese privirea de la fereastră atunci când ea intrase în încăpere.

Ea nu ştia de ce o măgulea faptul că el încerca să afle culoarea ei preferată. În special de vreme ce ea ştia că nu era cheia ce ducea spre patul ei. Doar o folosise drept exemplu pentru a demonstra cât de puţin se cunoşteau. El păruse că o luase drept o provocare. „Descoperă care-i culoarea ei preferată şi hop, ai sărit în patul ei.”

Nu, ea învăţase pe pielea ei să nu fie atât de uşor de cucerit.

Una peste alta, îi luă trei ore să studieze toate informaţiile pe care i le dăduse Giddens. Ar fi fost mai simplu să-l pună să-i dea doar o sumă totală şi să aprobe toate plăţile într-un gest magnific, dar de fapt era curioasă ce fel de cheltuieli duseseră la datoriile mari ale soţului ei. Spre surpriza ei, descoperise un număr excesiv de mare de „fleacuri” costisitoare pe care, presupunea ea, i le dăduse

amantei lui şi se întrebă dacă el încercase să-i cumpere afecţiunea. Nu era de fapt sigură cum funcţiona chestiunea asta cu amanta. Poate că o să treacă pe la Jeremy şi o să-l roage pe el să-i explice. Nu credea că fratele ei avusese vreodată o amantă, dar se părea că bărbaţii ştiau astfel de informaţii din instinct, aşa că poate el o va lămuri.

Autorizã un ordin de plată al băncii şi i-l înmână domnului Giddens. De asemenea, autorizã o plată suplimentară pentru el, drept recunoaştere a muncii excelente în contabilitate şi pentru că nu voia ca el să dosească fonduri. Dacă urma să continue să se comporte cinstit, va continua să fie plătit cinstit.

— Mulţumesc, milady. A fost o plăcere să vă cunosc şi să administrez afacerile Excelenţei Sale.

— Pe viitor, aş vrea să ne întâlnim lunar.

— Nu văd deloc să fie necesar. Modul britanic de lucru e să se extindă creditul faţă de aristocraţie până la sfârşitul anului.

— Da, ei bine, eu sunt americancă şi prefer să reglementez toate datoriile lunar. Astfel scade posibilitatea de a fi scăpate din mână.

— Va fi aşa cum doriţi. Făcu o plecăciune spre ea şi spre Falconridge. La revedere milady, milord.

Când bărbatul părăsi încăperea, ea oftă, se lăsă în fotoliu şi se uită spre soţul ei. Nu părea fericit, dar ea începuse să creadă că nu fusese niciodată.

— Ţi-a făcut plăcere asta? întrebă el.

— Nu în mod special. Aveai datorii de multă vreme.

— Din nefericire, asta n-a fost tot. Trebuie plătiţi servitorii.

— O să mă îngrijesc de asta.

El dădu brusc din cap.

— Mâine aş vrea să plecăm la domeniul meu de la ţară aşa încât noi – tu – să poţi reglementa treburile şi acolo.

— În regulă.

El îşi înclină uşor capul.

— Eşti de acord atât de uşor?

— Londra nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit. Abia aştept să vizitez căminul tău strămoşesc. Aş vrea să-mi vizitez familia în această după-amiază să le spun despre planurile noastre.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, nu te-aş însoţi. Am câteva chestiuni personale de care să mă ocup înainte de plecare.

— Bineînţeles.

El îşi lăsă privirea în jos spre covorul Aubusson, şi ea observă cum i se contractă un muşchi pe obraz, imaginându-şi maxilarul ce se încleşta până la punctul dureros. Şi ştiu, *ştiu,* cu ce se lupta el.

— De câţi bani ai nevoie pentru a reglementa aceste chestiuni personale?

El îşi ridică privirea spre ea, şi ea crezu că o apucă plânsul văzând disperarea din ochii lui şi ştiu că această datorie reprezenta mai mult decât oricare alta ce-l împinsese să-i ceară mâna.

— O mie de lire.

Era cu mult mai puţin decât aprobase deja pentru celelalte datorii ale lui. De ce era atât de necăjit de asta? Se gândi să-l întrebe, dar în loc de asta, spuse doar:

— O să-ţi scriu un cec.

— Fără întrebări?

— Ai spus că e personal.

El se întoarse, dar nu înainte ca ea să vadă cum faţa îi era inundată de uşurare.

— Îţi mulţumesc. Vocea lui răsună răguşit, încordat. Îşi drese glasul, şi ea crezu că poate va mai spune ceva, eventual să explice nevoia de aceşti bani. În schimb, rămase pur şi simplu tăcut.

Pe când ea scria cecul, se întrebă dacă va veni o zi în

care va împărtăşi cu ea grijile cu care era împovărat şi dacă făcând asta ar însemna ca şi ea să-şi împărtăşească secretele pe care le avea.

Capitolul 6

— Am vrut să-ţi spun că m-am însurat.

Femeia cu părul argintiu care stătea pe pat se holba la Michael de parcă n-ar fi fost în stare să înţeleagă semnificaţia anunţului sau nu-l prea credea. El îşi drese glasul.

— Este o americancă. O americană foarte bogată. Cred că ţi-ar plăcea de ea. Ochii ei n-au o culoare distinctă. Par că-şi schimbă nuanţa în funcţie de stările ei. Încă n-am descoperit un tipar anume. În mare parte pentru că de cele mai multe ori e iritată de prezenţa mea mai mult decât de orice altceva. Şi în aceste condiţii, ochii ei înclină să fie verzi. Părul, pe de altă parte, este exact contrariul în ce priveşte culoarea. Aici nu-ncape îndoială. Este cel mai strălucitor roşu pe care l-am văzut vreodată. Nu pot spune că-mi place în mod deosebit nuanţa, dar…

— Cine eşti tu ca să-mi pese?

Ea îl studie, cu uimirea clar întipărită pe faţă. Odinioară, fusese o frumuseţe. Acum, era doar rătăcită. Se plictisise de câte ori îi spusese cine era, doar ca să i se răspundă că ceea ce susţinea el era imposibil.

Ea n-avea niciun fiu.

Lucrul cel mai trist era nu că îl dezmoştenise, ci că nu-şi amintea absolut deloc de el. Ce fel de nebunie era aceea care te făcea să-i uiţi pe cei pe care îi iubeşti? Cel mai crud lucru cu putinţă. Sau poate, aşa după cum adesea se temea, era uşor de uitat, pentru că nu-l iubise niciodată cu adevărat.

— Cineva fără vreo importanţă, murmură el într-un final.

— Atunci de ce eşti aici?

El scutură cu tristeţe din cap.

— Nu sunt sigur. Pare genul de noutate pe care vrei să o împărtăşeşti cu familia, şi pentru că eu n-am… o familie… m-am gândit să-ţi spun ţie. Se poartă frumos cu tine aici?

Ea ridică din umeri, privirea începând să-şi piardă concentrarea.

— De ce n-a venit Falconridge după mine?

„Pentru că a murit de mai bine de douăzeci de ani.”

— De obicei nu vânează cu unchiul Albert atât de multă vreme, continuă ea.

„Prinţul Albert, şi el de mult dispărut.”

— Mai spune-mi o dată, cine eşti?

— Michael.

— Ce nume frumos.

Ea începu să-şi studieze mâinile zbârcite, şi Michael se întrebă dacă o speriau aici. Nu suporta faptul că uneori era atât de înspăimântată, încât nimic din ce făcea nu putea s-o ajute să se simtă în siguranţă.

Se desprinse de pe scaunul de lemn cu spetează rigidă.

— Trebuie să plec acum.

— Nu trebuie să te surprindă soţul meu aici. Devine groaznic de gelos.

— La revedere, milady.

Niciodată nu ştiuse ce era mai greu, sosirea sau plecarea. Ieşi din cameră fără a mai ezita, în timp ce paznicul încuia uşa. Doctorul îl aştepta.

— Trebuie s-o încuiaţi acolo? întrebă Michael.

— După cum ştiţi, milord, are tendinţa de a rătăci fără rost, fără vreo destinaţie în minte. E spre binele ei să o încuiem, spuse doctorul Kent. Vă asigur că n-o deranjează

asta.

— Cum puteţi şti ce anume o supără?

— Nu există niciun semn că e supărată. Nu devine agitată. Pare a fi destul de mulţumită.

— Cum de poate fi mulţumită dacă nu-şi aminteşte nimic?

— Mintea e un lucru complicat, milord. De exemplu, am internat un nou duce de Wellington. De ce acest om crede sincer că e ducele de Wellington? Şi mai e şi mulţumit să fie aşa.

— Până ce îl vindecaţi.

Kent dădu din cap.

— Săptămâna trecută am vindecat un Napoleon.

— De ce ar avea un englez respectabil halucinaţii că ar fi Napoleon?

— După cum am spus, milord, mintea este complicată. Dacă pot să vă spun ceva…

— Sunt aici, nu-i aşa?

— Mai bine în biroul meu.

— Am plătit toate datoriile. Fusese atât uimit, cât şi recunoscător, atunci când Kate aprobase fondurile fără a cere vreo explicaţie pentru ce anume îi trebuiau.

— Da, milord, dar după cum ştiţi, azilurile sunt pentru cei care pot fi vindecaţi. În general, cei internaţi aici nu stau mai mult de un an. Dacă nu pot fi vindecaţi, trebuie făcute alte aranjamente.

— Da, cunosc foarte bine acest lucru. Sunt în curs de a face alte aranjamente. Mai am nevoie de puţin timp.

— Îmi pare rău, milord, dar sunt atâţia care au nevoie de ajutor şi cei mai mulţi dintre ei pot fi vindecaţi dacă îi putem ţine aici pentru scurt timp. Demenţa mamei dumneavoastră nu dă semne de ameliorare. Să continuăm să adăpostim pe cineva care e incurabil… e pur şi simplu incorect faţă de cei care ar putea fi vindecaţi.

Michael scrâşni din dinţi.

— Vă implor. O să vă plătesc de trei ori mai mult faţă de ce-mi cereţi.

Doctorul Kent zâmbi.

— Presupun că am putea rezolva problema aşa încât să o mai putem ţine încă un an.

Michael dădu din cap. Poate că ar fi putut cumpăra întregul stabiliment, dar de fapt n-o voia pe ea aici. Avea alte planuri. Avea doar nevoie de încă puţin timp pentru a le aduce la îndeplinire.

Deşi având în vedere felul în care decurseseră planurile sale de a face rost de bani, putea doar spera că acestea o să meargă cu mult mai uşor.

*

— Deci, explică-mi cum funcţionează chestia asta cu amantele.

Kate îl găsise pe fratele ei în bibliotecă. Fusese prima încăpere spre care se dusese. Cineva din familie, de obicei tatăl ei, putea fi găsit întotdeauna acolo.

Jeremy, tolănit într-un fotoliu lângă fereastră, închise *Ghidul Londrei* şi se holbă la ea. Ca şi ea, era fascinat de detalii şi niciodată nu începea ceva fără o planificare atentă – chiar şi un tur al oraşului pe care-l vizita.

— Ce-ai spus? întrebă ei ridicând o sprânceană.

Kate stătea într-un fotoliu în faţa lui, dorind să fi avut posibilitatea să se tolănească şi ea, dar turnura rochiei nu-i permitea o astfel de poziţie lejeră.

— Falconridge a avut o amantă, aşa că încerc să înţeleg cum funcţionează afacerea asta cu amantele. A cumpărat un număr exagerat de mare de fleacuri pentru ea. Numărul acestora ar putea indica profunzimea sentimentelor lui pentru ea?

— Ar putea indica un mare număr de lucruri.

— Ca de exemplu?

El oftă, se întinse după tabachera de pe măsuţa din apropiere şi se pregăti să-şi aprindă o ţigară.

— Mamei nu-i place să fumezi în casă.

— Ce bine că e plecată, nu-i aşa?

— Unde e?

El ridică din umeri.

— A vrut să iasă la o plimbare cu trăsura, aşa că tata a scos-o la plimbare. Chiar voiai să fie aici ca să te întrebe cum îţi merge în căsnicie?

— Presupun că nu, şi să nu crezi vreun moment că mi-ai abătut atenţia de la primirea unui răspuns la întrebarea mea.

El trase un fum din ţigară şi suflă fumul într-un fel ce produse mici cercuri.

— Presupun că poate a ţinut la ea.

— El spune că nu era cazul. A spus că era doar un aranjament de afaceri.

— A discutat despre amanta lui cu tine?

— Am petrecut mai mult de trei ore cercetându-i cheltuielile în dimineaţa asta şi rezolvându-i datoriile. Am întrebat despre cumpărarea tuturor acelor fleacuri.

— Dacă era doar o afacere, atunci poate că nu erau nimic mai mult decât o plată.

— A închiriat o casă pentru trei ani şi a avut servitori în plus, pentru care cheltuielile au încetat „cu săptămâni în urmă”. O fi fost oare pentru ea, tu ce crezi? Ca interval de timp se potriveşte.

— N-am nici cea mai vagă idee. Întreabă-l pe el.

Doar că nu se simţea atât de în elementul ei cu Falconridge şi nu se putea hotărî să-l întrebe despre detaliile intime ale traiului în compania amantei lui.

— Bărbaţii, de obicei, asigură o casă pentru amantele lor?

— Kate…

— Jeremy, te rog. E o întrebare destul de simplă.

El nu păru deloc mulţumit, dar răspunse:

— În general, da. N-ai vrea să trebuiască să mergi s-o cauţi atunci când ai o nevoie.

— Înţeleg. Îşi muşcă buza de jos. Aşadar, o amantă este o însoţitoare plătită?

— Într-un anume fel, da.

— Deci el s-ar putea să nu nutrească sentimente pentru ea?

— Doar nu eşti geloasă pe o amantă, nu-i aşa?

— Ar trebui să fiu?

— Nu.

— Tu ai o amantă?

— Nu pot să cred că mă întrebi aşa ceva. Trase un fum lung din ţigară.

— Mi s-a părut că miros ceva delicios aici, zise Jenny intrând tacticos pe uşa deschisă, întrerupând ceea ce Kate credea că putea deveni o conversaţie foarte interesantă. Jenny înşfăcă ţigara de la Jeremy – care ştia că nu-i bine să obiecteze – se aşeză într-un fotoliu alăturat şi trase un fum. Draga mea soră Kate, de ce nu-ţi petreci ziua cu acel incredibil de arătos soţ al tău?

— A avut de rezolvat nişte probleme personale, aşa că am vrut să vin să vă spun că mâine plecăm la ţară.

— Aha, conacul strămoşesc. Mă întreb cum arată.

— Dacă e la fel ca alte conace strămoşeşti, n-o să fie foarte modern. Am auzit că unele sunt şi acum luminate cu lumânări.

— O să ai destui bani să schimbi toate astea, spuse Jeremy.

— Bănuiesc că da. Reşedinţa din Londra are şi ea nevoie de întreţinere.

— La asta trebuie să te aştepţi când te măriţi cu un lord scăpătat.

— Crezi că toată lumea are doar o singură dragoste adevărată? întrebă Kate, temându-se că nu va simţi

niciodată pentru Falconridge ce simţise pentru Wesley.

Nu era nici pe departe la fel de fermecător şi de amuzant. Dar, pe de altă parte, ca să fim cinstiţi, împreună cu titlul moştenise fără îndoială un mare număr de responsabilităţi, care nu i-ar fi fost niciodată transmise lui Wesley. Fiii mai tineri aveau mai multă libertate să se joace decât fraţii lor mai mari. Cu siguranţă că asta îi făcea cu mult mai amuzanţi.

— Bineînţeles că nu. Dragostea e infinită. Îi iubeşti pe mama, pe tata, pe Jeremy şi pe mine, şi îndrăznesc să spun că dacă aveai şi alţi fraţi îi iubeai şi pe ei.

— Nu crezi că eşti puţin prea încrezută să presupui că sora ta te îndrăgeşte? întrebă Jeremy.

Jenny îi înapoie ţigara şi zâmbi răutăcios.

— N-ai nimic important de făcut? Ca de exemplu să faci un tur al muzeelor sau ceva?

— Ai dreptate. Se ridică. Sunt interesat de Camera Ororilor de la Muzeul Madame Tussaud. Din câte am înţeles, exponatele etalează atâtea imagini înfricoşătoare, încât e destul de terifiant.

Bineînţeles, femeile sunt prea delicate pentru a avea acces în acea cameră anume.

— Ah, prostii, zise Kate, deranjată că el părea destul de bucuros de superioritatea pe care o afişa – ceea ce era fără îndoială şi intenţia lui. Să o necăjească. Bănuia că avea să fie o provocare pentru viitoarea lui soţie, tachinând-o fără milă. Dispreţuiesc faptul că femeile sunt percepute ca fiind aşa de slabe de înger.

— Ai vrea să mă însoţeşti şi să fii pusă la încercare?

— Am de supravegheat o gospodărie. Nu pot să umblu haihui prin Londra.

— Ce păcat. Spune-i mamei să nu mă aştepte până în zori.

— Muzeele se închid cu mult înainte, zise Jenny.

Jeremy făcu cu ochiul şi rânji.

— O să găsesc alte distracţii.

Ieşi din cameră cu încrederea unui bărbat care putea face orice îi trăsnea prin cap.

— Câteodată îmi doresc să mă fi născut bărbat, spuse Kate, încercând să nu se lase copleşită de familiara revoltă ce clocotea în ea. Niciodată n-o invidiase pe Jenny pentru frumuseţea ei, dar întotdeauna îi invidiase libertatea lui Jeremy. Aş fi putut să preiau conducerea băncii tatei. Cred că mi-ar fi plăcut asta.

— Kate, nu te înţeleg, spuse Jenny. Nu pot să mă gândesc la nimic mai plictisitor decât să stai într-un birou cât e ziua de lungă, studiind cifre.

— Eu găsesc că e plictisitor să stai o zi întreagă într-o cameră şi să ţi se ia măsuri pentru rochii. Dumnezeule, Jenny, am cheltuit mai mult de douăzeci de mii de dolari pe garderoba noastră când am fost la Paris. Ăsta e un exces jenant.

— Eşti măritată de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi deja vorbeşti ca o zgârcită. Ce rost are să ai bani dacă nu-i şi cheltuieşti? În afară de asta, cred că avem o obligaţie să-i cheltuim, să-i facem să circule.

Poate că uitându-se peste lista de fleacuri şi gablonţuri pe care Falconridge le cumpărase pentru amanta lui o făcuse pe Kate să-şi pună la îndoială propriile obiceiuri de a cheltui banii.

Jenny se ridică, o luă pe Kate de braţ şi o trase după ea.

— Haide, Kate. Eşti mult prea melancolică şi încep să mă molipsesc şi eu. Hai să îl însoţim pe Jeremy în escapada lui.

— Nu mai sunt lipsită de griji, să fac după cum mă taie capul. Trebuie să angajez personal în plus înainte de a pleca.

Plănuia să meargă la Asociaţia Metropolitană pentru

Ajutorarea Tinerilor Servitori[4]. Avea câteva sucursale şi îşi crease o bună reputaţie pentru plasarea cu succes a tinerelor.

Jenny căpătă o lucire vicleană în ochi.

— Ai cumva nevoie de vreun lacheu?

Dându-şi ochii peste cap, Kate zâmbi la răutatea lui Jenny.

— De fapt, plănuiesc să angajez câţiva. Acum avem doar unul.

— Ce drăguţ. Atunci, cred că o să-mi petrec după-amiaza cu tine. Nu-mi place nimic mai mult decât să am un pretext pentru a studia pulpele unui flăcău.

În general, lacheii erau aleşi în funcţie de cât de bine arătau în livrea. O pulpă bine formată le oferea un avantaj decisiv.

— Ai face mai degrabă ochi dulci flăcăilor decât să admiri nişte exponate sângeroase, o tachină Kate.

— Fără discuţie. Cred că ar trebui să alegi servitori înalţi, bruneţi şi chipeşi. Şi o să-mi placă să te ajut să-i alegi.

— Lacheii înalţi pot cere un salariu mai mare.

— Ceea ce îţi permiţi cu prisosinţă. Fă-ţi pe plac. Eu cu siguranţă că asta îmi propun să fac, atunci când o să am propria mea gospodărie.

— Poate că aşa o să fac, deşi mă gândeam la bărbaţi de o factură mai blondă. Soţul meu satisface nevoia de domni înalţi, bruneţi şi chipeşi din casă.

— Şi partea periculoasă de asemenea, bănuiesc. Jenny se aplecă în faţă. Mi-am promis să nu întreb, dar mă macină curiozitatea. Te-a făcut Falconridge fericită noaptea trecută?

---

4 Organizaţie voluntară a doamnelor din înalta societate, fondată în 1875 pentru ajutorarea tinerelor sărace din Londra, împiedicându-le să devină prostituate sau alcoolice şi oferindu-le posturi de servitoare în casele nobilimii, (n.tr.)

Kate simţi cum fierbinţeala îi cuprinde obrajii şi se temu ca nu cumva să se pârjolească de-adevăratelea.

— Chiar aşa de bine a fost, zici? întrebă Jenny zâmbind.

Kate înghiţi greu. Nu voia să discute despre seara trecută cu Jenny, nu voia să explice hotărârea de a amâna să se culce cu soţul ei.

— Asta nu e deloc o temă de discuţii, dar pot să spun că am fost foarte mulţumită de deznodământul nopţii trecute. Totuşi, să nu mă întrebi detalii pentru că n-o să ţi le spun.

— N-ai absolut niciun haz. Cu toate astea, am ştiut că o să fie formidabil în pat.

— De ce să spui aşa ceva?

— Chiar are acea figură de bărbat care ştie foarte bine cum să se descurce într-un dormitor.

Kate nu era deloc mulţumită de imaginea pe care acea afirmaţie o năştea şi nici de scânteia de gelozie pe care o crea. Se ridică brusc în picioare.

— Chiar trebuie să mă îngrijesc să angajez servitorii ăia.

— Acordă-mi o clipă să mă schimb.

— O clipă? îţi ia cel puţin o oră.

— Atunci vino cu mine sus şi o să-ţi povestesc totul despre balul mascat pe care-l plănuiesc.

— Când o să fie? întrebă Kate ieşind din bibliotecă pe urmele surorii ei.

— În două săptămâni. Te vei întoarce pentru asta, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că o să încerc. Totul depinde de ce o să descopăr la conacul soţului meu.

*

Michael avea nevoie de o femeie. Întotdeauna simţea

această nevoie după ce o vizita pe mama lui. Să scape doar pentru câteva momente de tortura că ea nu-şi amintea de el, de neliniştea întrebărilor dacă suferea sau dacă era înspăimântată şi de chinul de a nu fi în stare să facă nimic pentru ea.

Călătorind în trăsura lui deschisă cu valetul ţinând frâiele – îşi dăduse trăsura închisă cu vizitiul lui Kate – pe străzile Londrei, nu se putea opri să nu simtă cum se acumula tensiunea. Nu mai fusese de ceva vreme cu o femeie. Nu îşi învinovăţea cu adevărat amanta pentru că-l părăsise. Ştia că era un ticălos egoist. Relaţia lor avea în centru nevoile lui: nevoia lui de distracţie, nevoia lui de plăcere, nevoia lui de a uita atunci când uitarea era o opţiune.

Oare boala mamei lui nu-l va ierta nici pe el în timp? O moştenise prin sânge? Câteva nopţi nu dormise, de teamă să nu se trezească şi să nu-şi mai amintească nimic. Nu se putea gândi la nimic mai rău decât să nu-ţi mai aduci aminte de nimic.

Şi de ce nu-şi putea ea aduce aminte?

Doctorul îi spusese că uneori o lovitură la cap putea pricinui cuiva pierdea memoriei. Dar ea nu primise nicio lovitură la cap.

Câteodată o experienţă traumatică – supravieţuirea după un incendiu, un viol, un atac – nu, nu, nu.

Ea fusese protejată, răsfăţată, îngrijită.

Apoi, într-o zi când se întorsese acasă, o găsise isterică, plângând, îngrozită, pierdută… în propria ei casă. Nu că n-ar fi fost greu să te rătăceşti. Casa lor de la ţară era un labirint de coridoare şi de camere.

Dar trăise acolo de când se măritase la şaisprezece ani. Cum se putea ca dintr-odată să nu mai recunoască holurile, camerele? Cum de părea că habar n-are unde se află?

Iar a doua zi era bine. Fără urmări. Fără griji.

Dar în timp, încet, începuseră să apară alte semne. Până în urmă cu cinci ani, când în cele din urmă el îşi dăduse seama că are nevoie de mai mult ajutor decât putea el să-i ofere şi o internase.

Mama lui, marchiza de Falconridge, acum marchiză văduvă, locuia într-un azil de nebuni privat.

Se îndoia că James Rose ar fi semnat atât de repede documentele înţelegerii dacă ar fi ştiut asta. Dar Michael nu spusese nimănui. Chiar când folosea trăsura, vizitiul ştia doar destinaţia, nu şi motivul vizitei. Iar în ce priveşte Londra, mama lui pur şi simplu prefera viaţa la ţară. Adevărul despre starea ei era o povară pe care o purta de unul singur.

Şi suportase povara asta pierzându-se într-o femeie – în mireasma ei, în moliciunea ei, în căldura ei.

Se gândea la soţia lui cu rotunjimile ce i-ar oferi consolarea râvnită. Îşi amintea umbrele ispititoare pe care le văzuse cu o seară în urmă pe sub cămaşa de noapte din voal. Cât i-ar plăcea să-şi plimbe limba peste trupul acela ispititor…

Gemu încet, în vreme ce imagini senzuale îi făcură trupul să se încordeze, dar ştia că va rămâne nesatisfăcut atât în acea zi, cât şi în seara aceea. Va trebui să găsească un alt mod de a lupta cu demonii lui până când îi va câştiga afecţiunea.

— Opreşte! îi strigă el vizitiului pe când treceau pe lângă un magazin de bijuterii.

Imediat ce trăsura se opri, Michael deschise portiera şi coborî.

— Aşteaptă aici, nu stau mult.

Cu mersul său hotărât prin mulţimea ce se înghesuia, îşi tăie cale spre magazin. De aici cumpărase multe cadouri pentru amanta lui. Pentru prima dată se întrebă dacă ei îi plăcea ce-i alegea el sau dacă doar pretindea asta. Părea că-i plac piesele ce străluceau mai puternic. Nu o vedea pe

soţia lui purtând ceva ce cumpărase pentru amantă. Gusturile soţiei lui erau mai fine. Sau cel puţin aşa credea el. Dacă greşea, atunci orice cadou ar avea exact efectul opus celui la care se aştepta el. Totuşi, deschise uşa şi intră în magazin.

— Bună ziua, milord. E o plăcere să vă vedem.

Fără îndoială pentru că facturile îi fuseseră plătite. Michael dădu din cap spre Potterton, proprietarul.

— Bună ziua, domnule.

— Am auzit că v-aţi căsătorit de curând. Felicitări.

— Mulţumesc. Deşi nu era sigur, felicitările *erau* în regulă. Mai degrabă ca nişte condoleanţe.

— Doriţi ceva de lux pentru soţia domniei voastre? Avem câteva obiecte ce sunt demne de gâtul unei marchize.

Michael îţi imaginã cum ar împodobi cu un colier gâtul lui Kate, prinzându-l din spate, apăsându-şi buzele de ceafa ei, depunând un sărut pe pielea moale din spatele urechii, inhalându-i mireasma… da, un colier ar putea da rezultate.

Potterton îi arătă câteva coliere ce străluceau de diamante, smaralde sau safire, dar Michael nu ştia culoarea ei favorită, aşa încât cum naiba să ştie preferinţele ei în materie de pietre preţioase? Avea senzaţia că nu va fi atât de uşor de mulţumit precum amanta lui, care era recunoscătoare pentru orice fleac pe care i-l trimitea. Îşi aminti cum Kate purtase perle în ziua căsătoriei. Perle. Albe. Era asta culoarea ei preferată? Diamantele se apropiau cel mai tare de culoarea albă din ce vedea el acolo… sau argintul. Poate că mai multe perle. Sau o camee.

— Vedeţi ceva ce credeţi că i-ar plăcea, milord?

— De fapt, nu sunt aici să cumpăr ceva. Îşi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă, scoase inelul pe care-l purta pe degetul mic şi îl puse pe tejghea. Cât îmi puteţi da pe acest inel? A fost al tatălui meu.

Dacă Potterton fu surprins de întrebare, nu o arătă deloc. Se înclină uşor şi spuse pe o voce joasă:

— Milord, datoriile dumneavoastră au fost plătite în totalitate.

— Ştiu prea bine acest lucru, dar am nevoie de bani pentru ceva personal.

Potterton ridică uşor din sprânceană.

— Ah, da. Înţeleg pe deplin.

Michael se îndoia. Era foarte convins că omul credea că avea nevoie de bani pentru amanta lui.

— Aţi dori să veniţi în camera din spate, milord, pentru o mică afacere privată, discretă?

După ce Potterton luă inelul, Michael îl urmă în camera din spate. Potterton se aşeză la masă, îşi duse lupa la ochi şi studie inelul.

— E o lucrătură frumoasă ce avem noi aici, murmură el. Dar chiar şi aşa, v-aş putea plăti doar câteva lire. Îl puse pe tejghea. Sunt convins că pentru dumneavoastră e cu mult mai valoros decât atât.

Era. Valora de zece ori, de o sută de ori mai mult.

— O să accept oricât vei voi să-mi plăteşti.

Acum, Potterton arătă cu adevărat surprins.

— Cum doriţi, milord.

Michael ieşi din magazin, simţindu-se ca un om bogat. Deşi suma era mică, era a lui, câştigată cu preţul unei suferinţe ce-i zdrobise inima. Plănuia să folosească suma în mod eficient. Se sui în trăsură.

— Opreşte-te la primul magazin de dulciuri pe care-i vezi.

— Da, milord.

Vizitiul său dădu bice cailor şi porni din loc. Michael se lăsă pe spate satisfăcut. Primele lui cumpărături vor fi nişte bomboane de ciocolată pe care i le va dărui soţiei lui în această seară când se va duce să-i ureze noapte bună. Bomboanele nu erau de diferite culori, aşa că nu putea da

greş aici. Poate dacă cumpăra o cutie destul de mare…

— Nu, aşteaptă! Opreşte-te aici!

Michael coborî din trăsură înainte ca aceasta să se oprească. Intră repede în croitorie. O femeie din spatele tejghelei zâmbi.

— Bună ziua, domnule.

— Bună ziua. Aş dori să cumpăr o rochie pentru soţia mea, dar aş vrea ceva neobişnuit pentru că ea e o femeie extrem de neobişnuită.

Zâmbi triumfător, hotărând că soţia lui nu era o femeie căreia să prefere culorile obişnuite. Nu, ea îi lansase o provocare, ştiind că nu va ghici niciodată culoarea corectă. Dar dacă cineva ştia toată varietatea de culori preferate de o femeie, aceea era o croitoreasă.

— Aveţi o listă cu toate *culorile* de ţesături ce sunt disponibile?

Capitolul 7

Stând pe un şezlong în dormitorul ei, Kate deschise cea mai mare cutie cu bomboane de ciocolată pe care o văzuse vreodată.

Purtând halatul de mătase verde, soţul ei venise să-i ureze noapte bună şi îi adusese această varietate uimitoare de bomboane.

— Nici nu ştiu ce să zic, spuse ea uitându-se la el.

— Doar ca să ştii, n-am folosit banii tăi pentru a le cumpăra. Am avut nişte bani pe care-i pusesem deoparte pentru zile negre şi deoarece am simţit că sunt în mijlocul unei furtuni, părea potrivit.

— Cred că-ţi dai seama că nemulţumirea ta în situaţia dată îmi diminuează şi mie plăcerea de a primi acest cadou.

Oftând din rărunchi, el apucă stâlpul patului şi ea îl văzu cum se frământă. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre ea. Ea se aştepta la o încercare de a zâmbi.

În loc de asta, el aproape că bombăni:

— Mov prună.

Ea îl privi fix. Îi era foame?

— Mov prună?

— Este o culoare. Se pare că e culoarea greşită. Aşadar, noapte bună.

Ea se uită cu o fascinaţie uimită cum el ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Nu se putu abţine. Râse, aproape chircindu-se de la efortul de a nu fi auzită. Chiar credea sincer că avea nevoie doar să declare culoarea corectă pentru a-i cuceri inima?

Când privirea îi căzu pe cutia de bomboane, buna dispoziţie o părăsi brusc. Să ştie culoarea corectă şi să-i aducă ciocolată. Doamne, Dumnezeule, dar el chiar se străduia. Recunoştea asta. Nu se aştepta ca el să încerce să-i câştige bunăvoinţa. Se aştepta să fie mulţumit doar cu banii. Cum de uitase cât de mult îşi doresc bărbaţii să se culce cu femei?

Şi se pare că el îşi dorea asta cu disperare.

Îşi deschise cartea şi scoase scrisoarea ce-i fusese trimisă chiar în acea după-amiază. Era prima ei scrisoare oficială de la căsătorie adresată *Prea Onorabilei Marchize de Falconridge.* Conţinutul ei era cu mult mai de înţeles acum, se gândi ea în timp ce scoase scrisoarea şi o citi din nou.

Doamnă,

Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala. Totuşi, am crezut că

veţi găsi demn de interes că domnul marchiz mi-a făcut o vizită în această după-amiază şi a schimbat inelul tatălui său pe câteva lire. Consider că valoarea lui sentimentală e cu mult mai ridicată. Îl voi retine în magazin pentru patruzeci şi opt de ore.

Ar dori domnia voastră să facă o ofertă? Aştept instrucţiunile dumneavoastră.

Am onoarea să rămân,
al dumneavoastră umil servitor,

Thomas Potterton

Într-adevăr, găsea scrisoarea interesantă. De ce să-şi fi dat Falconridge osteneala să vândă inelul tatălui lui? Să-i cumpere bomboane de ciocolată?

Ce absurd.

Ce înduioşător.

Nu-l vânduse să-şi plătească datoriile, dar îl vânduse pentru ea. Sau cel puţin aşa presupunea. Poate că nu era aşa. Poate că folosise banii pentru altceva, deşi abia îi spusese că-şi folosise propriile fonduri.

Se ridică din fotoliu, traversă camera spre masa de scris, trase scaunul şi se aşeză. Scoase o foaie de hârtie ce purta monograma cu noile ei iniţiale – un cadou de la Jenny aşa încât să nu aibă vreo scuză să nu scrie – şi îşi înmuie tocul în călimară, înainte de a-l pune pe hârtie.

Draga mea soră,

După cum ştii, eu şi soţul meu plecăm mâine spre conacul strămoşesc. Se pare că am nişte treburi neterminate în Londra pe care n-o să am ocazia să le rezolv înainte de plecare, aşa încât ţi le încredinţez ţie. Va trebui să-i faci o vizită unui anumit bijutier. Scrisoarea lui e în acelaşi plic cu a mea.

Te rog să cumperi inelul pe care-l menţionează, la valoarea sentimentală şi să-l păstrezi pentru mine până când mă întorc în Londra. Am încredere că o să păstrezi acest secret între noi, pentru că nu-mi pot imagina cât de mult l-a costat pe soţul meu să se despartă de ceva atât de valoros pentru atât de puţini bani. Nu pot decât să mă gândesc că poate în Falconridge se ascunde ceva mai mult decât un bărbat care vrea numai bani. Sincer, abia aştept călătoria noastră împreună şi ocazia pe care ne-o oferă să ne cunoaştem ceva mai bine.

Cu drag,

Kate

Stătea în trăsură, spumegând de furie. Singură. Complet singură. Ca şi cum era cineva de care să-ţi fie ruşine, cineva nedemn de atenţia unei companii.

Deşi era un vehicul cu arcuri bune, totuşi o zgâlţâia prea tare ca să citească sau să coase, sau să scrie o scrisoare surorii ei ca să se plângă de frustrările suportate. Aşa că nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să se holbeze pe fereastră la peisaj şi să-şi dorească să treacă totul mai repede. Soţul ei, cu care spera să se cunoască mai bine, deschidea calea călărind un superb armăsar negru pursânge.

Kate nu s-ar fi simţit atât de neglijată dacă nu era ploaia furioasă de afară. Văzuse ameninţătorii nori negri adunându-se mai devreme şi apropiindu-se şi fusese bucuroasă de sosirea lor, crezând că cel puţin ei îl vor sili să i se alăture în trăsură. În loc de asta, îşi aruncase o pelerină pe umeri, înlocuind pălăria cu ceva cu bor mai lat şi mai rigid şi continuă tot aşa.

N-o putea suferi într-atât de tare încât nici nu voia să fie în imediata ei apropiere?

Dar îi adusese bomboane… fusese acest gest doar un

şiretlic pentru a-i intra în pat? Credea că ea va fi atât de recunoscătoare pentru dulciuri încât se va băga de bunăvoie în pat şi-l va invita şi pe el să-i fie alături? Nu înţelesese că atâta timp cât rămâneau distanţi, îl va refuza?

Ştia că avea nevoie de mai mult decât de bani. Avea nevoie de un moştenitor. Poate că după ce îl refuzase din nou aseară, se hotărâse că nu era nicio grabă să capete unul.

Până una, alta, se simţea absolut nefericită. Nu suporta bine singurătatea şi, fără a putea citi, era cu totul şi cu totul singură. Cu o carte, cel puţin putea explora lumea, chiar dacă indirect, chiar dacă aceasta nu exista în absenţa imaginaţiei cuiva. Aici, nu putea face mai mult decât să bată darabana cu degetele – şi ce distracţie mai era şi asta?

Era răspunsul mamei la agitaţia ei când era mică: „Ocupă-ţi mintea cu ceva, bate darabana cu degetele”.

Nu funcţionase atunci, nu funcţiona nici acum.

Era o călătorie atât de lungă şi de insuportabilă. I-ar fi putut spune cel puţin cameristei să călătorească alături de ea, dar ea era în trăsura care îi urma, împreună cu un valet pe care îl angajase pentru soţul ei şi doi lachei care să fie la dispoziţia lor să care bagaje de la şi în trăsură, la nevoie. Învăţase de la mama ei că niciodată nu erau destui servitori, şi, în vreme ce în general domnii căsătoriţi nu aveau valet, Kate cu siguranţă că nu-şi va lua responsabilitatea de a-şi îmbrăca soţul sau de a-i pregăti hainele. Se întrebă dacă angajarea de personal suplimentar îl supărase. Sau dacă pur şi simplu nu mergea cu ea ca un mod de a-şi arăta nemulţumirea că nu fusese mai binevoitoare cu o seară în urmă.

Dacă Falconridge credea că o va ignora cu desăvârşire, se înşela amarnic. Mai bine o aducea şi pe Jenny, dar ea avea baluri la care voia să meargă, duci pe care să-i prindă în mreje. Da, Kate nu se îndoia câtuşi de puţin că înainte de terminarea sezonului, Jenny va avea un

duce.

Poate că ar fi trebuit să aştepte cu măritişul până când Jenny era cerută. Atunci putea să-şi găsească propriul ei lord, unul căruia cel puţin să-i placă să călătorească alături de ea. Doar că inima îi fusese atât de zdrobită, încât nu se putea vedea atrăgând atenţia cuiva. Nu dorea atenţia nimănui.

Acum o dorea, dar el era afară în ploaia rece, călărind un blestemat de cal.

Nu putu fi mai recunoscătoare la apropierea serii, când făcură un popas în toată regula la un han. Se mai opriseră de două ori de-a lungul zilei să se odihnească sau să schimbe caii, nu ştia care anume. Ploaia continua să cadă şi, pentru că soţul ei era ud până la piele, de-abia dacă îi strecurase prin fereastră ceva de mâncare. Pâinea şi brânza aveau gust de rumeguş. Nici chiar vinul n-o ajutase să înghită mai bine.

Uşa trăsurii se deschise. Soţul ei stătea acolo cu apa scurgându-se de pe borul pălăriei, cu faţa udă de picături de ploaie. Cum de nu tremura? Înainte de a face o mişcare de coborâre, el spuse:

— Ar fi mai bine dacă mi-aş regla conturile aici înainte de a cere camere pentru înnoptare.

— Ah, bineînţeles. Cât? întrebă ea, întinzându-se după micul ei săculeţ. Era unul dintre săculeţii ei favoriţi, făcut din piele de focă, tivit cu argint.

El îi spuse suma şi ea se uită la el:

— Faci multe călătorii.

— Fac.

Ca de obicei, fu concis şi nu foarte prietenos. Ea îi înmână banii.

— Mai am în cufăr, dacă e nevoie.

— Să sperăm că nu vom fi atacaţi de tâlharii la drumul mare.

— Majoritatea nu pleacă cărând după ei cufere.

— Totuşi aruncă un ochi în căutare de obiecte de valoare.

— Putem discuta asta mai târziu? Sunt îngheţată.

— Bineînţeles. Scuzele mele. Nesbitt aşteaptă cu umbrela.

Falconridge îi întinse mâna înmănuşată, şi ea îşi strecură palma într-a lui. Coborî şi nou-angajatul valet se grăbi cu umbrela, protejând-o de ploaie în vreme ce toţi ceilalţi erau expuşi răpăitului.

Odată intraţi, ea rămase în faţa focului din camera principală, în vreme ce Falconridge vorbea cu hangiul. Aruncă o privire spre sufrageria ce părea a fi destul de aglomerată. Trecură câteva minute înainte ca Falconridge să revină lângă ea.

— Avem noroc. Au două dormitoare şi o sufragerie separată de care ne putem servi. Eu, unul, aş vrea să mă usuc înainte de cină. E convenabil pentru tine să fim serviţi într-o jumătate de oră?

— Dacă ai fi avut mai multă judecată, n-ai fi avut nevoie să te usuci.

El clipi.

— Poftim?

Ei nu-i plăcea deloc că suna precum un copil bosumflat. Mai mult, îi displăcea profund că abia aşteptase să călătorească împreună cu el şi el o dezamăgise, preferând compania calului său. Dădu din mână nepăsătoare.

— N-are importanţă. Şi eu vreau să mă împrospătez puţin.

El o conduse spre scări şi o urmă urcând după ea la etaj. Deschise o uşă.

— Camera ta. O să fiu alături, după ce vorbesc cu servitorii. O să urce imediat cu bagajele noastre.

O lăsă acolo, aşa încât să se poată îngriji de celelalte aranjamente. Ea intră în cameră, se uită spre patul cu

baldachin, recunoscătoare că fuseseră disponibile două camere. Se întrebă dacă o să vină s-o vadă în seara asta, se întrebă ce culoare ar putea ghici.

Se întrebă ce o să facă dacă vreodată va ghici culoarea corectă.

*

El era al naibii de nefericit, că de-abia aştepta să-şi azvârle repede hainele de pe el. Stătea în faţa focului, înfăşurat într-o pătură aşteptând să-i intre căldura în oase. Dar oricât de nefericit fusese călărind prin ploaie, era cu mult mai bine decât să stea în spaţiul sufocant al trăsurii.

— Trebuie să beţi ceva cald, milord, spuse Nesbitt.

Michael se strâmbă la vederea ceştii de ceai, dar era suficient de disperat încât să reziste înghiţirii infuziei.

— Un pahar de whisky ar fi fost la fel de folositor.

— Aşadar, să vă aduc unul?

— Nu, i-am spus soţiei mele că într-o jumătate de oră sunt gata. N-am crezut că-mi ia atâta timp să mă încălzesc.

— Aţi fost afară în ploaie de ceva timp, milord.

Era neobişnuit să aibă valet. În vreme ce odată ar fi fost bucuros să primească ajutorul ce i se oferea, se obişnuise între timp să se descurce singur. Dar soţia lui insistase că un bărbat cu poziţia lui ar trebui să aibă un servitor personal, şi nu o contrazisese, pentru că părea că se contraziceau pentru orice fleac. Devenise destul de plictisitor.

Din fericire, nu-l învinuise pentru că plătise pentru ca Obsidian să aibă nutreţ în plus şi o frecţie aşişderea. Calul era bun, negru ca noaptea.

Negru. Asta era o culoare pe care n-o considerase niciodată ca fiind favorita unei femei. Putea fi exact cea pe care sobra lui soţie o prefera. Zâmbi.

— Vă simţiţi mai bine, milord.

— Într-adevăr. Haide să mă pregăteşti pentru cină acum.

Ciocăni la uşa ei în timp record, aproape precis la o jumătate de oră, când preconizase că se va servi cina. Camerista ei, Chloe, deschise uşa şi făcu o reverenţă.

— Milord, milady preferă să ia cina în camera sa.

— Nu se simte bine?

— Nu ştiu, milord.

El trecu pe lângă camerista care părea deosebit de neliniştită. Poate că nu-i plăceau furtunile. O găsi pe soţia lui stând pe un fotoliu la capătul celălalt al camerei, citind.

— Nu te simţi bine? o întrebă, când ea nici măcar nu dădu semn că ar fi băgat de seamă sosirea lui.

— Nu, pur şi simplu prefer să mănânc aici.

— Au pregătit sufrageria separată să ne facă o plăcere. Doar nu te aştepţi să iau cina singur acolo!

Atunci ea îşi ridică privirea, şi el fu surprins văzând durerea ce i se oglindea în ochi.

— De ce nu? Tu te-ai aşteptat ca eu să nu am nicio problemă să călătoresc singură.

El închise ochii. Nu luase în consideraţie că ea s-ar putea simţi ofensată că nu călătorea împreună cu ea. O soţie era un necaz cu mult mai mare decât o amantă. Deschise ochii.

— Scuzele mele, doamnă. De obicei, nu *călătoresc* într-o trăsură. Prefer să călăresc.

— Chiar şi pe ploaie?

— Chiar şi pe ploaie.

— Ai fi putut răci cobză.

— Da, cred că aşa am făcut.

El văzu cum, ca prin minune, durerea se transformă în îngrijorare.

— Nu te simţi bine, deci?

— Mă simt bine, dar m-aş simţi şi mai bine dacă m-ai însoţi la cină.

Ea scutură din cap.

— Nu cred că aş fi o companie tocmai plăcută. Nu suport bine singurătatea şi sunt foarte prost dispusă.

— Se pare că aici ai fi mai singură decât acolo, jos.

— De ce îţi pasă? N-am avut nici măcar o discuţie adevărată până acum.

— Chiar şi fără conversaţie, apreciez… compania ta.

Doamne, Dumnezeule, arăta atât de nefericită în timp ce privea pe fereastră, nefericită ca aceia care erau în acelaşi azil cu mama lui. Aşa începe oare? Cu o tristeţe atât de profundă încât mintea căuta scăparea în imaginaţie?

— Îmi pare rău, milord, o companie tăcută nu-i de ajuns pentru mine.

El vru să îngenuncheze înaintea ei, să-i ia mâna şi să o consoleze. În loc de asta, spuse simplu:

— Cum doreşti. O să pun să ţi se trimită o tavă sus. Şi o să ne vedem dimineaţă.

Se îndreptă spre uşă, se opri lângă pat şi se uită peste umăr, nefiindu-i clar de ce îi plăcea că ea îl privea cum se îndepărtează.

— Obsidian?

Surprinse o umbră de surâs, înainte ca ea să se întoarcă şi să scuture din cap. Când părăsi camera, îl cuprinse un sentiment de satisfacţie.

Capitolul 8

Soţia lui luă şi micul dejun la ea în cameră, femeie încăpăţânată ce era. Michael nu prea dormise, făcându-şi griji pentru ea. Nu plănuise niciodată s-o rănească. Doar că

ea cerea mai mult decât putea el să ofere.

Trăgându-şi mănuşile, ieşi din han la timp s-o vadă pe soţia lui cum era ajutată să urce în trăsură. Cel puţin nu le întârziase plecarea.

Ploaia încetase, cerul era gri şi umezeala se simţea încă în aer şi pe pământ. Michael se îndreptă spre locul unde stătea rândaşul lui, ţinându-l pe Obsidian gata de plecare. Michael nu călătorea niciodată fără rândaş sau calul său de nădejde.

Obsidian necheză atunci când îl văzu. Michael simţi o undă de regret ştiind că o să-şi dezamăgească armăsarul, dar presupunea că era mai bine decât să-şi dezamăgească soţia. Bătu calul pe grumaz, oferindu-i un măr pe care acesta îl înşfăcă lacom.

— Deşeuează-l, Andrew şi priponeşte-l la o trăsură. Azi o să călătoresc cu marchiza.

Rândaşului îi veni greu să nu se arate surprins. Michael ştia că omul era perfect conştient că Excelenţa Sa nu călătorea *niciodată* într-o trăsură şi nu se îndoia că urma să aibă parte de câteva priviri mirate din partea celor care-i cunoşteau obiceiurile.

— Cum doriţi, milord.

Nu era de fapt cum dorea el, ci cum dorea soţia lui. Îşi mângâie din nou calul.

— Ne vedem mai târziu, bătrâne. Mâine te iau la o plimbare peste dealuri.

Se îndreptă spre prima trăsură. Valetul angajat de curând, care evident se aştepta ca el să urmeze tiparul zile precedente, întârzie în a-i deschide portiera. Michael îşi scoase pălăria, urcă înăuntru şi se aşeză în faţa soţiei sale, evident uimită. Se simţi puţin satisfăcut de mirarea ei.

— Iată-mă, doamnă. Îţi împlinesc dorinţa?

Soţia lui îl fixă cu privirea, ca şi cum nu prea ştia ce să înţeleagă. Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Nici el nu-şi recunoştea propriul comportament. Era obişnuit să facă

numai ce dorea, căutându-şi propria plăcere mai presus de orice. Era tulburător să se supună atât de uşor fiecărei toane a ei.

— Vreau să fii aici pentru că tu vrei asta, afirmă ea cu o voce dojenitoare.

— Femeile sunt viclene, şi asta e o gândire întortocheată. M-ai dorit aici, vreau să-ţi fac pe plac şi prin urmare, sunt aici.

— Dar dacă ai fi putut alege?

— Aş fi fost călare.

— Eu nu am nimic împotrivă că alegi calul în defavoarea mea.

— La dracu' cu tot! Nu aleg animalul în defavoarea ta. Aleg calul în defavoarea trăsurii. Oftă, eşuând lamentabil în a nu-şi etala frustrarea. Era pe punctul de a deveni extrem de furios pe ea. Nu vreau să mă cert, doamnă. Ai vrut să fiu în blestemata asta de trăsură, aşa încât sunt în blestemata de trăsură. Bucură-te.

— Mânia ta face asta absolut imposibil.

Înainte ca el să-i poată da o replică usturătoare, trăsura se urni din loc. El închise ochii şi, pentru un moment, îşi încleştă maxilarul. Ar putea opri trăsura într-o clipă, ar putea coborî şi ar putea fi în aer liber. Trăsura parcă se strângea în jurul lui când el privea pereţii, podeaua şi tavanul. Dacă se concentra pe altceva, aşa încât acele obiecte să nu fie în raza lui vizuală…

Îşi deschise ochii şi se uită printre gene spre soţia lui, până când doar ea era tot ce vedea, tot ce-i umplea câmpul vizual. Vedea părul ei roşu prins sub pălăria gri, tivită cu catifea roşie. Se potrivea cu rochia ei gri de călătorie ce era şi ea tivită cu roşu. Purta mănuşi gri din piele de viţel şi pantofi gri. Privirea lui urmă linia nasturilor perlaţi şi se imagină deschizându-i şi expunând comorile pe care acum le ascundeau.

Se întrebă cât de mult va trebui să îndure să nu ştie

forma exactă, textura şi culoarea a ceea ce se găsea sub ţesătură. Nu-şi putea imagina ca vreo ipostază a ei să fie neplăcută şi, deşi îi spusese mamei lui că nu-i plăcea nuanţa părului lui Kate, nu putea nega că simţea o dorinţă presantă să-l vadă desfăcut şi fluturând în jurul feţei în bucle bogate, să-i umple nările cu dulcea mireasmă. Putea ignora cu uşurinţă părul. În schimb strânsoarea trăsurii…

Se aplecă pe fereastră, strigând:

— Opreşte trăsura!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate, evident îngrijorată, dar n-avea timp s-o calmeze. Deja îl cuprinsese transpiraţia şi pieptul i se strângea dureros…

Ieşise deja din trăsură, înainte ca aceasta să se oprească de tot. Ateriză în noroi, alunecă şi îşi recăpătă echilibrul. Inspirând puternic, se îndepărtă de trăsură. Îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte. Era destul de uşor să oprească blestemata aia de trăsură, destul de uşor să iasă din ea. Nu era o capcană. Nu era de neevitat. Trebuia doar să…

Auzi un ţipăt de femeie. Se întoarse în loc, descoperind-o pe soţia lui întinsă la pământ, Nesbitt, Andrew şi un valet grăbindu-se spre ea. Cumva, în ciuda probabilităţilor, ajunse primul şi îngenunche lângă ea.

— Doamne, Dumnezeule, femeie, ce-ţi veni? întrebă el luându-i mâna şi sprijinind-o de cot ca să se ridice în capul oaselor.

— După felul în care ai sărit din trăsură, am vrut să mă asigur că eşti bine, spuse ea.

Nu mai fusese atât de aproape de ea din momentul în care se cununaseră. Mirosea a zmeură. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să miroasă a zmeură. Se întrebă dacă o ciugulea la micul dejun. Buzele îi erau întredeschise, sprâncenele încruntate, obrajii roşii aproape la fel ca părul. El voia să-şi scoată mănuşile şi să-i atingă obrajii îmbujoraţi. Voia să-i caute prin păr şi să scoată agrafele ce

îl ţineau prins. Ea stătea în noroi. Părea că i se potrivea să fie şi mai răvăşită. Şi deşi gândurile îi rătăceau pe tărâmuri primejdioase, nu-şi putea imagina că ea ar fi primit cu plăcere mângâierile pe care tânjea să i le dăruiască, cel puţin nu aici sub cerul liber, în văzul servitorilor.

— De ce să nu fiu bine? izbucni el, atât frustrat că ea îi refuza ceea ce el începuse să dorească cu disperare, precum şi iritat că se comporta atât de imprevizibil.

— Scuză-mă că îmi pasă, dar arătai ca şi cum îţi era rău.

Pe neaşteptate, îl împinse de umăr, destul de tare ca să-şi piardă echilibrul. Ateriză în noroiul pe care cu atâta grijă îl evitase mai adineauri.

— Păi, ce să zic, asta-i foarte amuzant, mormăi el.

Şi ea râse. Cel mai frumos şi vesel sunet pe care-l auzise vreodată. Zâmbet luminos şi ochi strălucitori. Îşi acoperi gura cu mâinile făcute căuş, şi el voi s-o roage să n-o facă, să nu-i refuze vederea unei astfel de fericiri. Nu-şi putea aminti ultima dată când auzise atâta bucurie. Fu tentat să se ridice şi să cadă din nou, doar ca să vadă dacă ea o să râdă şi mai tare la poznele lui.

— Crezi că e nostim, doamnă, că avem încă ore întregi de mers şi o să le facem în haine pline de noroi?

Scuturându-şi capul, se îndoi în faţă, apăsându-şi fruntea de genunchii ridicaţi, cu umerii zguduindu-i-se de râs.

— Îmi pare rău, spuse ea printre hohotele de râs, dar nu suna deloc ca o scuză. Doar că…

Când îşi ridică privirea spre el, avea lacrimi ce-i curgeau pe faţă.

— Arătai atât de uimit. Trebuie să admiţi că e nostim. Vreau să spun, iată-ne în noroi pe marginea drumului… îşi şterse lacrimile cu marginea unei mănuşi plină de noroi, întinzând…

— Te murdăreşti toată, zise el, întinzându-se să-i

şteargă faţa, doar ca să o murdărească şi mai tare. Uitându-se la mâna lui, îşi dădu seama că era la fel de murdară. La dracu'!

Ea trase adânc aer în piept, oftă şi scoase un ultim chicotit, înainte de a-şi drege glasul.

— Sigur există vreun sat în apropiere unde ne-am putea schimba hainele. Sau ne-am putea întoarce la han…

— Şi cum să explicăm halul în care suntem?

— Eşti un lord. N-ar trebui să explici nimănui nimic.

Cu excepţia ei. Va trebui să-i explice fiecare blestemat de aspect al vieţii lui pentru a asigura eliberarea regulată de fonduri de care avea nevoie. Şi dacă i-ar spune despre mama lui înainte de consumarea căsătoriei, ar fi ea oare atât de îngrozită încât să ceară anularea la care se referise atât de lejer în noaptea nunţii lor?

Se uită înapoi la drumul parcurs. Concentrându-se asupra ei în trăsură, se pare că-i distrăsese atenţia mai mult decât crezuse. Se părea că parcurseseră deja o mare distanţă şi, de fapt, n-avea niciun chef să se întoarcă.

— E un sat nu foarte departe de aici, spuse el. O să ne îndreptăm într-acolo.

— Am putea merge pe jos o bucată de drum? întrebă ea. Cât ne uscăm puţin?

— Ai idee cât de mult trebuie să mergem?

— Nu prea. Dar o jumătate de oră ar conta atât de mult?

*

Până la urmă, valetul lui Falconridge şi camerista lui Kate aduseră pături şi făcură tot ce le stătea în putinţă să înlăture cât mai mult noroi posibil. Kate se gândi să le ceară să găsească ceva în cufere ca să se poată schimba fără mare tevatură, dar nu credea că strecurându-se în spatele copacilor de pe marginea drumului va găsi intimitatea

potrivită pentru schimbarea hainelor, în afară de asta, tot ce va reuşi va fi să murdărească încă un rând de haine cu noroi.

Ea şi cu Falconridge mergeau în spatele ultimei trăsuri, astfel încât să poată evita riscul de a fi stropiţi. Pe porţiunea aceea de drum nu mai era atât de mult noroi. Vizitiul se pare că alesese pur şi simplu un loc foarte nefericit să oprească atunci când soţul ei îi strigase să stea pe loc. Aşa că poate că Falconridge era vinovat de toate astea.

Încă nu-i venea să creadă cât de tare o amuzase să vadă uimirea de pe faţa lui Falconridge când aterizase în noroi. Pentru o clipă, crezuse chiar că arată amuzat, că şi el o să râdă. Nu se putea opri să nu se întrebe cum oare suna râsul lui. Adânc, hotărî ea, un vuiet la fel de fascinant ca şi vocea lui.

— De ce ai ieşit atât de repede din trăsură mai devreme? întrebă ea încet. Era aproape ca şi cum încercai să scapi de mine.

Îl privi cum i se încordează maxilarul şi ochii i se îngustează. Evident că nu-i plăcea că-l iscodea atât, dar dacă nu-şi puneau întrebări unul altuia, cum aveau să se cunoască? Ea putea doar să observe câte ceva, dar el avea o istorie, un trecut ce-l făcuse ceea ce era. Nu era rece, dar era mai distant decât i-ar fi plăcut ei să fie. Într-un fel, presupunea că întrebându-l, încerca să construiască o punte între ei.

— Nu de tine, spuse el într-un final, vocea sunându-i de parcă scosese la iveală acele trei cuvinte din adâncul sufletului lui.

— Ce era atunci? întrebă ea.

— Nu sunt sigur că am mai cunoscut vreo femeie atât de curioasă ca tine.

— E o întrebare destul de simplă. Să nu crezi că te iscodesc. Mai degrabă sunt interesată de tine. Încerc să

înţeleg…

— Nu-i nimic de înţeles. Dacă vrei neapărat să ştii, nu-mi place să călătoresc în spaţiul închis al unei trăsuri.

— Era ceva mai mult decât o simplă neplăcere…

El se întoarse şi se uită la ea.

— Nu suport deloc să stau în spaţii mici şi închise. Nu ştiu cum să explic mai clar de atât.

— Asta-i motivul pentru care ieri ai mers călare?

— Da.

— De ce nu mi-ai explicat pur şi simplu motivele tale aseară?

— Neputinţa mea de a-mi controla reacţia la statul în spaţii închise nu e ceva de care să fiu în mod special mândru.

— Păi, dacă ai fi spus ceva, n-am fi călătorit acum plini de noroi.

Privirea lui se schimbă de la iritare la o intensă mirare.

— Nici n-aş fi putut să-ţi descopăr râsul. A fost fermecător.

Arăta de parcă ar fi vrut să o ia în braţe, să o sărute necruţător şi să-i atragă râsul în sufletul lui.

— Râzi vreodată? întrebă ea, stânjenită de gândurile care o copleşeau.

El privi spre cer, ca şi cum credea că găseşte acolo răspunsul.

— Nu-mi pot aminti ultima dată când am făcut-o. Ce ruşinos. Se întoarse spre ea. De ce statul în noroi te-a făcut să râzi?

— Mi s-a părut caraghios – marchizul cel corect şi cu marchiza lui, tăvălindu-se în noroi…

— Nu ne tăvăleam.

— Poate că ar fi fost nostim să o facem.

— Ar fi fost, mai ales dacă nu eram împiedicaţi de haine. Ochii lui se întunecară, şi ea se întrebă de ce trebuia

el să transforme cea mai nevinovată dintre idei în dorinţă trupească.

Îşi scutură capul în încercarea de a scăpa de imaginea lor goi şi ţopăind în noroi, alunecând şi tăvălindu-se cu totul… îşi drese glasul şi se gândi să revină cu discuţia lor.

— Nu ştiu dacă râdeam cu adevărat de noroi. Cred că doar aveam nevoie să râd, să eliberez tensiunea care s-a adunat încă din ziua când am intrat în biserică.

— Ştiu eu un mod mai plăcut de a elibera tensiunea. Ţi l-aş putea împărtăşi în seara asta.

Luându-se după privirea ce-i devenise dintr-odată fierbinte, nu crezu că el se oferise să-i povestească nişte snoave vesele.

— Am rămas în urmă, spuse ea simţind brusc cum şi pe ea o cuprinde un val de pasiune.

Începu să meargă repede, iuţindu-şi paşii în încercarea de mări distanţa faţă de neaşteptata ei dorinţă.

— Înţeleg că nu agreezi sugestia mea, spuse el, picioarele lui lungi permiţându-i s-o ajungă cu uşurinţă.

— Sincer vorbind, nu văd ca noi să ne apropiem de acel punct prea curând.

— Doar dacă mă transform pe loc în Lord Bertram. Întotdeauna am fost de părere că seamănă cu un peşte speriat.

Ea izbucni în râs auzind descrierea, înainte de a-l certa:

— Nu fi crud.

— Dacă eşti atât de amorezată de el, de ce nu te-ai măritat cu el?

— Nu m-a cerut. În plus, era viconte, şi mama le interzisese fiicelor ei să accepte un rang mai mic decât cel de marchiz.

— Voiai să te măriţi cu el?

— Nu l-am considerat cu adevărat un pretendent.

— N-ai luat parte la prea multe baluri.

Ea se uită spre el.

— Ai observat?

— Bineînţeles. *Eram* îndrăgostit lulea, la urma urmei.

— Acum, mă tachinezi, şi încă fără milă.

Se aştepta ca el să se scuze. În loc de asta, el spuse încet:

— Am observat cu adevărat. Ca şi cum, gândindu-se mai profund, nu numai că-şi dăduse seama că observase, dar mai era şi surprins de ce descoperise.

O privi parcă încercând să descifreze o complicată problemă de matematică.

— Tu nu eşti fluturele social care e sora ta.

— Nu sunt nici pe departe atât de drăguţă sau de populară.

Sprâncenele lui se încreţiră până la punctul în care păreau a produce durere.

— Nu mă pot pronunţa despre popularitate, dar eşti la fel de atrăgătoare ca şi sora ta.

Ea îşi feri privirea, încercând să nu fie nici timidă, nici să nu flirteze pe faţă, dar nu se putu opri să nu spună:

— Eşti doar amabil.

— N-ai băgat încă de seamă că a fi amabil nu se află în repertoriul meu obişnuit?

Ea îl privi. De ce insista atât de mult să nu pară amabil? Fusese odată respins? Oare ar fi fost mai puţin dezamăgit dacă păstra o distanţă între ei?

— Mama ta trăieşte pe domeniul de la ţară? întrebă ea.

— Nu.

Se forţă să nu bombăne faţă de concizia lui.

— Unde trăieşte?

— La periferia Londrei.

— I-ai spus mamei mele că a ta nu e în Londra.

— Nu e *în* Londra. E la periferia ei.

— Nu e o deosebire semnificativă.

— Totuşi, e o deosebire.

— N-ar fi trebuit s-o vizităm înainte de plecare?

— Preferă să stea singură.

— Din cauza bolii?

— Călăreşti? întrebă el dintr-odată, ca şi cum întrebarea i se ivise brusc în minte.

Şi ea îşi dădu seama că el nu vrea să discute despre mama lui, că era un subiect dureros. Nu că l-ar fi condamnat pentru asta şi nici nu voia să forţeze nota. Îşi putea doar imagina cât de dificil ar fi fost să aibă un părinte bolnav.

— De fapt, da, călăresc.

— Am o iapă blândă la moşie. Poate că o să-ţi placă.

— Cum de ai reuşit să-ţi păstrezi caii?

— Băgându-mă şi mai adânc în datorii. Am vândut aproape totul cu excepţia acelor lucruri de care nu mă puteam despărţi.

— Nu-mi pari a fi un om sentimental faţă de animale.

— Sentimentele n-au jucat niciun rol în decizia mea. I-am păstrat pe cei mai buni. Ei îmi ofereau posibilitatea de a mă deplasa dintr-un loc în altul.

Şi totuşi, ştia că plătise pentru îngrijire suplimentară pentru calul său cu o seară în urmă. Şi îl văzuse cum îl mângâia şi îi vorbea mai devreme. De ce insista să lase impresia că ar fi nepăsător?

— Povesteşte-mi despre moşia ta, spuse ea.

— O s-o vezi în curând.

— Dacă nu vrei să discutăm despre tine, moşia ta sau despre arte, atunci despre ce să discutăm? Despre vremea îngrozitoare?

— Mai degrabă aş discuta despre tine.

N-ar fi trebuit să se lase impresionată şi să simtă plăcere şi satisfacţie faţă de subiectul ales de el. Pentru că în minutul următor, îi aruncă un seducător şi devastator zâmbet şi o întrebă:

— Care-i culoarea ta preferată?

Nu se putu abţine. Izbucni în hohote de râs. Poate că ar trebui pur şi simplu să-i spună şi să termine odată cu asta. Se părea că nu se va arăta interesat de nimic altceva până când nu-i va fi satisfăcută curiozitatea în acest sens. Şi nu putea să nege că-i plăcea interesul lui atât de profund.

Dar în cele din urmă, decise să nu-i uşureze viaţa, pentru că savura provocarea şi începea să bănuiască faptul că el era cu mult mai priceput decât lăsa să se înţeleagă.

Capitolul 9

— Bun venit la Raybourne.

Se făcuse aproape întuneric când în sfârşit ajunseră. Kate fusese recunoscătoare că putuseră să-şi schimbe hainele la un han pe care-l găsiseră în primul sat pe care-l întâlniră. Îi permisese cu eleganţă lui Falconridge să călărească, dar în loc de asta, el alesese să călătorească în trăsură împreună cu ea. Dacă luase această hotărâre ca să îi facă ei sau lui însuşi o plăcere nu mai conta. Ea folosise timpul pentru a-i povesti despre familia şi despre copilăria ei. Ştia că avea darul de a spune poveşti, fără îndoială o urmare firească a faptului că petrecea mult timp citind. El părea sincer interesat de poveştile ei despre Jenny şi poznele lui Jeremy sau poate, concentrându-se asupra cuvintelor ei, reuşea să nu mai simtă nevoia de a sări din trăsură. Ce om complicat se dovedea a fi soţul ei.

— Ce e cu înclinaţia asta britanică de a boteza reşedinţele? întrebă ea acum, stând pe aleea pietruită, dorind mai degrabă să ajungă cât timp mai era lumină decât când umbrele confereau o perspectivă sumbră locului. De-a lungul aleii şi în capul scărilor, fuseseră

aprinse torţe, susţinute evident de sfeşnice, ca la un fel de locuinţă medievală.

— Avem prea multe reşedinţe. Cum altfel să le intre ele?

Ea îl privi pe soţul ei.

— Vreau să zic, măcar ştii cine a fost Raybourne?

— Constructorul. Ridică o sprânceană. Şi cred că şi iubitul primei marchize. Dacă e să dăm crezare legendei.

Pentru că suna ca şi cum chiar credea asta, ba mai mult, găsea că totul era romantic, se simţi obligată să spună:

— Nu tolerez ca oamenii căsătoriţi să aibă amanţi. Te avertizez de pe acum că o să tai mai mult decât fondurile dacă faci asta vreodată.

O tăcere grea se aşternu între ei.

— Mă ameninţi cu vătămare corporală? murmură el, aproape provocând-o.

— Pur şi simplu, îmi afirm poziţia faţă de subiectul amanţi. Ura faptul că până şi gândul la el cu o altă femeie îi provoca o gelozie absolut inexplicabilă. Oftă adânc. Haide să nu stricăm ceea ce a devenit o după-amiază plăcută, despicând firul în patru despre acest subiect. În plus, sunt foarte nerăbdătoare să-ţi văd căminul.

— Nu sunt sigur că această monstruozitate se poate numi cămin. Acest cuvânt naşte imaginea a ceva cu mult mai pitoresc. Este greu de observat în lumina asta difuză, dar grădinile au fost cam neglijate.

— Şi eu care credeam că au fost proiectate intenţionat să semene cu o junglă.

El chicoti.

— Încerci să înfrumuseţezi situaţia asta nefericită?

— Cu siguranţă că nu totul a fost neglijat.

— Din nefericire, în cea mai mare parte, da. N-am avut nevoie să păstrez aparenţele aici, pentru că nu mă vizitează nimeni la această reşedinţă. Personalul e prea

puţin numeros pentru a se putea ocupa aşa cum trebuie de ea şi mare parte din casă a fost închisă pentru că nu e folosită. Părea că n-are sens să suferim din cauza unor cheltuieli pentru a o menţine îngrijită.

— Presupun că acum o să schimbăm toate astea.

— Dacă îţi face plăcere. Îi întinse braţul. Acordă-mi onoarea de a-ţi prezenta noul tău *cămin.*

O însoţi pe scările de piatră. Niciun valet nu stătea în poziţie de drepţi să le deschidă uşa. De fapt, servitorii pe care îi aduseseră zăboveau pe lângă trăsuri ca şi cum li se poruncise să aştepte până când marchiza se asigura că totul e în ordine.

Când deschise uşa, Kate văzu nişte umbre mişcătoare sub vasta arcadă. O conduse înăuntru unde lumânări în candelabre elegante aruncau o lumină difuză asupra intrării.

Ea ştia că trecuseră zece ani de când lumina electrică începuse să fie folosită în diferite clădiri din Londra. Mai auzise şi de un lord care instalase o uzină electrică particulară pe domeniul lui de la ţară. Fusese foarte costisitor şi în vreme ce se îndoia că soţul ei s-ar fi găsit vreodată în situaţia de a-şi permite facilităţi moderne, nu putea nega că era dezamăgită de perspectiva de a trăi la lumina lumânărilor.

— Să presupun că n-ai nici lumină electrică, nici cu gaz? întrebă ea.

— Din nefericire, presupunerea ta e corectă.

— De asemenea, nu greşesc în a presupune că orice frază vei pronunţa de aici înainte va începe cu *din nefericire?*

El făcu o grimasă spre ea. Nu obişnuitul lui zâmbet seducător, ci unul cu care se simţea mai confortabil.

— Din nefericire.

O privi direct în ochi, şi ea îşi dădu seama că el aparţinea acelui loc, care la prima vedere putea fi lesne

descris drept un palat. Uriaş, cu spaţii vaste, dar totuşi putea garanta că avea opere de artă excepţionale. Pereţii pe care-i putea vedea aveau picturi enorme, pe câteva recunoscându-le ca fiind create de mâna unor maeştri. Bibelouri de porţelan, aur şi argint şi statuete înfrumuseţau locul întâmpinându-i pe oaspeţi. Evident, într-o vreme, această familie se bucurase de o avere ce rivaliza cu a ei. Cât de dificil trebuie să fi fost să cazi de la astfel de înălţimi.

Auzi paşi uşori ce veneau dintr-un hol, şi apăru un bărbat care arăta ca şi cum l-ar fi servit pe primul marchiz.

— Milord.

— Lady Falconridge, permite-mi să ţi-l prezint pe Gresham. Este majordomul domeniului de o seamă de ani, spuse soţul ei.

Cam de la începutul secolului, judecând după înfăţişarea lui, observă Kate în sinea ei.

Gresham făcu o plecăciune.

— Milady, e o onoare să fiu la dispoziţia dumneavoastră.

— Mulţumesc, Gresham. Sunt foarte încântată să mă aflu aici.

— Dacă doriţi, o să adun personalul pentru a face prezentările şi apoi mă voi îngriji de cină.

Kate dădu din cap.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Nu fu nevoie de mult timp pentru a-i cunoaşte pe cei şase membri ai personalului. După aceea, Falconridge sugeră să o ia pe Kate într-un tur al principalelor camere, în vreme ce servitorii cu care veniseră pe domeniu le aduceau bagajele şi le aranjau dormitoarele.

Falconridge o conduse în vastul foaier, o încăpere enormă cu pereţi lambrisaţi şi muluri complicate de-a lungul şi pe tavan.

— Camera asta s-a schimbat prea puţin din 1580, zise

Falconridge.

— Lucrătura este splendidă. Kate nu putu decât să fie impresionată, mergând prin încăpere, admirând detaliile complicate. Cineva investise multă pasiune în acea execuţie. Se uită peste umăr spre Falconridge. Asta e opera lui Raybourne?

— Într-adevăr.

— Atenţia lui pentru execuţie a fost darul lui făcut primei marchize, medită ea.

— Influenţa lui e greu de trecut cu vederea.

— Probabil că a cunoscut-o foarte bine pe marchiză dacă a fost atât de sigur că o va putea mulţumi cu creaţia lui.

— Bănuiesc că ştia care e culoarea ei favorită.

— Şi eu bănuiesc la fel, zâmbi Kate.

Mâncară în sufrageria mică, mai degrabă decât în cea mare sau cea oficială care era folosită atunci când membrii familiei regale veneau în vizită. Încăperea mai mică era cu mult mai intimă, cu o masă doar pentru şase persoane, şi, deşi Kate stătea la un capăt şi soţul ei la celălalt, nu păreau deloc la fel de departe aici aşa cum erau în Londra.

Kate îşi tăie friptura de pui.

— Presupun că astea sunt portrete de familie.

Falconridge ridică paharul şi luă o sorbitură.

— Deasupra şemineului este prima marchiză, pictată la puţin timp după ce s-a măritat.

Kate o studie pe femeia blondă.

— Nu era prea în vârstă.

— Ar trebui să verific în Biblia familiei, dar cred că avea doar cincisprezece ani.

— Nu era departe de vârsta copilăriei.

— În spatele meu este primul marchiz, portretul său fiind făcut de asemenea imediat după ce se căsătoriseră.

Kate se holbă la portret, apoi înapoi spre soţul ei ce părea că o studiază, aşteptându-i reacţia.

— Vrei să spui bătrânul ăla?

Falconridge îşi învârti vinul în pahar ca şi cum era dintr-odată foarte mulţumit de ceva.

— Mai mare cu cincizeci de ani decât ea.

— Ah, Dumnezeule mare! De ce să se mărite cu cineva atât de bătrân?

— Din două motive. Dorea să fie marchiză… şi mama ei dorea ca ea să fie marchiză. Aşa că ai ceva în comun cu ea.

Kate se surprinse că-i era milă de o fată necunoscută.

— Raybourne nu era aşa de bătrân, continuă Falconridge. Există câţiva membri ai familiei care cred că strămoşul meu l-a angajat pe Raybourne special pentru a-i oferi o distracţie tinerei lui soţii. Prima marchiză i-a oferit un moştenitor şi o rezervă… şi se spune că o iubea pe soţia lui şi nu dorea nimic mai mult decât să fie fericită. În această privinţă, el şi cu mine ne asemănăm mult.

— Tu nu mă iubeşti.

— Nu, dar nu doresc nimic mai mult decât să fii fericită. După cină, o să-ţi arăt o cameră ce o să-ţi placă neînchipuit de mult.

*

— Ia te uită, spuse Kate încet.

Michael fu mulţumit de reacţia ei. Mama lui fusese pe vremuri o cititoare lacomă, cam la fel ca Kate. Camera asta fusese favorita ei, locul unde membrii familiei se adunau în serile când erau prezenţi pe domeniu.

— Biblioteca Roşie. Evident şi-a luat numele după culoarea pereţilor.

Kate se uită spre el râzând.

— Nu numai că vă botezaţi casele, dar daţi nume şi camerelor?

El ridică din umeri.

— Când sunt atât de multe, cum să stabileşti unde să te întâlneşti?

— Ar fi suficient să spui „Ne vedem în bibliotecă”.

— Aici avem trei biblioteci.

Ea se întoarse complet cu faţa spre el.

— Trei? De ce nu mi le-ai arătat mai devreme?

— Celelalte două sunt mult mai în spate, închise şi au nevoie de multă curăţenie, bănuiesc. Fără îndoială că tu o să le faci locuibile cât de curând posibil.

— Câte cărţi?

— Totalul din cele trei biblioteci ajunge la aproape două mii.

— Asta e absolut minunat. Se uită în jur. Dar trebuie să instalăm o lumină aşa cum trebuie în casa asta.

— Din nefericire şi instalaţia de apă. Apa se cară încă sus.

— E aproape arhaic. Nu-i aşa?

El îi aruncă un zâmbet autocritic.

— Din nefericire.

— Nu sunt de părere că e o nefericire.

— Nu?

— Nu. Eu… Ridică din umeri ca şi cum brusc s-ar fi simţit stânjenită de ceea ce urma să spună. Atinse un bibelou de pe o masă, îşi plimbă degetele pe speteaza unui fotoliu. Există atâtea lucruri ce trebuie făcute, ceea ce îmi oferă un scop. Până să mă mărit cu tine, singurul meu scop în viaţă era să fiu o fiică bună. Vreau să spun, am observat tapete şi draperii care trebuie înlocuite şi ştiu că am mijloacele să le înlocuiesc, pentru a schimba ceva.

— Aşa vrei să rămâi în amintire? Pentru tapete şi alegerea de draperii?

— Vreau să rămân în amintire pentru că am schimbat ceva. Să aduc îmbunătăţiri reşedinţei tale e un început. Vocea îi deveni sacadată. La naiba. Cumva, reuşise să o jignească. Dar cu tine cum rămâne? De ce doreşti ca lumea

să-şi amintească de tine? întrebă ea tăios.

El scutură capul încet.

— Vreau doar să nu fiu uitat.

Capitolul 10

Chartreuse.[5]

Cum naiba arată culoarea asta? Michael stătea în faţa şemineului pe fotoliul din dormitorul lui, studiind blestemata aia de listă pe care i-o dăduse croitoreasa. Se simţea puţin vinovat că dăduse de înţeles că vrea să cumpere o rochie, când de fapt singurul lui scop fusese să obţină o listă de culori. Ultimul lucru de care avea nevoie soţia lui era o rochie.

Începuse să plouă din nou şi se simţea răceala în aer. O vreme perfectă pentru a te cuibări lângă un trup cald sub un maldăr de pături, deşi nu era sigur de ce se gândise tocmai la asta. Nu se cuibărise niciodată şi cu siguranţă nu sub un maldăr sufocant de pături. Totuşi, nu putea să nege că zgomotul constant al ploii ce bătea în geam, rarele fulgere, tunetele ce se auzeau din când în când... totul inspira intimitate.

Trebuia doar să afle care era culoarea ei preferată. Naiba s-o ia de treabă, erau teribil de multe. Foarte multe dintre ele îi erau complet necunoscute. Dumnezeule, dar chiar că-i impusese o sarcină imposibilă. Îmbrăcămintea ei nu-i dădea niciun indiciu pentru că nu purtase încă ceva în aceea nuanţă.

Poate culoarea ei preferată era ceva banal, ca de exemplu maro. Nu, nu putea să-şi închipuie asta. Nu o

---

5 Nuanţă între galben intens şi verde-deschis, denumită astfel după un lichior franţuzesc verzui *(green chartreuse)* din 1764 şi un lichior franţuzesc gălbui *(yellow chartreuse)* din 1838. (n.red.)

femeie care mirosea atât de ameţitor ca ea. Chiar şi acum, la ore după ce ajunseseră la casa strămoşească, îl înconjura dulcea ei mireasmă.

Prezenţa ei făcuse suportabilă călătoria în trăsură. Era instruită, inteligentă, interesantă. Nu considerase niciodată că o femeie era utilă mai mult decât pentru a supraveghea gospodăria, a servi drept ornament la braţul unui bărbat şi a oferi un trup doritor cu care bărbatul să-şi satisfacă poftele. Dar Kate era mai mult decât atât. După cum demonstrase discuţia ei cu Giddens, se pricepea foarte bine la cifre, Michael şi-o putea imagina conducând o bancă, informând investitorii, susţinându-şi cauza în cursul şedinţelor de lucru. Nu semăna cu nicio femeie pe care o cunoscuse până atunci. Avea o tărie de oţel şi totuşi, avea o fineţe interioară.

Din când în când pe parcursul zilei şi în timpul serii, îl încântase cu şarmul ei. Un zâmbet blând, un cuvânt amabil, un vis destăinuit. Apoi îşi reprima pornirea, ca şi cum el nu merita. Nu îi câştigase încă încrederea pentru a-i destăinui intimităţi. Pentru a-i dezvălui totul despre ea, ceea ce începuse să-l intrige.

Nu că ar fi învinuit-o pentru asta. Nici el nu îi împărtăşise mare lucru.

Erau doi străini şi până de curând, el crezuse că asta era de ajuns. Bineînţeles că nu avusese conversaţii substanţiale nici cu amanta lui. Singura ei misiune era să-i ofere plăcere.

Cu toate astea, nu putea nega că mergând în trăsură cu Kate fusese… să îndrăznească să recunoască?

Plăcut.

Într-un fel pe care nu-l mai simţise vreodată.

Ea era un mister, şi el se surprinse dorind să dezlege enigma lui Kate.

Lovi marginea hârtiei. Poate că ar trebui pur şi simplu să scrie fiecare culoare pe o bucată de hârtie, să le pună pe

toate în pălărie şi să tragă pe rând câte una. Fără îndoială că ar avea tot atâtea şanse să ghicească culoarea ei preferată pe cât avea studiind lista. Orice-ar fi culoarea asta, *chartreuse,* suna a Kate.

Nu simplă. Nu uşor de descifrat. Un mister. Da, asta era culoarea pe care o să i-o propună în seara asta. Dacă nu ghicea, măcar îi dădea de înţeles că nuanţele obişnuite – roşu, albastru, verde, galben – n-ar avea vreun farmec pentru ea. Poate că asta va fi de-ajuns s-o cucerească.

Nu-l împiedica nimic să spere. După aceea, putea să renunţe la a-i mai face curte şi se putea concentra să o convingă că planurile lor pentru viitor ar trebui să cuprindă cu mult mai mult decât tapete şi draperii. Ar putea să-i destăinuie planurile lui, speranţele lui, fără teama că va cere imediat anularea.

Dar să înceapă cu ce era mai important. Consolidarea aranjamentului lor.

Puse hârtiile pe masa de lângă canapea şi se ridică. Îşi netezi cordonul halatului, îşi aranjă părul cu degetele. De ce se simţea ca şi când era în pragul unei bătălii? Pentru că ea definise relaţia lor ca fiind una între doi opozanţi. El voia ceea ce ea nu-i acorda de bunăvoie, fără concesii.

Aşa să fie.

Chartreuse.

Bătu la uşa ce despărţea dormitoarele lor. Când nu auzi nimic, deschise uşa şi se uită înăuntru. Patul fusese aranjat. Tentant. Incredibil de tentant. Intră mai mult în cameră, aşteptându-se să o vadă şezând pe şezlongul pe care, mai devreme, pusese servitorii să i-l aducă în cameră. Dar singurul ocupant era cartea ei.

Nu era un bărbat care să se îngrijoreze de ceva şi totuşi ştia că era uşor pentru cineva să se rătăcească în această casă monstruoasă. I se întâmplase mamei lui de multe ori. Iar Kate nu era încă familiarizată cu labirintul de coridoare.

Când se întoarse, zări uşa ce ducea la baie. Era întredeschisă. Dar desigur că era prea târziu pentru o baie. Totuşi, putu zări lumina ce licărea în încăpere.

Da, probabil că ea era acolo. Pregătindu-se de culcare. Ar trebui să stea aici şi s-o aştepte. Sau poate să plece.

În schimb, se surprinse înaintând spre ispită. Avea dreptul. Era soţia lui.

Dar pe când se uita îndelung în cameră aşteptându-şi soţia, cu flăcările mai multor lumânări ce creau valuri luminoase, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că ar fi fost mai bine să nu ştie ce îi refuza ea.

Îşi strânsese părul în vârful capului. Nu într-un coc îngrijit. Ci într-o coafură ce semăna mai degrabă cu un cuib de pasăre, ce se dovedea incredibil de ispititor. Umede, şuviţele ondulate îi cădeau pe gât, îi înconjurau faţa.

Nu că s-ar fi uitat direct la faţa ei. Ea stătea cu spatele la el, în cada de baie din aramă. Şi ce spate fermecător avea. Era rotunjit, şi abia dacă se putu abţine să nu geamă când ea se aplecă şi muie o cârpă în apa ce-i înconjura coapsele. Îndreptându-se, îşi lăsă capul pe spate, ridică braţele şi dădu naştere unei cascade de apă ce căzu peste corpul ei zvelt. Privirea lui rătăci spre oglindă, şi privi cum picăturile alunecau peste rotunjimile trupului ei, se strecurau în adâncituri doar pentru a cădea înapoi în apă. Ţinea ochii închişi, buzele desfăcute ca şi cum era în extaz şi el se întrebă dacă ea îşi imagina mâinile unui iubit care îi mângâiau pielea strălucitoare unde picăturile continuau să cadă.

Ea deschise ochii. Se măriră puţin, fără îndoială, văzând reflexia lui ce deveni clară în oglindă şi el se întrebă când intrase atât de mult în încăpere.

Cunoştea femei care ar fi ţipat la vederea neaşteptată a imaginii unui bărbat în oglinda din faţa lor, care s-ar fi grăbit să se acopere. Dar ea nu făcu mai mult decât să se

uite drept la el cu mâinile strângând cârpa udă dintre sâni, împingându-i în sus, remodelându-i, aşa cum tânjea să facă el. Era evident că respiraţia i se înteţise.

Era splendidă stând acolo, înfruntându-l, provocându-l. Mândră în atitudinea ei. Neînfricată.

Tot corpul lui se contractă până la limita durerii. Fiecare părticică din el tânjea să se întindă spre ea, să o atingă, să o ia în braţe.

Nu ştia dacă dorise vreodată o femeie mai mult decât o dorea pe ea exact în acele momente. Nu vru să fie primul care să-şi ferească privirea, dar dacă n-o făcea, ar fi posedat-o. Acolo, în baie. În seara aceea. Exact în acel moment.

Se întoarse pe călcâie şi se năpusti afară din cameră, înainte de a face ceva ce l-ar fi ajutat să piardă tot ce obţinuse până atunci călcându-şi mândria în picioare.

*

Kate se cufundă în cadă, tremurând incontrolabil. Nu văzuse niciodată în viaţa ei atâta… foame. O electrizase, o excitase şi o îngrozise în acelaşi timp.

Chiar se aşteptase ca el să năvălească în cameră, s-o ia în braţe şi s-o seducă fără milă. Cel mai înfiorător lucru dintre toate era că nu credea că ar fi protestat.

Dumnezeule, când se gândea că el putea să-i aţâţe dorinţele doar cu o privire. Nu, era mai mult decât o privire. Era ca şi cum o luase în stăpânire, ca şi cum o ţinea ostatică. Nu fusese în stare să facă nimic mai mult decât să rămână în picioare şi să-i permită să o soarbă din priviri.

Îşi îngropă faţa în mâini, dar nu-i folosi la nimic. Încă putea să simtă privirea lui plimbându-se pe corpul ei. Ah, şi cum s-ar fi întors cu faţa la el. Cum aproape că îl provocase să o privească, îl provocase să o atingă. Dar el părea a fi un bărbat care stătea pe buza prăpastiei dorinţelor.

O mirase că plecase. Nu numai pentru că îndepărtase dorinţa pentru ea, dar şi pentru că aproape că-şi dorise ca el să n-o facă. Cum ar fi fost să fie atinsă de un bărbat care o ţintuia cu privirea atât de intens ca şi cum ar fi murit dacă n-o avea?

Nici chiar Wesley nu se uitase vreodată aşa la ea.

Oare pasiunea născută între ea şi Falconridge să fie de-ajuns pentru ca să nu-şi mai dorească iubire?

Îşi întinse mâna tremurândă după prosop, se ridică şi începu să se şteargă. Când îi devenise pielea atât de receptivă la atingere? Cum de o simplă privire de-a lui putea s-o facă să se simtă atât de dornică? Avea impresia că mai avea puţin şi un foc interior o va mistui.

Când fu uscată, îşi trase cămaşa de noapte peste cap. Degetele de la picioare se crispară pe podea când simţi ţesătura cum îi alunecă pe trup. Simţi o încordare ce i se răsucea între coapse. Avea nevoie de o eliberare, dar era prea mândră s-o ceară de la soţul ei – un bărbat pe care-l refuzase pentru că dorea ceva mai măreţ decât pasiunea.

Şi iată că acum suferea din această cauză.

Se uită în dormitor, recunoscătoare, dar şi dezamăgită, descoperind că soţul ei nu era prezent. Aruncă o scurtă privire spre pat, imaginându-şi-l acolo…

Se aşeză pe canapea, cuibărindu-se în colţul ei, îşi ridică genunchii şi îi îmbrăţişă strâns. Hotărâse să-şi pregătească singură baia, dându-i drumul mai devreme lui Chloe, pentru că fata muncise din greu la despachetatul cuferelor ei şi la aranjarea lucrurilor la locul lor. Să se pregătească singură pentru culcare i se păruse un lucru destul de simplu, după ce valetul înalt, pe care Jenny o încurajase să-l angajeze, îi cărase apa caldă la etaj.

Cu siguranţă că nu se aşteptase ca Falconridge să intre peste ea. Şi acum mintea îi era plină cu tot soiul de imagini senzuale.

Cum de îşi punea măcar problema de a-i permite unui

bărbat pe care nu-l iubea să-i intre în pat?

Dar dacă stătea să se gândească, iată că putea.

*

Dându-i pinteni lui Obsidian, Michael călărea într-un ritm nesăbuit pe dealuri. Un nebun. Cu pelerina fluturându-i în spate şi cu ploaia biciuindu-l pe faţă şi pe umeri. Nu se mai obosise să-şi ia o pălărie. Abia dacă se îmbrăcase cu ceva. Pantaloni, cizme, o cămaşă mai mult descheiată decât încheiată şi o pelerină.

Trebuia să se îndepărteze de seducătoarea lui soţie. Voia să se ascundă adânc în ea. Voia să se piardă într-un ocean de pasiune, cu necazurile aruncate pe un ţărm îndepărtat. Voia să se elibereze de grijile care-l chinuiau.

La naiba, ar fi trebuit să insiste cu Jenny. Ar fi trebuit să nu cedeze, în loc să accepte o femeie care nu putea face nimic mai mult decât să-i satisfacă nevoile financiare.

Oprindu-l pe Obsidian pe creasta unui deal, Michael descălecă şi, zgâlţâit de vânt, privi spre moşia lui, moştenirea lui, abia vizibilă în lumina lunii.

Ea dorea iubire, naiba s-o ia.

Şi cu toate astea, stătea acolo, ispitindu-l cu rotunjimile ei, cu adânciturile şi umbrele ei. Gemând, îşi lăsă capul pe spate şi întâmpină bucuros ploaia ce-l lovea cu stropi mari şi reci. Simţea stropii ce-i alunecau pe piele, imaginându-şi cum ar aluneca pe trupul ei.

Îl chinuia cu ceea ce nu putea avea. Era nebun să creadă că florile, ciocolata şi ghicitul culorii preferate îl vor ajuta să-şi câştige locul în patul ei. Ar trebui pur şi simplu să insiste, să-şi ceară drepturile maritale.

Dar Dumnezeule, gândul la ea îndreptându-se de bunăvoie spre el, întinzându-i mâna, făcându-i semn… dorindu-l la fel de mult pe cât o dorea el…

Şi începuse să o dorească la fel de mult precum dorea

banii ce veneau împreună cu ea, bani pentru care trebuia să-i implore favorurile.

Îşi lăsă capul în jos. El îi dorea trupul şi îi voia banii. Ea dorea iubirea lui. Relaţia lor era dezechilibrată. Ea dictase termenii. El încercase să-i facă pe plac. Poate că era timpul să înceapă să joace după propriile lui reguli. Nu trebuia să-i câştige dragostea.

Pur şi simplu trebuia să o ispitească cu ceva ce ea îşi dorea cel mai mult.

*

Lui Kate i se părea că se perpelea de ore întregi. Îşi spuse că de vină era furtuna cu tunete ce se dezlănţuise afară, dar adevărul era că se temea că era furtuna ce se dezlănţuise în trupul ei ce-şi căuta eliberarea. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simţise aceste tulburări – dacă le simţise cu adevărat atât de intens vreodată.

Prima dată când Wesley o sărutase, corpul i se înfierbântase ca un cuptor de pâine. Dar nu simţise niciodată acea fierbinţeală de la ceva atât de îndepărtat ca o… privire. Era ispitită să-l cheme pe Falconridge la ea în pat, să rişte mânia lui la descoperirea adevărului…

Aruncă deoparte păturile şi se dădu jos din pat. Nu-şi va compromite integritatea sau credinţa că o femeie ar trebui să primească în corpul ei un bărbat pe care-l iubea sau cel puţin un bărbat care o iubea. Nu-şi va lăsa trupul să preia controlul asupra inimii sale.

Înşfăcă halatul de unde îl lăsase mai devreme, la picioarele patului, şi îl puse pe ea. Erau destule treburi de care să se ocupe în această gospodărie, ca să-şi ferească mintea de la a rătăci pe căi primejdioase. Nimeni nu stabilise că ea poate să se îngrijească de treburi doar la lumina zilei. De fapt, dacă se uita peste registre în toiul nopţii, era mai sigură că nu o va întrerupe nimeni.

În copilărie, adormise în multe nopţi în poala tatălui ei, privindu-l fascinată cum sucea numere şi cifre până când le dădea de capăt. Pentru ea, să se ocupe de cifre era la fel de folositor ca orice poveste de adormit sau un pahar cu lapte cald. O forţau să se concentreze ca nimic altceva. Putea să se piardă în ele, până când în cele din urmă o epuizau şi cădea într-un somn adânc.

Având în vedere felul în care fusese întreţinută reşedinţa, putea să tragă concluzia că şi registrele erau într-o dezordine de nedescris şi trebuiau puse la punct. Pentru că somnul îi fugise, putea foarte bine să înceapă cu ele.

Luând sfeşnicul, păşi în holul întunecat. Aruncă o privire fugară spre uşa care ducea la camerele soţului ei. Nu se vedea nicio lumină pe sub uşă. La naiba cu el că putuse adormi atât de uşor.

La naiba cu el pentru că o tulburase atât de uşor. La naiba cu el pentru…

Dumnezeule, putea să stea acolo toată noaptea să-l blesteme şi tot nu rezolva nimic. Ce putea să facă era să meargă în camera lui şi *să-l* privească…

Doar că se temea că dacă îl vedea la fel cum el o văzuse pe ea, el n-o să tremure la fel ca ea. Va trage doar pătură şi o va invita lângă el.

Avu un sentiment de nelinişte simţind că ar fi acceptat nerăbdătoare invitaţia.

Se învârti pe călcâiele goale şi se grăbi fără zgomot să coboare scările cu o mână pe balustradă, în vreme ce cu cealaltă ţinea sfeşnicul ridicat, să vadă pe unde merge. Casa era ciudat de liniştită, ceea ce făcea ca furtuna ce vuia să fie şi mai înfricoşătoare.

Şi rece, casa era atât de rece. Ca şi cum nu cunoscuse niciodată căldura. Ca şi cum nu cunoscuse niciodată dragostea. Nu-şi putea imagina râsete drăgălaşe auzindu-se pe culoare. Îşi imagina casa tot atât de liniştită

şi de sinistră aşa cum era acum.

Se opri brusc la baza scărilor, gândindu-se să se întoarcă în sanctuarul camerei sale, dar era atât de obosită să se tot ascundă, mai ales că se tot ascundea de când Wesley fusese îndepărtat din viaţa ei.

În adâncul inimii, ştia că părinţii ei făcuseră ce crezuseră că era cel mai bine pentru ea. O iubeau. Nu pusese niciodată la îndoială asta. Dar cum se făcea că nu reuşiseră să-i înţeleagă dorinţele în ce priveşte bărbaţii? Tot ce voia era să fie iubită – pentru ea însăşi. Poate că asta o făcea superficială, egoistă, dar ştia că tinerii se uitau întotdeauna la ea calculat… toţi, cu excepţia lui Wesley, care nici măcar nu-şi dăduse seama că era bogată până în clipa în care o ceruse de soţie.

Wesley o dorise pe ea, nu banii ei. Fireşte că nu acelaşi lucru se putea spune despre Falconridge.

Şi pe bună dreptate, îl blestemă din nou înainte de a-şi continua mersul spre birou. Îi arătase mai devreme acea cameră şi dăduse din mână nepăsător, ca şi cum n-avea nicio importanţă.

Nu-i de mirare că omul avea dificultăţi financiare. Evident că petrecea prea mult timp în dormitoare şi insuficient timp răsfoindu-şi registrele.

Nu-i plăcea înţepătura geloziei pe care o simţea imaginându-şi-l în dormitoare. De fapt, era mai mult decât o înţepătură. Era mai degrabă un junghi, un junghi însoţit de mânie. Dumnezeule mare, dacă aceste emoţii creşteau *în ea,* ce-ar putea simţi soţul ei aflând că soţia lui avusese relaţii cu un bărbat…

Măcar de-ar fi venit s-o vadă înaintea zilei nunţii lor… măcar dacă ea nu s-ar fi ascuns… măcar dacă părinţii ei nu s-ar fi amestecat…

Deschise uşa biroului şi mirosul prăfuit de loc părăsit îi înţepă nările. Peste tot se găseau dovezi că lui Falconridge îi pasă atât de puţin de această reşedinţă. Atunci, de ce se

aflau acolo? Ca să pună lucrurile la punct, evident.

Dar ce fel de om ar fi permis să se ajungă aici? Cu siguranţă acest lucru nu ar fi fost posibil la Londra.

Camera asta, decise ea, putea fi numită pe bună dreptate Camera Nimicului. Era spaţioasă, dar mobilată cu zgârcenie. Un birou, un fotoliu în spatele lui, alte două fotolii amplasate în unghi ascuţit în faţa lui. O masă enormă în faţa ferestrei. Lângă ea era o vază de aramă plină cu rulouri de pergament. Traversă camera în direcţia biroului şi puse sfeşnicul pe un colţ, de unde lumina doar suprafaţa prăfuită. În spatele biroului erau rafturi pline cu registre transformate în piloni pentru pânzele de păianjen. Din fericire, se pare că acele creaturi oribile părăsiseră şi ele încăperea.

Kate se întinse după un registru, stârnind un roi de molii. Strănută, frecându-şi nasul care o mânca şi puse registrul la loc. Ar fi trebuit să ia o cârpă şi să şteargă dovada prăfuită a abandonului. Scoase un oftat adânc. Avea nevoie de o armată de servitori să pună totul la punct.

Dar să le ia pe rând. O să ia o cârpă să şteargă biroul, apoi registrele, după care se va pune pe treabă. Nu se va lăsa descurajată.

În schimb va accepta provocarea. Desigur, asta o va împiedica să se gândească la soţul ei.

Ridică sfeşnicul şi se întoarse spre uşă. Lumina atinse masa apropiată şi suprafaţa ei strălucitoare.

Strălucitoare? Chiar exista vreo parte a acestei camere care părea că nu era neglijată?

Merse spre masă. Părea destul de obişnuită. Cu excepţia cutiei care conţinuse odată fasole şi acum avea diferite creioane şi rigle. La ce folosea masa asta? Scria Falconridge aici? Nu, mai degrabă desena.

Soţul ei era artist?

Fu surprinsă de scânteia de emoţie care o cuprinse la acest gând. Talentul ar putea explica toanele lui. Oare nu

erau oamenii creativi în general mai melancolici decât majoritatea?

Era disperat după banii ei pentru a-şi înfiinţa o galerie de artă? Ce distractiv ar fi! Iubea artele.

Îşi mută atenţia spre sulurile rulate ce stăteau în cutia de aramă. Îşi întinse mâna după unul şi imediat şi-o retrase. Era posibil ca acestea să fie desenele lui, iar el preferase să nu i le arate şi ei.

Ar trebui să aştepte o invitaţie. Mâine, ar putea nevinovat să menţioneze cât de mult îi plăcuse să viziteze Galeriile Naţionale de Artă. Şi de acolo, *s-ar putea* ca el să se ofere să-i arate desenele lui. Sau nu. Mai mult ca sigur că nu.

La naiba cu aşteptatul unei invitaţii. Răbdarea nu era punctul ei forte.

Ridică un sul, trase firul legat în fundă ce îl ţinea strâns şi îl derulă încet pe masă. Nu era artă. Nu cu adevărat. Dar era un desen. O siluetă. A unei clădiri. Un conac. Foarte detaliat, cu cifre scrise cu grijă ce păreau că indică măsurători. Cu greu putu înţelege timpul şi răbdarea necesare pentru a face un astfel de desen, atât de precis.

Era ca şi cum făcuse planuri de construcţie…

— Ce naiba crezi că faci?

Kate se întoarse în loc. Soţul ei stătea acolo, la fel de întunecat ca furtuna ce se dezlănţuise dincolo de ziduri. Părul lui ud se ondulase şi nu se zărea nicio urmă de amabilitate, ceea ce era firesc de vreme ce el nu părea deloc politicos.

Inima ei bătea atât de tare, încât fu mirată că mai poate auzi tunetul îndepărtat. I se uscase gura, îşi simţea gâtul strangulat.

El traversă încăperea cu furie în fiecare pas, până când ajunse atât de aproape încât ea putea vedea picăturile de apă de pe gene, umezeala de pe piele. Nu mirosea ca şi cum făcuse baie. Mai degrabă mirosea a piele

udă şi cal…

— Răspunde-mi, femeie, ce faci?

Să-i răspundă? Ce om arogant. Kate Rose nu mai răspundea în faţa nimănui. Plătise un preţ uriaş pentru această libertate. Nu avea de gând să pună asta la îndoiala tocmai acum.

— Ai fost afară, în ploaie? întrebă ea.

— Nu că ar fi treaba ta, dar da, am fost să călăresc.

— Care-i problema cu tine şi călăritul prin ploaie?

— Fie îl călăream pe Obsidian prin ploaie, fie pe *tine* în baie…

Pocnetul palmei pe obrazul lui răsună prin cameră.

— Cum îndrăzneşti! Cum îndrăzneşti să fii atât de grosolan când vorbeşti despre mine, soţia ta. Mai mult ca sigur că o să-ţi petreci o mare parte din viaţă călărindu-ţi calul pentru că mă îndoiesc că va veni vreodată momentul în care o să nutresc atâta afecţiune pentru tine încât să-ţi permit să mă călăreşti *pe mine.*

Ochii lui se întunecară, respiraţia deveni mai aspră, maxilarul i se încordă.

— Cum se face că te doresc de fiecare dată? Cum se face că o femeie plină de atâta ardoare ar alege iubirea în locul pasiunii?

— Nu aleg iubirea în locul pasiunii. Aleg iubirea *înaintea* pasiunii.

Trecându-şi mâinile prin păr, îşi dădu capul pe spate.

— Jur în faţa lui Dumnezeu, tu o să mă omori.

Din toate vorbele pe care le-ar fi putut spune atunci, astea erau ultimele la care se aşteptase. Ura faptul că el îi putea trezi atât mânia, cât şi curiozitatea, în egală măsură.

— De ce? se auzi întrebând când mai degrabă şi-ar fi ţinut gura.

Scuturând din cap, el îşi coborî privirea spre ea.

— N-ai înţelege.

Ca şi cum ar fi pierdut orice luptă se dădea în el, trecu

de ea şi începu să strângă sulul pe care ea îl desfăcuse pe masă.

— Astea sunt chestiuni personale. Nu te privesc pe tine. Te-aş ruga să le laşi în pace.

— Reprezintă clădiri pe care ai vrea să le construieşti?

— Câteva da. Câteva sunt doar… fantezia unui nebun.

— Sunt surprinsă că ai avut bani să angajezi un arhitect. Sau o să ajung mâine să plătesc pentru serviciile lui când voi reglementa conturile?

— N-o să ajungi să plăteşti aceste jalnice eforturi. Stând cu spatele la ea, aruncă sulul în vază. Cred că am terminat aici.

— Nu cred că sunt jalnice. Din ce am văzut, erau foarte bine făcute. Nu m-ar deranja să arunc o privire.

El îşi întoarse capul studiind-o ca şi cum se îndoia de sinceritatea ei.

— Poate altă dată, doamnă. În cazul în care n-ai observat, e trecut de miezul nopţii. Orice om inteligent ar fi în pat.

Ea îşi înclină bărbia, surprinsă de înţepătura cauzată de refuzul lui de a i le arăta acum.

— Nu sunt cunoscută pentru inteligenţa mea. Un exemplu grăitor e că m-am măritat cu tine.

Acestea fiind spuse, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră. Nu putu spune de ce, dar sunetul chicotitului încet pe care îl auzi în urma ei îi plăcu.

Ştia doar că îi plăcea. Că, într-un fel, marca o mică victorie.

Capitolul 11

Michael nu era prea priceput în a citi dispoziţiile femeilor, dar n-avea nicio îndoială că soţia lui era încă din

cale-afară de ţâfnoasă. Nu că ar învinovăţi-o. Nu-i stătea în obicei să fie grosolan în mod voit cu sexul frumos şi, cu toate astea, frustrările îl copleşiseră cu o seară în urmă. Era ud, înfrigurat, şi faptul că ea fusese în sanctuarul lui particular uitându-se la încercările lui de desen neexperimentate nu-i căzuse prea bine.

Aşa că se dezlănţuise, ceea ce era de neiertat. Chiar şi aşa, ea rămăsese pe poziţie, ripostând ca şi cum era ceva obişnuit pentru ea să arunce cu vorbe grele, când el de fapt se îndoia că ea înţelesese clar la ce se referea el când vorbise de călăritul ei.

Din nefericire, în acea dimineaţă, nu venise să ia micul dejun împreună cu el. Preferase să i se aducă tava cu mâncare în dormitor. El chiar îi simţi lipsa şi trecu printr-un moment de singurătate înainte de a-şi aminti că să fie singur era o stare naturală a lui şi ceva care îi era foarte familiar. Ea îşi trimisese camerista să-l informeze că urma să examineze conturile în dimineaţa aceea. El trimisese un valet să anunţe sosirea administratorului său, domnul Swithin.

Se întrebă totodată cât timp va continua jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica, în care se ignorau reciproc.

Stătea lângă birou discutând cu Swithin, când soţia lui intră în cameră, îmbrăcată cu o rochie de un roz pal cu fâşii de mătase vişinie pe întreaga ei lungime. Funde de catifea decorau mânecile şi părţile laterale ale juponului, vizibil unde fusta de deasupra era încreţită. Curios, în ciuda numeroaselor accesorii, întreaga ţinută inspira mai degrabă seriozitate. Poate pentru că de sub bărbie în jos, singura piele vizibilă era cea a mâinilor ei.

Cu toate astea, el o găsi ispititoare. Ea îl salută foarte scurt pe Michael, înainte de a se aşeza în spatele biroului şi a se apuca de treabă cu Swithin.

Oricând de mult detesta Michael faptul că soţia lui intra în detaliile moşiei, nu putea nega că era fascinat

privind-o. Administratorul lui stătea într-un fotoliu încăpător de piele în faţa ei, răspunzându-i la întrebări extrem de pertinente despre administrarea casei, a domeniului, a grajdurilor, despre banii cheltuiţi şi veniturile în scădere din cultivarea pământului.

Kate se uită la Michael şi spuse:

— Cu siguranţă eşti de acord că aspectele care se dovedesc a fi deficitare trebuie remediate.

— Da. Din nefericire, am făcut câteva investiţii imprudente.

— Problema cu investiţiile e că trebuie întotdeauna să fii capabil să rezişti pierderii dacă riscul nu e amortizat.

— Asta am aflat şi eu.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Swithin, în vreme ce Michael se concentră asupra ei. Aseară, aproape că i-ar fi spus despre schiţele lui, despre clădirile pe care voia să le transforme în realitate. Dar văzând-o în cămaşă de noapte, îşi amintise că o văzuse şi fără ea şi nu voise decât să scape de prezenţa ei, înainte de a decide că dorinţa lui pentru ea cântărea mai mult decât nevoia ei de afecţiune.

În cea mai mare parte a vieţii lui, părinţii fuseseră absenţi. De el avusese grijă o dădacă severă şi o guvernantă şi mai severă. Plecarea la şcoala fusese o mană cerească.

Se străduia să fie răbdător cu Kate, să-i acorde timpul de care avea nevoie pentru a se obişnui cu el ca soţ al ei, pentru că descoperise la ea aspiraţia de a fi dorită pentru ceva mai mult decât banii ei. Ironic, înţelegea prea bine cum era să fii dorit pentru altceva decât propria persoană. Nu fusese niciodată fiul. Întotdeauna fusese moştenitorul.

Nu-şi amintea să fi fost îmbrăţişat până când nu se culcase cu prima lui femeie. Lucru care se petrecuse la moşia Ravensley, unde fiica valetului tatălui său îşi asumase sarcina de a-l iniţia în tainele trupeşti. Fusese o fetişcană drăguţă, iubitoare, care nu-şi bătuse joc de el şi

nu le spusese celorlalţi că plânsese în braţele ei.

De atunci, avusese multe femei, dar întotdeauna fusese o afacere şi, drept urmare, întâlnirile erau de obicei impersonale, încetase să tânjească după atingeri tandre. Chiar şi amanta lui fusese la fel de rece ca şi giuvaierele pe care i le dăruise. Dintr-un oarecare motiv, părea că-i lipseşte talentul de a încălzi şi a atrage inima unei femei.

Acum soţia lui insista să o facă să ţină la el. Micile daruri şi bijuteriile nu erau o soluţie în cazul de faţă. Chiar şi făcând lucrurile pe care ea le dorea, nu părea că o mulţumeşte. Voia ca el să ştie – fără ca ea să spună – exact ce dorea. Cerea imposibilul.

— Milord?

Fu smuls din reverie pentru a o vedea pe soţia lui uitându-se la el şi aşteptând, ca şi când dorea ceva de la el. Fără îndoială orice era, nu era ceva ce voia el să-i dea.

— Ai aici opt mii de pogoane[6] de pământ.

El ridică din sprânceană.

— Sunt mai mult decât familiarizat cu ceea ce am şi cu ceea ce n-am.

— Venitul tău…

— Sunt foarte conştient de veniturile mele. Lipseşte ceea ce e necesar pentru a întreţine moşia şi reşedinţa mea din Londra – aşa după cum, din păcate, registrul domnului Swithin va demonstra.

Ea îl privi, apoi se uită spre domnul Swithin.

— Vreau să cercetez asta mai îndeaproape şi în tihnă.

— Bineînţeles, milady, spuse Swithin.

— Între timp, bineînţeles că voi aproba plata acestor datorii.

— Vă mulţumesc, milady.

Ea se uită din nou la Michael.

— Domnul Swithin a făcut o treabă extraordinară în supravegherea domeniului tau.

---

6 1 pogon = cca. 4 000 m^2 (n.tr)

— Bineînţeles că aşa e. Nu angajez incompetenţi.

— Vrei să recomanzi o sumă suplimentară de plată pentru el?

Îi arunca o firimitură să dea impresia că mai are încă ceva de spus în această privinţă. El nu ştia dacă să fie furios sau recunoscător. În cele din urmă, decise să arunce firimitura înapoi.

— Tu eşti expertă în chestiuni financiare. Las suma la discreţia ta.

Ea păru surprinsă, dar mulţumită şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Swithin. Michael se întrebă dacă şi Albert se simţise atât de inutil însurat fiind cu o regină care deţinea puterea peste întreaga Anglie şi o bună parte din lume. Michael se hotărâse seara trecută că trebuia să schimbe tactica. Şi iată-l încă simţindu-se ca şi cum se umilea.

Swithin plecă mai mult decât fericit de schimbarea produsă în averea Excelenţei Sale. Michael se uita la Kate cum continua să cerceteze registrele.

— Ce cauţi? întrebă el.

— E de neconceput pentru mine că situaţia afacerilor tale a putut să fie atât de scăpată din mână.

El se îndreptă spre birou, stătu în spatele ei, se întinse şi închise registrul.

— N-o să găseşti aici răspunsul.

— Păi, dacă nu-i în registru, n-o să găsesc niciodată răspunsul, de vreme ce tu n-o să mi-l spui.

Ea avea părul strâns sus, cu câteva şuviţe ondulându-se pe ceafă. El trasă o dâră cu degetul de-a lungul liniei subţiri de piele chiar deasupra gulerului, şi o simţi cum se înfioară la atingerea lui. Nu era atât de imună la atenţiile lui pe cât pretindea.

Se aplecă mai aproape. Ea mirosea încă a zmeură.

— Hai să mergem la o plimbare.

— Ai vreo idee câtă muncă e necesară aici?

— Poţi lua decizii mai înţelepte dacă vezi întregul domeniu. Vreau să ţi-l arăt. Poţi călări iapa, eu o să călăresc calul. Fără garduri, fără vreo şansă de a ne murdări de noroi.

— În Anglia, există întotdeauna şansa asta.

— Nu eşti nici măcar un pic curioasă în ce priveşte tot ce ai căpătat prin căsătorie sau doar ţi-e frică?

Ea îşi smuci capul într-o parte, ceea ce îi aduse gura incredibil de aproape de a lui.

— De ce să mă tem?

— Că dacă eşti în imediata mea apropiere destul de mult timp, m-ai putea dori la fel de mult pe cât te doresc eu.

— Pentru mine, fără afecţiune, nu poate exista *dorinţă.*

Ah, da, era încă din cale-afară de ţâfnoasă. Sau poate că doar îi rănise sentimentele, fiind atât de dur faţă de ceva ce era evident că ea preţuia foarte mult. Urma să-i ia fecioria, şi asta fără îndoială că o înspăimânta. Poate că dacă s-ar gândi la ea ca la un cal ce are nevoie să fie îmblânzit…

Se ghemui lângă ea. Altă scuză n-o să vadă de la el.

— Îţi datorez scuze pentru cuvintele mele de aseară. Aveam de ales între a te ofensa sau a încerca să te seduc. Ca să fiu complet sincer, nu eram într-o dispoziţie care să-mi permită să accept resemnat încă o respingere.

— Asta însemnând ce? M-ai fi forţat?

El lăsă capul în jos. Nu putea câştiga cu ea.

— Majoritatea femeilor ar fi peste măsură de mulţumite să fie dorite de soţii lor aşa cum te doresc eu pe tine.

— E doar fizic…

El ridică ochii spre ea.

— Ce-i rău în asta?

— Am nevoie de mai mult.

— Şi eu încerc să-ţi ofer. Îşi înfrână mânia. Kate, din clipa în care te-ai măritat cu mine, n-ai văzut nimic altceva decât tragedia vieţii mele. Datoriile crescânde, reşedinţele în paragină. Lasă-mă să-ţi arăt un colţ din lumea mea care cred eu că merită mai mult decât orice altceva.

Ea îşi îngustă ochii, bănuitoare.

— Ai de gând să-mi împărtăşeşti de bunăvoie ceva?

— Da.

— Şi asta cere să ieşim?

— Da.

Ea îşi strânse buzele.

— Promit că n-o să fac comentarii grosolane, zise el.

Ea îl privi scurt.

— Se pare că mereu suntem în dezacord.

— Nu întotdeauna. De exemplu, ieri am petrecut câteva momente foarte plăcute.

Oftând, ea încuviinţă din cap.

— O să te însoţesc într-o ieşire.

— Hai, încearcă să fii puţin mai entuziastă, asta dacă nu intenţionezi să-mi strici buna dispoziţie.

— Aşa eşti tu bine dispus? Seamănă mai degrabă a fi proastă dispoziţie.

— Ochii tăi îşi schimbă nuanţa. Erau un fel de verde, dar acum o să fie albaştri.

— Nu fi ridicol. Ochii mei nu-şi schimbă culoarea, poate doar în funcţie de îmbrăcăminte. Câteodată reflectă culoarea ţesăturii.

— Poate. Dar credea că avea şanse să o binedispună. Îşi dorea foarte mult să ştie cum să glumească cu o femeie cât mai natural cu putinţă. Dar dacă era nevoie s-o facă să râdă, presupunea că putea căuta oricând nişte noroi. Cred că ai un costum de călărie, spuse el.

Ea râse uşor, răsuflarea ei plutind peste obrazul lui.

— Mai mult decât unul.

— Atunci o să mă duc să mă asigur că sunt gata caii,

în timp ce tu te pregăteşti.

Corpul lui înţepeni când vârful limbii ei îi atinse buza de sus. Se gândi că şi răsuflarea ei devine mai agitată, la fel ca şi a lui. Văzu cum i se mişcă gâtul când înghiţi.

— Am nevoie de puţin spaţiu ca să mă ridic, spuse ea, vocea ei joasă având o tentă senzuală.

Partea inferioară a trupului său reacţionă cu o înverşunare ce făcu aproape imposibil să se dea înapoi, dar reuşi într-un fel să o facă, mişcându-se în spatele fotoliului şi trăgându-l, aşa încât să-şi mascheze reacţia faţă de ea.

Ea se ridică graţios din fotoliu şi făcu doi paşi înainte de a se întoarce spre el.

— Mulţumesc pentru scuze, ba mai mult, pentru că ai lăsat la aprecierea mea suma în plus.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti pentru ceea ce ai câştigat într-un timp aşa de scurt. Tatăl tău m-a atenţionat cu privire la perspicacitatea ta în finanţe. Sunt foarte impresionat să o văd în funcţiune.

Ea roşi.

— Ar trebui să merg să mă schimb înainte de a-ţi mulţumi încă o dată.

El o privi ieşind din cameră cu un pas mai vioi pe care nu-l mai văzuse înainte. Părea că într-un fel reuşise s-o mulţumească. Ca să vezi.

*

— Ce fel de investiţii ai făcut? întrebă Kate.

Călăriseră la trap uşor pe moşie timp de mai puţin de o jumătate de oră, înainte ca el s-o conducă pe un deal şi apoi în ceea ce ea putea descrie doar ca o vale puţin adâncă, unde florile sălbatice se găseau din abundenţă în luminiş, înainte de a face loc arborilor. Lângă un mic iaz, zări o căprioară adăpându-se înainte de a sări înapoi în desiş. Păsărelele ciripeau pe ramuri şi un vânt uşor adia

prin frunze. Era aproape ca în rai.

Soţul ei o surprinsese întinzând o pătură pe iarbă şi desfăcând cu grijă altă pătură, pentru a scoate la iveală cele de trebuinţă pentru un picnic – brânză, pâine, vin şi zmeură. Kate se întrebă dacă fructele fuseseră alese cu bună ştiinţă. Desigur că nu. Fără îndoială că era o coincidenţă că alesese să aducă fructele ei preferate, îl privi acum, desfăcând sticla de vin roşu.

— Cred că prima investiţie se chema Flăcăul Norocos. N-a reuşit să se ridice la nivelul numelui.

Turnă vinul în două cupe de cristal. Kate fu uimită că nu se spărseseră în timpul mersului.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă ea.

— Nu putea să alerge nici de doi bani.

— Ai cumpărat un cal de curse?

— Nu, am pariat pe unul. Îi întinse o cupă.

— Investiţia ta a fost să pariezi la curse? întrebă ea neîncrezătoare.

Îi aruncă un zâmbet autocritic.

— Părea un mod rapid şi uşor să-mi schimb norocul. Ceea ce am făcut. Doar că nu în direcţia în care am sperat. Ciocni paharul de al ei. Pentru investiţii mai înţelepte în viitor.

Ea se uită peste buza paharului.

— Cred că orice investiţie ar fi mai înţeleaptă decât asta. Luă o înghiţitură, încercând să nu bage de seamă felul în care pantalonii lui cafenii i se mulau pe coapse. Ai spus că acel cal a fost prima ta investiţie? Care a fost a doua?

— Steaua Căzătoare, ce a reuşit să dispară în coada clasamentului la fel cum dispare o stea în zori.

— Cât ţi-a trebuit ca să-ţi înveţi lecţia?

— Nu cred c-am învăţat-o încă. Poate că la anul o să mergem la Ascot.

— Nu pariez pe un cal.

— Dar acum ne putem permite să pierdem. N-a fost

asta cerinţa ta?

Ea scutură din cap, încercând să apară dezinteresată, dar curiozitatea îi era stârnită de ideea de a merge la curse cu el.

— Dacă o să mergem, o să aleg eu calul.

— Te pricepi la asta?

— N-o să ştim până când n-o să încerc.

— N-ai pariat niciodată pe un cal?

— N-am jucat niciodată jocuri de noroc.

— E un mod de a face foarte repede o grămadă de bani.

— E, de asemenea, un mod de a-i pierde. N-am încredere în scheme ce promit îmbogăţirea rapidă. Întotdeauna este acolo o capcană ascunsă.

— Nu te pot contrazice în privinţa asta, murmură el înainte de a lua o sorbitură de vin.

Să-l privească era fără îndoială o încântare. Adierea vântului începuse să se joace în părul lui la fel cum se juca printre frunze. Simţea o nevoie fierbinte să-şi treacă degetele prin şuviţele lui întunecate, dar atingându-l ar fi însemnat că-l lasă s-o atingă şi el pe ea şi, după seara trecută, bănuia că ar fi vrut să facă totuşi ceva mai mult decât să se joace cu părul ei. Mai bine să menţină discuţia în afara subiectelor personale.

— Desigur că, având atâta pământ cum ai aici, ai fi putut să vinzi ceva, spuse ea.

El îşi întoarse capul s-o studieze.

— Totul e moştenire inalienabilă. Îmi este interzis să vând. Pot să-l dau în arendă pentru agricultură. Dar în agricultură nu sunt bani în zilele astea. Nu pentru noi. Putem importa de la voi, americanii, mai ieftin decât putem noi cultiva aici. De când titlul şi responsabilităţile au căzut în sarcina mea, am pierdut aproape toţi arendaşii. Şi cum ai putea să-i învinuieşti pentru că au plecat la oraş unde îi aşteaptă mai multe oportunităţi şi o viaţă mai bună?

— Dar fără îndoială că există ceva ce poţi face cu acest pământ ce ar putea aduce venituri în plus. Ai putea construi o fabrică…

El se strâmbă.

— Chiar dacă aş putea, ceea ce nu pot din cauza restricţiilor plasate pe proprietate, n-aş fi prea încântat de o astfel de idee. În parte este şi motivul pentru care te-am invitat să vii cu mine. Menirea acestui pământ e asemănătoare cu menirea unei femei – să fie frumos şi apreciat. Uită-te în jurul tău, Kate. Există poezie în acest pământ.

Nu-i spusese niciodată cuvinte măiestre şi nici nu-i recitase vreo poezie, dar desigur că un bărbat care vedea atâta frumuseţe la nişte pământuri avea poezia în suflet.

— Aici ai călărit noaptea trecută?

— În cele din urmă, odată ce mi-a ieşit focul din sânge.

Întinzându-se, îşi trecu degetul de-a lungul mâinii ei neînmănuşate. Îşi scoseseră mănuşile să mănânce, şi totuşi brânza şi pâinea rămăseseră neatinse.

— Faci baie des?

Din intensitatea privirii lui, ea putu vedea că îşi amintea exact ce văzuse cu o seară în urmă. Dinadins, îşi alesese azi haine care să-i lase cât mai puţină piele dezgolită. Simţi cum se înroşeşte şi spera ca îmbujorarea să nu fie observată.

— Chloe a muncit atât de mult să despacheteze totul, aşa încât n-am vrut s-o mai necăjesc cu baia. I-am poruncit valetului să aducă sus apă fierbinte, dar sunt perfect capabilă să mă spăl singură. Îşi drese glasul. Cred că primul lucru pe care ar trebui să-l facem e să-ţi modernizăm instalaţia.

El rânji spre ea.

— Nu-i nimic defect la instalaţia mea, te asigur.

Ea se înroşi şi mai tare.

— Ţevăraia din casă, prostule.

El chicoti discret, şi ea aproape că simţi vibraţiile traversând prin mâna lui într-a ei. Se gândi să-şi mute mâna de sub a lui, dar era atât de bine – cercurile line, senzuale pe care le desena pe pielea ei.

— Ai atâta foc în tine încât nu-i deloc de mirare că părul tău e atât de incredibil de roşu, zise el.

— Am urât întotdeauna nuanţa părului meu.

— Mie îmi place. Nu e o nuanţă comună.

Acum veni rândul ei să râdă.

— Nu. Nu e. Voia ca discuţia să revină la el. Nu-mi pari un bărbat care ar aprecia frumuseţea rurală.

— Apreciez frumuseţea în toate formele ei. Privirea lui i se plimbă peste chip şi zăbovi pe buzele ei. În special când e asociată unei femei.

Ea simţi o picătură pe nas, îşi ridică privirea şi o picătură de ploaie îi intră direct în ochi.

— Ah, nu, o să plouă.

Nici nu observase cum se adunaseră norii.

— Haide!

După ce o ajută să se ridice, o luă de mână, dar în loc s-o conducă spre cai, o grăbi spre liziera pădurii.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Probabil că e doar o ploaie scurtă de după-amiază. Crengile copacilor sunt suficient de groase pentru a ne adăposti.

Şi fu o aversă. Abia ce se sprijini cu spatele de un copac când îi lovi ploaia. Stătea atât de aproape, cu mâinile ridicate şi rezemate de trunchiul copacului, înconjurând-o. Ea nu îndrăznea să se mişte. În schimb, îi studie perfecţiunea lavalierei de mătase vişinie, o culoare ce se potrivea cu costumul ei de călărie, mirându-se că se îmbrăcase aproape formal pentru

0 ieşire neoficială. Aproape ca şi cum simţea nevoia de a o impresiona.

Era atât de aproape că putea simţi căldura răspândită de corpul lui. El îşi aplecă uşor capul şi îi şopti încet lângă ureche:

— *Chartreuse?*

Ea se încruntă.

— Ce e *chartreuse?*

— Culoarea greşită. Buzele lui îi atinseră uşor lobul urechii. Vişiniu?

Ea întredeschise ochii.

— Nu.

El îşi lăsă mâna dreaptă în jos până când simţi că-şi poate plimba degetul mare peste maxilarul ei.

— Maro?

— Nu.

Kate îi simţi mâna sub bărbie, o mişcare pe nasturi şi gulerul

1 se slăbi în jurul gâtului.

— Albastru?

— Nu.

Îi simţi buzele apăsate pe pielea sensibilă de sub ureche şi răsuflarea îi deveni gâfâită.

— Galben? rosti el răguşit, ca şi cum avea dificultăţi mai mari decât ea în a respira.

— Nu.

Ea simţi că-i vine să plângă, ceva ce nu înţelegea. O cotropi dorinţa. Fierbinte şi puternică. Plimbându-şi limba pe pielea ei, el îşi cuibări buzele pe gâtul ei.

— Mov? Cumva gura lui îi ajunsese la claviculă. Roz? Piciorul lui solid se apăsă între coapsele ei. Alb? Mâna îi mângâie sânul, degetul mare trecând peste sfârcul întărit.

— Nu. Senzaţiile se adunau. Nu. Mâna lui, gura, coapsa lui. Nu!

Corpul ei se încordă, şi mici fiori de plăcere o cutreierau pe când se împingea instinctiv mai tare în coapsa lui. Simţi cum picioarele îi deveneau la fel de lipsite

de substanţă precum gelatina şi se agăţă de umerii lui ca să nu cadă. Ah, Dumnezeule, nu mai trăise niciodată ceva atât de intens cu atât de puţin efort.

— Un mic orgasm? murmură el. Spune-mi culoarea ta preferată şi în seara asta o să-ţi dăruiesc cu mult mai mult de-atât.

— Nu! Se depărtă suficient cât să treacă pe lângă el şi se avântă în ploaie.

— Kate! Kate, aşteaptă!

Ea simţi cum braţele lui o cuprind şi se luptă până când el îi dădu drumul. Se întoarse apoi cu faţa.

— Cum de-ai putut să-mi faci aşa ceva? În aer liber! Unde oricine ne-ar putea vedea! N-aveai niciun drept să-mi stârneşti corpul astfel. Nu ţi-am dat permisiunea.

— N-am nevoie de blestemata ta de permisiune. Sunt soţul tău!

Ea îşi scuturã capul cu disperare. Dacă îşi permitea astfel de libertăţi în plină zi, ce-ar face când întunericul le oferea pavăză pentru lucruri mai păcătoase?

— Nu vreau asta de la tine. Nu sunt pregătită.

El se întoarse cu spatele la ea şi îşi coborî capul. Ea îi văzu mâinile strângându-se în pumni pe lângă corp, pe când se lupta să-şi controleze furia… sau poate se gândea la crimă. Cum de ceva atât de nevinovat ca un picnic, ceva atât de lipsit de griji ca fuga de ploaie să se transforme în ceva atât de senzual? Nu reacţionase niciodată atât de puternic la simpla apropiere a unui bărbat. Puterea pe care Falconridge o deţinea asupra trupului ei o înspăimânta.

Când se privirã din nou, nu putu citi nimic pe faţa lui, nimic în ochii lui.

— Iartă-mă. Uit că eşti nevinovată când vine vorba de pasiune. Reacţia ta la atingerea mea… nu e ceva de care să-ţi fie ruşine.

— Nu ştii cât de vulnerabilă, cât de… Kate înghiţi greu – te rog nu îmi mai cere asta înainte să ajung să mă simt

mai relaxată în compania ta.

— Înainte să ai sentimente faţă de mine.

Vorbele lui fuseseră rostite ca o afirmaţie, nu ca o întrebare. Ea dădu din cap uşor.

— Cum doreşti.

Rosti vorbele scurt, impasibil, fără niciun fel de emoţie. Şi în vreme ce ea era sigură că prin asta câştigase o păsuire, se temea că pierduse ceva ce nici măcar nu-şi dăduse seama că obţinuse.

În acea seară, mâncară în linişte, şi Michael îi ură noapte bună la uşa dormitorului ei. După ce Chloe o pregăti de culcare, Kate stătu la fereastră până după miezul nopţii, aşteptându-l să intre şi să spună o culoare.

Dar el nu veni.

Capitolul 12

Michael considerase întotdeauna că femeile americane sunt cocoloşite, răsfăţate. Le încadrase în mod special în această categorie pe surorile Rose. La urma urmei, crescuseră înconjurate de o avere uriaşă pe care putea doar să şi-o imagineze şi, deşi o fărâmă din ea era acum la dispoziţia lui, nu putea uita uşurinţa cu care James Rose aruncase suma pe care era dispus să o plătească pentru titlul lui Michael ca şi cum n-ar fi fost nimic mai mult decât bani de buzunar.

Dar Kate Rose Tremayne se năpustise asupra sarcinii de a reface Raybourne ca şi cum făcuse o prinsoare cu însuşi diavolul, iar eşecul ei ar fi însemnat că-şi va pierde sufletul.

Serile, în bibliotecă, în loc să citească, stătea la birou şi schiţa planuri pentru a doua zi umplând o foaie de hârtie după alta. Era atât de adâncită în eforturile ei, încât el se

îndoia că l-ar fi auzit chiar dacă ar fi *strigat* o culoare înspre ea. Nu că i-ar mai fi spus vreuna de la întâlnirea lor din poiană.

În prima dimineaţă, merseseră în satul învecinat unde ea angajase şase femei a căror sarcină era să scoată praful din draperiile şi covoarele pe care servitorii din Londra le duseseră afară. Nu mai văzuse niciodată o activitate mai intensă de ştergere a prafului, frecare şi lustruire în toată viaţa lui. Principala prioritate a lui Kate fuseseră camerele principale, dormitoarele lor, sufrageriile, saloanele, bucătăria. Camerele fuseseră aerisite. Bărbaţi din sat fuseseră angajaţi să spele ferestrele.

O surprinsese adesea mânjită de câte ceva pe obraji sau pe bărbie… o dată chiar şi pe vârful nasului. Un semn pe care tânjea să-l înlocuiască cu un sărut.

Nu voia s-o grăbească spre ceva pentru care nu era încă gata, dar să n-o aibă era un chin, în special noaptea când şi-o imagina în pat sau, mai rău, pregătindu-se pentru baie, cu apa ce-i mângâia trupul, aşa cum tânjea el să facă.

Aşa încât călărea peste dealuri la miezul nopţii sau mergea în biroul lui unde îşi putea canaliza eforturile în ceva ce-i făcea plăcere, de vreme ce soţia lui era decisă să nu-i ofere nimic în acest sens.

Această afirmaţie dură nu era întru totul adevărată. Îi plăcea să stea în compania ei, oricât de rară era. În timpul meselor când avea întrebări despre pământurile lui, când cerea sfaturi despre aranjarea mobilelor ca şi cum conta în vreun fel dacă cel mai mare portret era pe peretele de sud sau de nord, dacă un fotoliu era pus la dreapta sau la stânga canapelei. Masa asta mică nu cumva ar fi mai bine plasată aici?

— Fă cum vrei, spuse el în cele din urmă, doar ca să primească din partea ei o privire rănită ce îl făcuse să-şi ceară iertare – pentru Dumnezeu ştie ce păcat – şi îşi petrecuse următoarele patru ore din viaţă împingând

mobilă de colo-colo. Aveau nevoie de mai mulţi valeţi, aveau nevoie de mai mulţi servitori, deci trebuiau să se întoarcă la Londra.

*

Kate îl aştepta pe Michael în fiecare noapte. În unele nopţi îi auzea paşii pe când se plimba prin dormitorul lui. În alte nopţi îl urmărea cum îşi mâna calul în galop peste dealurile scăldate în lumina lunii.

Câteodată se gândea să-l cheme în patul ei şi să suporte consecinţele, odată ce el ar fi descoperit adevărul. Poate că pentru el nu avea importanţă. Câteodată se gândea să-l înfrunte şi să-i spună totul.

Şi alte ori nu voia nimic mai mult decât să se întoarcă la Londra.

În seara aceea era neliniştită, incapabilă să doarmă. Nu-şi văzuse soţul galopând pe dealuri, dar ştia că nu era în camera lui. Îşi pusese urechea la uşă încercând să prindă sunetul sforăitului lui sau patul scârţâind când se întorcea. Sau plimbatul lui grăbit. Dar nu auzea absolut nimic. Doar o tăcere ireală, aşa încât era ferm convinsă că nu era acolo.

Pe când mergea prin casă în drum spre birou să mai studieze nişte registre în încercarea de a se sili să doarmă, îşi trecu în revistă tot ce trebuia să realizeze când se întorceau la Londra. Trebuia să angajeze mai mulţi servitori. Trebuia să alcătuiască o listă cu reparaţiile şi îmbunătăţirile pe care voia să le facă. Aveau nevoie de provizii ce nu se găseau la negustorii din sat. Atâtea lucruri la care să se gândească, atâtea decizii de luat.

Intră în birou, doar ca să-l descopere pe soţul ei, aplecat peste o masă mare, trăgând linii pe o foaie de hârtie, atât de adâncit în activităţile lui încât evident că nu o auzise apropiindu-se. Dar ea recunoscu desenul de sub mâinile lui. Era micul conac pe care-l văzuse mai devreme.

— *Tu eşti* arhitectul, spuse ea încet, uimită.

El se întoarse pe călcâie. Kate nu fu mirată să vadă că nu era încântat de descoperirea ei, dar de acum privirea lui încetase s-o mai intimideze.

— E nepoliticos să spionezi pe cineva, spuse el.

— Nici măcar n-am spionat. Se apropie de masă. De ce n-ai recunoscut că încercările astea erau ale tale?

— Sunt ceva personal, un refugiu din calea necazurilor.

Ea îl privi.

— Precum cititul pentru mine?

El încuviinţă brusc din cap.

— Ai construit deja vreuna din astea?

— Nu, dar asta – arătă spre masă asta e deosebită. Aş vrea să angajez un constructor şi s-o construiesc lângă iaz, acolo unde I e-am dus deunăzi.

— De ce?

— Trebuie să justific fiecare cheltuială?

— Nu, bineînţeles că nu.

Evident agitat, începu să facă hârtia sul.

— Aş vrea să angajez un constructor când ne întoarcem în Londra.

— O să vreau să văd ce costuri sunt, bineînţeles.

Maxilarul lui i se încordă.

— Bineînţeles.

— Nu pentru că n-am încredere în judecata ta, dar am nevoie de cifre astfel încât să stabilesc un buget corect pentru a acoperi toate cheltuielile noastre.

El îi aruncă o privire sceptică.

— Nu ştii exact câţi bani ne-a dat tatăl tău?

— Nu ştii câtă muncă e necesară?

— N-am putea cheltui niciodată tot ce ne-a fost dat.

— Ai fi surprins, milord. Şi nu vreau doar să cheltuiesc. Vreau să găsesc un mod de a-i spori.

Studiind-o, îşi săltă un şold pe colţul biroului.

— Un gentleman *nu* munceşte.

— L-am considerat întotdeauna pe tata un gentleman, şi el munceşte.

— Atunci, dă-mi voie să reformulez: *Nobilimea* nu munceşte.

— Nu mă refer la a te speti pe câmp. Vorbesc despre a-ţi pune mintea la contribuţie, să-ţi foloseşti punctele forte. Îşi scutură capul, enervată de nepriceperea ei de a explica. Tu înţelegi responsabilitatea… şi datoria.

— Bineînţeles.

— Nu toată lumea o face. Există instituţii – bănci, spitale, închisori – care au nevoie de cineva care să le conducă.

El scutură din cap.

— Tatăl meu m-a educat să cred că atunci când ai foarte mulţi bani ai obligaţia să-i foloseşti cum trebuie.

— Caritate.

— Nu neapărat. Hai să spunem că ai cumpărat o clădire. În esenţă, i-ai dat capital proprietarului acelei clădiri. Apoi, dacă angajezi oameni să muncească în clădire, le dai lor un venit, un mijloc să se întreţină.

— Care sunt slujbele lor?

— Păi, nu ştiu. Depinde ce te interesează.

— Tu mă interesezi.

Se îndepărtă de masă, şi Kate fu sigură că va veni la ea, o va atinge, o va săruta.

— Cred că ar trebui să deschidem un magazin de vopseluri.

— Un magazin de vopseluri? întrebă ea uitându-se mirată la el. Nu se gândise niciodată de unde vine vopseaua.

— Exact. O să vindem doar vopsea şi o s-o vindem doar în culoarea ta favorită. Trebuie s-o ştiu înainte de a începe afacerea.

Scuturând din cap, ea râse.

— Tot ce gândeşti tu e să te culci cu mine?

— Nu, câteodată mă gândesc să-ţi fac baie.

Ea încetă brusc să râdă pentru că acea imaginea puse stăpânire pe ea. Nu ajuta defel că vocea lui devenise joasă pe când spunea asta, şi mici fiori îi dansau pe şira spinării.

— Am vorbit serios când am spus că trebuie să găsim ce să facem cu banii noştri aşa încât ce cheltuim să ni se întoarcă. Ar trebui să vorbeşti cu tata despre investiţii. Asta nu implică faptul că ar trebui să munceşti. Făcu semn din cap spre sulul de pe masă. Poate că poţi face ceva cu clădirea pe care ai desenat-o.

Sugestia asta părea că-l luase prin surprindere.

— De ce s-ar interesa cineva de jalnicele mele desene?

— Pentru că ai banii să le construieşti, indiferent dacă cineva se interesează de ele sau nu.

*

După întâlnirea lor nocturnă în birou, tensiunea care se acumulase între ei se mai atenuase puţin, dar nu de tot. Falconridge începuse să vină din nou în dormitorul ei – doar ca să anunţe o culoare înainte de a-i ura noapte bună. Şi Kate se surprinse că doreşte să-l cunoască mai bine.

Câteva seri mai târziu, în timpul cinei, ea spuse:

— Am primit o scrisoare de la sora mea. Jenny găzduieşte un bal spre sfârşitul săptămânii. Un bal costumat. Aş vrea să ne întoarcem la Londra şi să participăm şi noi.

Kate văzu cum maxilarul lui Falconridge se încleşta şi ştiu, fără ca el să-i spună, că nu agrea balurile costumate. Săptămâna trecută aflase că nu era un om care să-şi umple viaţa cu bucurii. Spre surpriza ei, prefera să nu fie observat, deşi se pricepea foarte bine să aibă grijă de domeniul său. Discutaseră toate aspectele, şi cunoştinţele lui o

impresionaseră. Nu era chiar nobilul leneş, aşa cum lăsase să se înţeleagă.

— Dacă îţi face plăcere, spuse el în final.

O cuprinse un soi de răutate drăcească.

— Poate o să mergem costumaţi în Elena din Troia şi Ulise.

Crezu că soţul ei nu o să poată să înghită friptura.

— Doar nu te aştepţi să mă costumez?

— Ba bine că nu. Asta este şi scopul unui bal costumat. Poate Cleopatra şi Cezar.

— Poate că n-o să mergem.

— Poate că o să pun stop cheltuirii banilor.

El înşfăcă piciorul paharului, şi Kate bănui că de fapt voia să-i înşface gâtul.

— Costumele sunt o irosire uşuratică a banilor, prin comandarea unui costum ce va fi purtat doar o dată.

— Urmând aceeaşi logică, majoritatea garderobei mele e o irosire uşuratică a banilor, de vreme ce nu port niciodată o rochie mai mult decât o dată.

El îşi îngustă ochii.

— Am auzit că americanii cheltuiesc o avere pe haine. Mii…

— Douăzeci ca să fim exacţi.

— Lire?

— Dolari. Poate Pocahontas şi Căpitanul John Smith. O să fie distractiv, nu crezi?

— Sincer, cred că va fi chinul dracului. De ce să nu merg ca un aristocrat englez şi tu ca soţia lui?

— E aşa de plicticos să mergem drept ceea ce suntem de fapt. N-ai nicio fantezie să fii altcineva decât eşti?

— Crede-mă, doamnă, nu cred că vrei să auzi fanteziile mele.

— Nu fi atât de secretos. Împărtăşeşte-le. Visezi să fii un pirat? Poate un cowboy? Un soldat? Haide. Mărturiseşte şi o să mă îngrijesc să fii costumat corespunzător.

El ridică paharul de vin, studie vinul ca şi cum acolo erau fanteziile lui. Apoi îşi ridică privirea spre ea, şi ei i se tăie răsuflarea înainte chiar ca el să scoată vreun cuvânt.

— Iubitul tău, spuse el în cele din urmă, cu o voce joasă şi seducătoare. Asta ar presupune să vin la bal gol-puşcă.

Ea simţi cum se îmbujorează la gândul că l-ar vedea gol şi dintr-odată se îngrozi. Gol? Complet gol? De ce să-şi scoată toate hainele ca să fie iubitul ei? Wesley nu ajunsese niciodată la extreme din astea.

Privind spre farfurie, îşi înfipse furculiţa într-un bob de mazăre.

— Poate că o să mergem ca Prinţul şi Prinţesa de Wales.

— Eşti sigură? Să mergem ca doi îndrăgostiţi are un oarecare farmec.

Râdea de ea. Kate îşi dori să-l poată zăpăci tot atât de uşor precum el o făcea adesea. Îşi ridică privirea, se uită în ochii lui:

— O să mă gândesc la asta.

Capitolul 13

— Ah, Guinevere! Ce nostim, Kate! spuse Jenny. Şi cum e cu marchizul tău? Vine ca Arthur sau ca Lancelot?

Kate şi cu Falconridge sosiseră în Londra cu o noapte înainte, aşa încât Kate să-şi poată petrece după-amiaza în vizită la sora ei şi s-o ajute cu pregătirile pentru activităţile serii. Petrecuseră ore în şir instruind servitorii la decorarea sălii de bal.

— Cred că o să vină ca el însuşi, spuse Kate.

— Unde-i distracţia în asta?

Se aflau în dormitorul lui Jenny, desăvârşindu-şi aranjarea costumelor. Falconridge urma să vină şi el la reşedinţa părinţilor ei, cândva în acea seară. Nu era neobişnuit pentru soţi şi soţii să sosească separat. Totuşi, Kate' fu surprinsă cât de tare o deranja că nu soseau împreună, braţ la braţ. Asta era, la urma urmei, prima lor apariţie în societate, după ziua nunţii. Ce fel de mesaj urmau să transmită? Lumea va crede că s-a ofilit trandafirul dragostei lor? Că marchiza a descoperit că mariajul nu-i este pe plac? Dar de ce să-i pese de ce credea lumea?

— Descopăr că *distracţia* nu e ceva de care soţul meu să fie foarte apropiat.

— Ah, Dumnezeule. Jenny o luă de braţ, o întoarse aşa încât să stea faţă în faţă. Eşti foarte nefericită?

— Nu sunt cu adevărat nefericită. Doar că nu sunt fericită.

— Spune-mi totul.

— Nu-i nimic de spus, pe cuvânt. Nu e groaznic, pare doar că nu-i interesat aproape deloc de mine. Mâncăm împreună, dar conversaţiile noastre nu sunt despre ceva important. În fiecare noapte vine în dormitorul meu şi anunţă o culoare. Eu clatin din cap şi el îmi urează noapte bună.

— Ce?

Ea scoase un oftat decepţionat şi îi explică despre prima noapte ca soţie a lui Falconridge.

Jenny râse, neîncrezătoare.

— Când ai spus că ai fost mulţumită…

Kate ridică din umeri.

— N-am vrut să recunosc că l-am respins.

— Şi el crede că doar anunţând culoarea ta favorită, tu o să-i cazi în braţe?

— Aşa se pare.

Jenny râse tot mai tare.

— Ah, dar asta-i ridicol.

— Nu, nu e. E jalnic. Kate scoase un chicotit. Anunţă culori de care nici n-am auzit.

— Cel puţin trebuie să apreciezi faptul că încearcă.

Kate se întrerupse brusc din râs.

— Da? Ar trebui?

— Cred că e teribil de drăguţ.

„Drăguţ” nu era un cuvânt pe care să-l asocieze vreodată cu Falconridge.

— Caută calea cea mai scurtă spre patul meu.

— Având în vedere cât e de chipeş, cred că aş presăra petale de trandafir pe drum ca să mă asigur că nu se rătăceşte.

— Pasiunea nu-i de-ajuns pentru mine, Jenny. Am cunoscut dragostea. O vreau cu disperare din nou.

— Nu poţi forţa nota, Kate. În afară de asta, dacă-l laşi în patul tău, poate că afecţiunea va înflori mai repede.

— Nu-mi pot imagina intimitate fizică atunci când inima stă deoparte.

— Citeşti mult prea multe romane de dragoste. Nu sunt reale, Kate.

— Păi, ar trebui să fie. O femeie merită credinţa veşnică a unui bărbat.

— Cred că am mai purtat această discuţie şi înainte.

— Şi întotdeauna eu câştig.

— Ba nu!

Kate zâmbi. Întotdeauna se simţea cu mult mai bine după ce petrecea câtva timp cu Jenny.

— Ai reuşit să ajungi la giuvaergiu pentru mine?

— Ah, da. Jenny se ridică şi se duse la cutia ei de bijuterii. Nu are blazonul familiei sau altceva pe el. Îi înmână inelul lui Kate.

Era un inel masiv ce arăta ca şi cum ar fi fost împletit din aur. În unele locuri era tocit, şi Kate se întrebă câţi

dintre strămoşii lui îşi frecaseră degetele de el.

— N-o să fie surprins când o să i-l dai înapoi?

— Nu sunt sigură că o s-o fac.

— Şi de ce nu?

— Nu sunt sigură că vrea ca eu să ştiu că l-a vândut. E foarte mândru, poate prea mândru. Va trebui să aştept până când relaţia noastră va fi astfel încât să nu se simtă jignit că nu numai că ştiu ce a făcut, dar şi că mi-am luat răspunderea de a-l recupera.

— Mariajul sună ca ceva complicat.

— Da, o să descoperi cât de curând. Cum stau lucrurile cu ducele tău?

— Vine sub forma lui Sir Walter Raleigh. Să-l las să mă cucerească?

— Ai mai auzit de Ravensley?

— Nu vreau să vorbesc despre el.

— Asta nu-i nici pe departe un răspuns.

— N-o să fie aici în seara asta, aşa că nu contează. Jeremy vine ca un bancher de pe Wall Street. E aproape tot atât de plicticos ca şi soţul tău.

— Presupun că va fi mai interesant dacă costumul meu ar fi cel al unui bancher.

— Ai putea fi un bancher de-adevăratelea, având în vedere condiţiile cu care tata a fost de acord.

— Ah, Jenny. Unde să găsesc timp? N-ai idee despre volumul de muncă cerut de supravegherea domeniului unui aristocrat. Ştii că avem camere speciale şi porţelan ca să fie folosit doar cu ocazia vizitelor familiei regale? Poţi să ţi-o închipui pe regină stând la mine la masă?

— Se prea poate ca mama să anunţe asta în *New York Times.* Ar fi subiectul principal de discuţie din oraş.

— I-ar face plăcere, nu-i aşa?

— Peste măsură.

— Sunt surprinsă că mama şi cu tata au plecat din nou la mare. Abia au fost acolo acum câteva săptămâni.

— Nu sunt sigură că mama se simte bine.

Kate simţi cum i se strânge inima.

— Ce vrei să spui?

Ea privi stupefiată cum lui Jenny i se umplură ochii de lacrimi.

— Tata m-a forţat să accept oferta de căsătorie a ducelui. Nu-i stă în fire să vrea să scape atât de repede de noi. Vrea să mă vadă măritată înainte de sfârşitul verii.

— Mama nu arăta a fi bolnavă.

Zâmbind, Jenny îşi şterse lacrimile din ochi.

— Atunci, poate că mă înşel. Hai să sperăm că aşa e, vrei? Acum, hai să mergem. Nu vreau să fiu melancolică în seara asta. Vreau să mă distrez. Ăsta e motivul pentru care sunt costumată ca o fată din harem. Acum, mai trebuie să-mi găsesc sultanul.

*

— Mi-e greu să cred că ai invitat-o pe sora lui Hawkhurst, zise Kate.

O mare parte din oaspeţi sosise deja. Odată ce muzica începuse să cânte, Jenny renunţă la a mai saluta oaspeţii şi începu să danseze cu un gentleman după altul. În sfârşit, se hotărâse să stea o tură jos ca să se vadă cu Kate.

— Jeremy m-a rugat s-o includ pe listă, spuse Jenny.

— Ce interesant. Crezi că o place?

— E greu de spus în ceea ce-l priveşte pe Jeremy, dar de vreme ce Caroline are o origine dubioasă, mama n-ar fi niciodată de acord cu ea.

— Ar fi reconfortant dacă măcar unul dintre noi s-ar căsători cu cine vrea, fără să-şi facă griji dacă are aprobarea mamei.

— Mă îndoiesc că voi fi eu aceea. O să-i spun lui Jeremy că l-am ales pe el să fie copilul rebel.

— Cine e oaspetele acela care poartă mască? întrebă Kate. Era greu de spus ceva mai detaliat despre el, pentru că purta o pelerină cu glugă, trasă peste cap aşa încât nu putea să spună ce culoare de păr are.

— Eroul lui Dumas cu mască de fier, poate.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut când am salutat oaspeţii.

— Poate că s-a strecurat înăuntru după ce a început dansul. Evident nu a citit destul de atent invitaţia unde am specificat clar că era un bal costumat, nu un bal mascat. Îmi place să văd cu cine dansez. Poate că e soţul tău.

— Nu, nu se mişcă cu graţia lui Falconridge. Încep să cred că nu va veni.

— Ai puţină încredere, Kate. Va fi aici. Luându-şi privirea de la Kate, Jenny zâmbi. Vorbeşti de lup, deşi credeam că ai spus că n-o să vină costumat.

— Nu vine costumat.

— Interesant. Aşadar, zalele sunt costumul lui obişnuit? Prin casă şi prin oraş? Şi în pat? Ah, stai aşa. Nu ştii încă…

Kate vru să se ciondănească cu sora ei şi să întrebe ce naiba îndrugă acolo, dar cuvintele îi îngheţară pe buze la vederea unui bărbat înalt, lat în spate, care cobora scările spre sala de bal cu toată mândria şi atitudinea nobilă a unui rege. Kate nu ştia toate denumirile corecte pentru îmbrăcămintea unui războinic. Zalele erau vizibile pe braţele lui, gluga era adunată în jurul gâtului. O tunică albă cu o cruce roşie îi acoperea trunchiul. Purta pantaloni strâmţi şi cizme negre, strălucitoare. Kate nu era sigură că ţinuta lui reda în mod autentic un costum de cavaler, dar era suficient de aproape pentru a-i face plăcere.

— Ştii, Kate, s-ar putea să mă înşel, dar mie mi se pare că ăsta arată ca un costum, o înţepă Jenny.

— Vrei să taci?

— E într-adevăr remarcabil, nu-i aşa? Nu pot să cred

că nu-l primeşti în patul tău.

— Vrei să-ţi ţii gura? Vocea lui Kate era răguşită şi părea că-şi pierduse răsuflarea.

Văzându-l pe Falconridge îmbrăcat ca un războinic era aproape la fel de enervant ca atunci când o văzuse făcând baie. Fără a mai pune la socoteală că depusese atâtea eforturi – tocmai soţul ei, care ura balurile costumate.

Se opri în faţa lor şi făcu o plecăciune uşoară către Jenny.

— Domnişoară Rose.

— Acum suntem rude. Poţi să-mi spui Jenny.

El dădu din cap ca şi cum îi era greu să vorbească, la fel cum simţea şi Kate. Îşi mută atenţia spre ea.

— Trebuie să te holbezi ca şi cum nu m-ai văzut niciodată?

— Credeam că n-o să te costumezi.

— M-am gândit că aşa vrei tu.

— Păi, am vrut, dar păreai că urăşti însăşi ideea.

— Ce detest eu n-are importanţă.

— Deci nu vrei să fii costumat?

— Bineînţeles că nu vreau să fiu costumat – chiar trebuie să continuăm pe subiectul ăsta care nu face decât să ne irite?

— Desigur, suntem liberi să schimbăm subiectul, dar rogu-te, spune-mi cine eşti? întrebă Jenny.

Falconridge păru şi mai nemulţumit.

— Arthur sau Lancelot, după cum doreşte milady.

Jenny părea cu mult prea satisfăcută. Kate era nedumerită. Nu-i spusese niciodată ce costum se hotărâse până la urmă să poarte.

— Cum ai ştiut…

— Camerista ta. M-am gândit să port armură, dar ar fi fost imposibil să dansez în ea. Îndrăznesc să spun că va fi dificil chiar şi aşa.

— Îţi sugerez să afli, milord, spuse Jenny. În curând

începe un vals. Ai nevoie de o parteneră?

Kate simţi o scânteie neaşteptată de gelozie. Oare Jenny flirta cu soţul ei?

Falconridge o privi pe Kate, cu o scurtă licărire de nesiguranţă în ochi.

— Ai carneţelul de dansuri deja plin?

Dintr-odată se simţi foarte mulţumită că se zbătuse atâta pentru ea. Se străduia, Domnul să-l binecuvânteze. Se străduia. Orice voia ea, el părea dispus să facă. Zâmbind, scutură din cap.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, îmi vei acorda onoarea…

— Da, spuse ea repede, nemailăsându-l să termine. N-am dansat niciodată cu un rege.

— E doar închipuire, milady.

— Câteodată e mai mult decât de-ajuns.

Cu o uşoară plecăciune, el întinse braţul. Ea îşi puse mâna pe el şi îi îngădui s-o conducă pe ringul de dans.

— Sunt grele zalele? întrebă ea.

— Nu-i aşa rău.

Ea simţi că n-o să-i spună adevărul.

— Unde Dumnezeu ai găsit costumul?

— Într-un vechi cufăr. Mi-am amintit că tata s-a costumat odată pentru un bal… mi se părea destul de prostesc.

— Mie îmi plac balurile costumate. Îi avem pe Nelson şi Wellington, câţiva Cezari… Nu te-ai fi simţit stânjenit să nu porţi costum, când toţi ceilalţi sunt costumaţi?

— Pe când coboram scările, am observat că tânărul Jeremy Rose nu e costumat, spuse el, părând nemulţumit, evitând întrebarea.

— E bancher de investiţii.

El se încruntă.

— Poate că ar fi trebuit să vin costumat ca un duce.

— Îmi place că ai venit ca Arthur… sau Lancelot. Îşi

înclină capul şi zâmbi. Cred că al nouălea dans e un vals. Cred că aş vrea să-l dansez cu Lancelot.

— Dacă îţi face plăcere.

— Mi-ar plăcea enorm.

El zâmbi cald spre ea, evident simţindu-se mulţumit de cuvintele ei, şi ea se gândi că în seara asta s-ar putea să facă cu mult mai mult decât să danseze cu el.

Ar putea să-i spună culoarea ei preferată.

Dansul se sfârşi mult prea repede. O surprinse că îi părea rău să-l vadă plecând după ce o condusese de pe ring cu promisiunea să se întoarcă la al nouălea dans. Nu ştia de ce soţii şi soţiile nu petreceau mai mult timp împreună la petreceri ca acestea, de ce trebuiau să socializeze cu alţii. Era destul de plicticos să ţi se ceară să socializezi când tot ce voia ea era să găsească un colţ liniştit unde să stea alături de soţul ei. Cu cât ajungea să-l cunoască mai bine, cu atât dorea să-l cunoască mai mult.

Următorul dans fu cu fratele ei.

— Nu pot să cred că eşti atât de lipsit de imaginaţie, îl certă ea. Jeremy zâmbi, zâmbetul unui bărbat care nu se intimidează atât de uşor.

— Suntem puţin prea bătrâni să ne jucăm de-a costumatul.

— Nu suntem niciodată prea bătrâni să ne distrăm.

— Distracţia unei femei poate fi chinul unui bărbat.

Ea se încruntă.

— Dumnezeule, dar eşti la fel de rău ca Falconridge.

— Cum e să fii măritată, dragă surioară?

Ea ridică din umeri.

— Mă obişnuiesc.

— Se poartă frumos cu tine?

În expresia lui Jeremy se putea citi o seriozitate care o miră. Era cu opt ani mai mare ca ea. Avea un comportament lejer, lipsit de griji şi, cu toate astea, ea bănuia că el posedă şi lipsa de scrupule şi isteţimea ce îl

făcuseră pe tatăl ei să aibă un asemenea succes în lumea afacerilor.

— Şi dacă nu o face? întrebă ea.

— În absenţa tatei, o să răspundă în faţa mea.

Ştia că era foarte protector cu femeile. Fusese eroul Louisei când Hawkhurst o compromisese.

— Şi ce-ai face? I-ai trage un pumn, aşa cum ai făcut cu Hawkhurst?

— Dacă e necesar.

— Mă întreb dacă ar răspunde la fel, cugetă ea cu glas tare.

— Ai vrea s-o facă?

— Câteodată… Scuturã din cap. Cum să-ţi explic? Câteodată aş vrea doar să-mi spună să mă duc la naiba. Pot fi foarte dificilă, şi el doar scrâşneşte din dinţi. Totul este făcut pentru a-mi fi mie pe plac.

— Credeam că asta vor femeile.

— Sincer vorbind, nu sunt sigură ce mai vreau. Oftă. Deci, Jenny îmi spune că ai insistat s-o invite pe Caroline.

— Sărmana fată nu e invitată la multe petreceri. Mulţi o văd ca pe o curiozitate.

— Şi tu cum o vezi?

— Interesantă.

— Mama n-ar fi niciodată de acord să deveniţi prea apropiaţi.

— N-o să mă însor cu ea, Kate.

— Cu cine o să te însori?

— Nu m-am gândit încă.

Dacă femeile nu se gândeau aproape la nimic altceva odată ce erau suficient de mari încât să-şi dea seama că se aştepta de la ele să se mărite – şi să se mărite bine –, bărbaţii aveau o viaţă cu mult mai uşoară.

— Sper să fii blagoslovit cu o duzină de fete aşa încât să te gândeşti foarte mult la căsătorie mai încolo.

Jeremy râse, cu un zâmbet larg.

— Mă gândesc să mă însor cu o femeie înţeleaptă care să-mi dăruiască fii. Bănuiesc că soţul tău speră acelaşi lucru.

— Nu e o speranţă, ci o necesitate în sânul aristocraţiei. Sunt nişte indivizi destul de insistenţi în ce priveşte moştenitorii lor.

— Ştii, au apărut pariuri în legătură cu momentul în care o să apară primul vostru copil.

— Am auzit şi eu, zise ea, neobosindu-se să-şi mascheze dezgustul pentru un asemenea obicei ridicol.

— Eu mi-am pus banii pe zece luni. O să mi-i iau înapoi?

Ea aproape că se opri din dans.

— Nu pot crede că ai făcut aşa ceva!

— Cred că trebuie să profiţi de ocazie. În afară de asta, a fost şi un semnal că sora mea nu s-a măritat în condiţii scandaloase.

— Aşadar, eşti eroul meu?

— Te-ai îndoit vreodată?

Ea scutură din cap.

— Dar e o diferenţă subtilă între a fi erou şi a fi băgăreţ.

— El nu era destul de bun pentru tine, Kate.

Ea îşi îngustă ochii spre el. Nu avea de gând să discute despre Wesley, nici în seara asta, nici altă dată.

— Spune-mi adevărul, eşti fericită cu Falconridge, nu-i aşa?

— Sunt mulţumită.

Spre deosebire de dansul ei cu Falconridge, fu recunoscătoare când dansul cu Jeremy luă sfârşit, aşa încât să nu trebuiască să mai răspundă întrebărilor sale iscoditoare. Chiar dacă erau puse cu cele mai bune intenţii, serveau doar s-o facă să pună la îndoială calitatea ei de soţie.

Dorea ce orice femeie dorea: să fie iubită, preţuită,

apreciată.

Oare soţul ei o va iubi vreodată? Oare ea îl va iubi vreodată? începea să simtă o urmă de afecţiune faţă de el?

Întrebările astea i se învârteau prin minte, dansând cu ducele de Pemburton, bărbatul cu care mama ei voia să o mărite pe Jenny. Se aştepta ca Pemburton s-o copleşească cu întrebări despre Jenny, dar în schimb el doar zâmbea, aparent convins că obţinuse definitiv mâna lui Jenny. Era extraordinar de distins, dar nu foarte captivant, aproape rece, şi ea se întrebă dacă va fi în stare să ofere acea pasiune pe care Jenny şi-o dorea cu atâta ardoare.

În timpul celui de-al optulea dans, stătu lângă uşile deschise ce duceau spre grădini, permiţând adierii răcoroase a nopţii să îi mângâie ispititor pielea caldă. O văzu pe Jenny dansând cu ducele de Stonehaven. Spre deosebire de carneţelul de dansuri al lui Kate, cel al lui Jenny era întotdeauna plin şi, deşi sora ei lăsa dansuri necompletate, nu stătea niciodată pe margine, decât doar dacă aşa voia ea. Frumuseţea şi alura ei îi atrăgeau pe bărbaţi.

Exceptându-l pe Wesley care o alesese pe Kate în defavoarea lui Jenny. Deşi aşa făcuse şi Falconridge, dar nu îşi făcea iluzii crezând că se însurase cu ea pentru altceva decât banii ei. Spre deosebire de Wesley care o adora sincer. Îi făcea inima să-i…

— Bună, fată dragă.

Lui Kate i se tăie respiraţia la auzul vocii familiare, a mângâierii adorate venind din spatele ei. Ştiuse că acest moment dulce-amar va veni odată şi odată, dar nu era pregătită pentru el, au se aştepta să fie atât de curând. Fu nevoie de toată stăpânirea ei de sine pentru a nu izbucni în lacrimi şi a schiţa un zâmbet în timp ce se întorcea încet.

— Bună, Wesley.

El îi luă mâna înmănuşată şi depuse un sărut pe dosul mâinii.

— Eşti la fel de fermecătoare ca întotdeauna. Am auzit că te-ai măritat.

Dând din cap, ea înghiţi cu greu.

— Falconridge. Poţi să crezi? O marchiză.

— Tu meriţi un rege.

Ea blestemă lacrimile care ameninţau să strice acest moment.

— Am văzut că şi tu, la rândul tău, te-ai însurat. Eşti fericit?

— Cum pot fi când ea nu e ca tine?

*

— Aşadar eşti înrudit cu regele Franţei? Poate eşti chiar fratele lui geamăn? Încarcerat în Bastilia? îl întrebă Jenny pe bărbatul care purta o mască aurie.

Aşa cum Kate recunoscuse imediat că bărbatul costumat nu era Falconridge al ei din cauza felului în care se mişca prin mulţime, tot aşa recunoscuse Jenny exact cine era el, datorită mersului său elegant. Mai la începutul sezonului, petrecuse mult prea mult timp urmărindu-i mişcările. O intrigase încă de la început.

— Sau eşti pur şi simplu un bărbat prea stânjenit pentru a-şi arăta faţa?

— Ultima, dacă e să spunem adevărul.

— Nu eşti un bărbat care spune mereu adevărul, nu-i aşa? Nu-mi amintesc să-ţi fi trimis o invitaţie, Ravensley.

— Încă un motiv pentru care am ales să vin ca un om care a fost tratat incorect.

Ea pufni.

— Ţi-ai provocat singur necazuri. Sora ta ştie că eşti aici?

— Nu. Louisa petrece mult prea mult timp privindu-l pe soţul ei ca să bage şi altceva de seamă. Pare destul de fericită.

— Cred că se potrivesc minunat, dar asta nu scuză purtarea ta deplorabilă în ceea ce-i priveşte.

— N-am putut suporta gândul că ai putea să te măriţi cu el. Acum aud însă că te măriţi cu Pemburton.

— Ai fost atât de absent de la evenimentele din societate că-i de mirare că ai auzit aşa ceva.

— Am mijloacele mele. E adevărat?

Deşi era mânioasă pe el pentru durerea pricinuită Louisei, Jenny nu putea nega că era recunoscătoare că are o clipă de răgaz pentru a vorbi cu el. De la primul dans împreună la începutul sezonului, se simţise atrasă iremediabil de el. Dar era doar conte, şi mama ei voia ca ea să fie ducesă, nu contesă.

— Foarte probabil că o să mărit cu el, deşi mai trebuie să mă ceară.

Tot ce putea vedea erau ochii lui albaştri, dar era de ajuns să citească tristeţea şi dezamăgirea pe care le simţea.

— Hai să ne plimbăm puţin în grădină, vrei? întrebă el.

Ea privi în jur…

— Nu se uită nimeni la noi, spuse el încet. Putem să ne strecurăm pe uşa din spate de acolo şi n-o să ştie nimeni.

— O să mi se ducă lipsa. Sunt gazdă.

— Cinci minute, Jenny. Doar atât îţi cer.

Încuviinţând din cap, ea se uită din nou în jur, înainte de a se strecura pe uşa laterală. Era atât de înfiorată de apropierea lui, dar, pe de altă parte, aşa era întotdeauna.

În loc s-o conducă pe poteca ce traversa grădina, el îi luă blând braţul şi o duse spre latura casei, în umbre, unde lumina lămpilor cu gaz nu răzbătea. Nu văzuse că-şi dăduse jos masca, dar brusc se simţi îmbrăţişată, gura lui atingând-o şi sărutând-o pe a ei, redeşteptând amintirea acelor întâlniri secrete pe care reuşiseră să le aibă de-a lungul

sezonului. Avea un gust divin, exact aşa cum îşi amintea, şi o căldură plăcută o inundă. Putea să-i ofere pasiune în feluri ce îi lăsau neatinsă virginitatea, dar o şi făceau să tânjească după câteva clipe în plus cu el.

Probabil că-şi dăduse şi mănuşile jos pentru că degetele lui o mângâiau pe obraz, degetul mare mişcându-se în jurul colţului gurii ei, în vreme ce cu celălalt braţ continua să o îmbrăţişeze. Trăgându-se înapoi, îşi rezemă fruntea de a ei.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Fugi cu mine.

Îşi plimbă încet gura pe maxilarul ei, în jos pe gât, răpindu-i capacitatea de a gândi, forţând-o să se concentreze asupra cuvintelor când tot ce voia era să se abandoneze în senzaţiile incredibile pe care i le provoca.

— Eşti un prost fără margini dacă îţi imaginezi că fuga cu tine se pune măcar în discuţie. Eşti cel mai sărac nobil din toată Londra, şi părinţii mei n-o să consfinţească mariajul nostru, dându-ne bani.

— Nu-mi pasă de bani.

— Păi, ar trebui, spuse ea mai tare decât intenţiona. N-o să-mi sfârşesc viaţa în sărăcie.

— O să găsim noi o cale.

Ea chicoti încet.

— Eşti nebun dacă crezi asta. N-ai reuşit să te descurci, şi eu n-am talentul lui Kate la cifre. Odată ce pasiunea se va domoli, o să fim nefericiţi.

— N-o să se domolească niciodată. N-ai idee cu câtă disperare te doresc.

Şi el habar n-avea cu câtă disperare îl dorea ea pe el. Era ispititor, aşa de ispititor să plece undeva complet singuri, unde puteau fi intimi fără pericolul de a fi descoperiţi.

— N-ar trebui să ne aflăm aici, n-ar trebui să facem asta. Îl împinse de umeri, îndepărtându-l de ea. Trebuie să mă întorc la bal.

— Te vreau, Jenny, şi o să fac orice, orice ca să te am.

În vocea lui se auzea mai degrabă hotărâre decât disperare. O emoţiona, o înfiora şi o înspăimânta în acelaşi timp.

— Ai demonstrat asta.

— Trădarea surorii mele şi a lui Hawkhurst n-a fost nimic în comparaţie cu ce-o să fac pentru a te avea.

— Acţiunile tale mi-au făcut rău şi mie, şi lor, în egală măsură. Da, sărutul tău mă poate face să uit multe lucruri, dar până la urmă se termină, şi atunci amintirile revin. Îmi pare rău, Alex, dar n-o să mă mărit niciodată cu tine.

Durerea pronunţării acelor cuvinte o luă pe nepregătite. Aproape că se împiedică, în timp ce se îndepărta grăbită de el, lăsându-l în întuneric, împreună cu visurile ei.

*

— Nu pot să cred că ai apărut costumat.

Michael se uită urât spre Hawkhurst înainte de a-şi întoarce atenţia din nou asupra ringului de dans. Nu ajuta la nimic faptul că prietenul lui era îmbrăcat în ţinută formală de seară.

— Cel puţin n-a trebuit să port mască la chestia asta, zise Michael.

— Nu trebuia nici să te costumezi.

— E un bal costumat. Prin însăşi natura lui cere costum.

— Tu n-ai urmat niciodată până acum cerinţele unei invitaţii oficiale.

— Nici n-am mai fost însurat până acum.

— O să joci cum îţi cântă ea.

Michael scrâşni din dinţi.

— Din nefericire, ăsta-i adevărul situaţiei în care mă aflu. Încep să cred că fratele Louisei ţi-a făcut o favoare

asigurându-se că toată Londra ştie că i-ai compromis sora. Dacă Jenny e pe jumătate tot atât de încăpăţânată precum e Kate…

— N-ai făcut progrese prea mari în a-i câştiga afecţiunea?

— Nu prea cred – se gândi la felul în care Kate îl privea când dansau –, dar se poate să fi făcut paşi mari în seara asta.

Dacă ar fi ştiut că zalele ar fi dat rezultate, le-ar fi îmbrăcat în noaptea nunţii.

— Nu pot să cred câtă răbdare ai cu ea.

— Trebuie să recunosc… îşi scutură capul.

Nu, n-o să recunoască, nici măcar faţă de un prieten apropiat, că se surprinsese dorind de fapt să-i facă pe plac lui Kate. Cu toate mormăielile lui şi dezamăgirea că avea pretenţii care se cereau satisfăcute, simţea întotdeauna un anumit sentiment de împlinire ori de câte ori o făcea să zâmbească. Şi când o făcea să râdă… credea că nu există în întreaga lume sunet mai dulce decât râsul ei.

— Trebuie să recunoşti…? îl îmboldi Hawkhurst.

— Trebuie să recunosc că, oricât de mult mi-ar plăcea să stau la taclale cu tine, i-am promis soţiei mele încă un dans. Aşadar, o să mă ierţi, dar mă cheamă datoria.

— Cred că Louisa te-ar avertiza că atâta timp cât crezi că a dansa cu soţia ta e o datorie, n-o să primeşti iubirea ei.

— Presupun că tu nu vezi dansul cu soţia ta drept o datorie?

Hawkhurst, naiba să-l ia, zâmbi larg:

— Orice moment petrecut cu ea e o plăcere.

— Efectiv, mi-ai stricat buna dispoziţie.

— Scuzele mele. De fapt, speram să-ţi dau un sfat. Fă-o să creadă că ţi-ai dori s-o ai pe ea şi numai pe ea în braţe. Ca să faci asta, nu poţi gândi că e o obligaţie.

Michael dădu din cap. Să fie cu Kate era plăcut. Fusese necugetat să creadă că dansul cu ea era din

obligaţie.

— Sfatul tău e bine-venit. Acum, trebuie să mă scuzi.

— Desigur.

Se îndepărtă de prietenul lui, surprins să constate că îl invidia pe Hawkhurst. Se însurase cu o femeie fără avere şi totuşi părea absolut mulţumit şi îndrăgostit nebuneşte. Michael nu avea deloc în plan să se îndrăgostească nebuneşte. Soţia lui îl dirija şi aşa destul. Să o şi iubească i-ar da cu mult prea multă putere asupra lui. Avea şi aşa destulă putere. Deşi, de fapt, să fie la mila ei nu era nici pe departe atât de neplăcut pe cât se aşteptase să fie.

O zări pe Kate stând lângă nişte uşi ce duceau în grădină, vorbind cu un bărbat. Dar nu asta îl puse pe gânduri.

Era vorba de expresia de pe chipul ei: luminoasă, deschisă, în care citea adorare, dor… dorinţă.

O posesivitate pe care n-o înţelegea, o gelozie pe care n-o mai încercase până atunci îl cuprinse, în mod aproape dureros. Voia să nege scena la care era martor, voia să nege disperarea cu care îşi dorea ca ea să îl privească în acelaşi fel.

Voia să respingă realitatea că indiferent ce făcea, nu o să aibă niciodată parte de atâta adoraţie din partea ei.

Trăgând adânc aer în piept, se îndreptă spre cuplu, recunoscându-l pe bărbat pe măsură ce se apropia: Wesley Wiggins, al treilea fiu al vicontelui Wiggins. Un bărbat care pusese mâna pe o moştenitoare americană proprie. Nu era o ameninţare pentru Michael, şi totuşi nu se putea abţine să nu simtă că era.

Ajunse acolo cu un pas sonor ce îi făcu pe cei doi să se întoarcă spre el, Wiggins roşind aproape la fel de tare ca şi Kate.

— Milord, spuse Kate zâmbind stânjenită, acordă-mi onoarea de a…

— Domnul Wiggins şi cu mine ne cunoaştem. Îi făcu o

imensă plăcere să accentueze, prin modul în care i se adresase, faptul că Wiggins n-avea niciun titlu.

— Ah, da, bineînţeles. Bănuiesc că vă învârtiţi în aceleaşi cercuri făcând parte din înalta societate şi toate astea.

— Unde e minunata dumitale soţie? întrebă Michael.

Îmbujorarea lui Wiggins se accentuă, dacă mai era posibil.

— Nu se simte bine în seara asta. Le-am însoţit pe surorile ei.

— M-aş fi gândit că ai fi rămas lângă ea.

— Nu puteam face mare lucru ca să-i uşurez starea de rău.

Totuşi, Michael îşi putu imagina dezaprobarea pe care ar fi primit-o de la propria soţie dacă ar fi plecat de lângă ea, când nu se simţea bine. Poate că acesta era motivul pentru care simţi o oarecare satisfacţie subliniind eroarea lui Wiggins. Deşi spre mâhnirea lui, Kate nu părea deranjată de asta.

— Speram să am onoarea de a dansa cu soţia dumneavoastră, spuse Wiggins în tăcerea ce se lăsă brusc între ei.

Dansul ăsta era al lui, la naiba. Şi totuşi, putu vedea în ochii lui Kate… ce? Ezitare? Nesiguranţă? Speranţe?

Michael nu era sigur ce anume însemna Wesley pentru Kate, dar simţi că bărbatul era o ameninţare. O ameninţare într-un fel anume, atât pentru Kate şi Michael, cât şi poate pentru viitorul lor.

Nu era dintre cei care acceptă cu uşurinţă ameninţările.

— Din păcate pentru dumneata, am aşteptat acest dans cu soţia mea mult prea mult pentru a renunţa acum.

Îşi întinse braţul către Kate, care arăta surprinsă. Chiar credea cu adevărat că o s-o dea altui bărbat atât de uşor?

Ea zâmbi spre Wiggins.

— A fost o plăcere să te văd din nou.

— Plăcerea e reciprocă, milady.

— Să-i transmiţi *soţiei dumitale* cele cuvenite din partea noastră, spuse Michael, aruncând o subtilă aluzie că bărbatul era cu adevărat însurat.

— Mulţumesc, milord.

Michael o însoţi pe Kate doar câţiva paşi şi îşi dădu seama că nu mai era îmbujorată, ci mai degrabă foarte palidă.

— Ai prefera să mergem acasă? întrebă el.

Îi făcu plăcere recunoştinţa oglindită în ochii ei.

— Da, de fapt, dacă nu te superi.

— Te asigur că sunt gata să mă lepăd de costumul ăsta.

Nu dură mult până când un lacheu îl găsi pe vizitiul lor şi aduse trăsura în faţă. Michael o ajută pe soţia lui să urce, înainte de a i se alătura, ocupându-şi locul obişnuit în faţa ei. Pe când mergeau pe străzile slab luminate, ea părea complet captivată de felinarele ce se perindau pe lângă ei. Michael nu se putu abţine să nu se întrebe ce gânduri îi colindau prin minte.

Când nu mai putu suporta încordarea, întrebă:

— Ce anume exact este Wesley Wiggins pentru tine?

— Nu e nimic pentru mine.

Soţia lui nu minţea, dar Michael simţea că acum minte. Văzuse căldura şi dorinţa din ochii ei în timp ce îl privea pe Wiggins. Şi încă ceva. Ceva ce era mult mai profund. O flacără ce odată arsese strălucitor şi era pe punctul de a reveni la viaţă. Nu, ea nu minţea. El formulase prost întrebarea.

— *Ce a fost* pentru tine?

Ea îşi luă ochii de pe stradă şi se uită în ochii lui la adăpostul întunecat al trăsurii.

— Soţul meu.

Capitolul 14

Kate se aştepta ca soţul ei actual să facă gălăgie, să ţipe, s-o ia la întrebări. În schimb, ca urmare a afirmaţiei ei, el se retrăsese într-o completă tăcere, rece şi calculată. Nici măcar un singur cuvânt nu se mai auzi pentru tot restul drumului spre reşedinţa lor. Nicio silabă nu i se desprinse de pe buze când o ajută să coboare din trăsură la sosire. Ea găsi înfricoşătoare această retragere totală, ca şi cum ar fi comprimat totul într-un bulgăre dens – un bulgăre ce mai devreme sau mai târziu va exploda.

Spera din tot sufletul să nu fie în apropiere atunci când acest lucru se va întâmpla.

Acum era în dormitorul ei, stând în faţa ferestrei, privind în noapte, abia observând întunericul, paralizată de întâlnirea dintre Wesley şi Falconridge. Chloe o ajutase să se schimbe de costum într-o cămaşă de noapte destul de comună, din bumbac. Kate nu putea crede cât de mult aşteptase acest bal. Şi cât de tulburată fusese de prezenţa lui Wesley. Totul la el era atât de familiar, atât de ispititor. Să-l vadă îi stricase efectiv buna dispoziţie şi orice planuri ar fi avut în ceea ce priveşte decizia de a-l invita pe Falconridge în patul ei.

Desigur, Jenny nu ştiuse că el va fi prezent la bal. Altfel, ar fi prevenit-o. Ştiuse că el revenise în Londra? Wesley nu era destul de important încât să capteze multă atenţie. Nu va moşteni niciodată titlul. Nu în calitatea lui de al treilea fiu. Bârfitorii nu-i acordau nicio atenţie.

În mod egoist, lui Kate îi plăcuse că el părea trist şi nu foarte voios. Nu era oare căsătoria cu Melanie Jeffers tot ce sperase să fie? Şi atunci de ce se însurase cu proasta aia mică? Pentru că părinţii ei nu ameninţaseră că o dezmoştenesc?

Îl blestemă cu glas tare pentru că se însurase cu alta.

Auzi cum se deschide uşa ce ducea spre dormitorul soţului ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. N-avea chef de jocul lui prostesc cu ghicitul culorilor. Se întoarse să-i spună asta, şi cuvintele îi muriră pe buze. Din privirea aspră şi hotărâtă de pe faţa lui, deduse că nu era acolo pentru niciun fel de jocuri prosteşti.

Se schimbase de zale în halatul de mătase, dar furia din ochii lui îi trimitea fiori reci pe spinare. Maxilarul îi era atât de încleştat încât se îndoia că va putea scoate o vorbă şi, atâta timp cât mâinile îi rămâneau strânse în pumn pe lângă corp, însemna că n-o să le simtă în jurul gâtului ei.

Voi să se întoarcă spre geam, dar, mai bine să înfrunte diavolul, şi exact în acel moment îşi dădu seama că subestimase enorm răbdarea soţului ei. Evident că i se terminase.

— Cum se face că ai fost măritată cu Wesley Wiggins? scrâşni el.

Ea înghiţi greu. De unde să înceapă? Chiar voia cu adevărat să înceapă? Şi sincer, erau toate astea treaba lui?

Ca şi cum ştia ce gânduri rătăcite i se perindau prin minte, el dădu cu pumnul în stâlpul patului. Kate tresări la auzul sunetului, surprinsă că nu rupsese stâlpul în două.

— Răspunde-mi, naiba să te ia!

Ea înclină bărbia.

— Nu-ţi datorez…

— Nu vrei să joci jocul ăsta cu mine în seara asta, doamnă. Mi-am negociat titlul pentru mâna ta în căsătorie şi acum descopăr că m-am ales cu o scandaloasă femeie divorţată…

— Nu sunt divorţată, îl asigură ea repede, agăţându-se de cel mai mic dintre păcatele ei. Nu putea să contrazică partea cu scandaloasă din afirmaţia lui. Ce făcuse ea îi cauzase mamei ei o criză de nervi.

— Dar ai fost măritată.

Ea dădu din cap.

— La şaptesprezece ani. Tata a obţinut anularea căsătoriei. Când ai o mulţime de bani poţi realiza orice şi, după cum foarte bine ştii, suntem obscen de bogaţi. Râse amar. Nu a ajutat că eram minoră.

— Wiggins şi-a exercitat drepturile maritale?

Ea nu putu să se mai uite în ochii lui fierbinţi. Se uită în jos, la picioarele lui, mari şi goale. Erau aproape la fel de înspăimântătoare ca şi mâinile făcute pumn. Îi vedea gleznele, pulpele acoperite de păr. Purta ceva pe sub halat?

— Să iau tăcerea ta drept un da? întrebă el, cu mai puţin venin, ca şi cum era uimit şi el de cuvintele pe care le spusese.

Dând din cap, îşi ridică din nou privirea spre el.

— Aşadar nu eşti virgină aşa cum am presupus, nici nu ai nevoie de o introducere cu duhul blândeţii în ceea ce presupune relaţia cu un bărbat.

Se aştepta el cu adevărat ca ea să răspundă cumva la afirmaţia asta? Şi ce avea de-a face pierderea virginităţii ei cu asta? Faptul că ea cunoştea cum e o relaţie cu un bărbat era chiar motivul pentru care îl ţinea la distanţă.

— Dacă cunoşti plăcerile care pot fi împărtăşite între un bărbat şi o femeie, atunci de ce mi le refuzi? O studie intens doar pentru o clipă, dar păru destul pentru el pentru a se strecura dincolo de fortăreaţa ei şi a-i scruta însuşi adâncul inimii. Pentru că-l iubeşti… încă?

Nu îndrăzni să-l înfurie şi mai mult, răspunzându-i.

Dar aparent, el n-avea nevoie de nicio confirmare. Pur şi simplu scoase un adânc oftat.

— Am văzut felul în care te uitai la el în seara asta şi nu pot să concurez cu asta, aşadar nici nu mă voi mai obosi vreodată să încerc. Dar nici nu voi mai fi respins. Închide ochii şi pretinde că e el cel care te ţine în braţe. Strigă numele lui în extaz, nu-mi pasă. Dar nu voi mai fi respins.

Ea simţi cum o ard lacrimile.

— Dacă faci asta, n-o să te iubesc niciodată.

O tristeţe profundă şi nemărginită străbătu privirea lui Michael.

— Oricum n-o să mă iubeşti niciodată.

Se apropie de ea şi cu o blândeţe la care nu se aştepta din partea lui, îi mângâie obrazul şi îi adună cu degetul mare lacrimile ce îi curgeau.

— Te rog… şopti ea.

El îi atinse buzele cu degetul mare, făcând-o să tacă.

— În seara asta, mi-ai spus că uneori e de-ajuns să-ţi imaginezi. Imaginează-ţi. Imaginează-ţi că el e cel care te ţine în braţe – o ridică în braţele sale puternice –, imaginează-ţi că el e cel care te atinge. O duse spre pat şi o întinse în aşternuturi. Imaginează-ţi scumpo, pur şi simplu, imaginează-ţi.

Uitându-se în sus spre el, Kate îşi auzi inima bubuindu-i în piept şi simţi cum aproape se înăbuşă cu un şuvoi de lacrimi. Îi cerea imposibilul.

— Pe întuneric, toate femeile par la fel, zise el încet. Bănuiesc că acelaşi lucru e valabil şi pentru bărbaţi.

Şi, zicând acestea, stinse lampa cu gaz, scufundându-i în întuneric.

Ea auzi fâşâitul mătăsii pe piele. Simţi cum patul se lăsa sub greutatea lui. Cum o să suporte atingerea lui? Cum o să suporte să-i ridice tivul…

Doar că nu tivul fu cel ce-i atrase lui atenţia. Fără ezitare, îşi puse mâinile pe gâtul ei, degetele lui zgâriindu-i uşor pielea înainte de a rătăci mai jos ocupându-se să-i desfacă nasturii cămăşii de noapte.

Nu-şi dăduse seama că nu era nevoie să-i dea jos cămaşa de noapte…

Simţi prima atingere a buzelor lui pe gât şi orice gând ar fi avut să-i atragă atenţia dispăru precum ceaţa înainte de răsăritul soarelui. Limba lui fierbinte, umedă, i se plimbă de-a lungul claviculei, coborând în adâncitura de la baza gâtului, distrăgându-i atenţia de la sarcina pe care degetele

lui erau ocupate să o îndeplinească.

Geamătul lui adânc se auzi încet între ei, chiar înainte să-şi ridice gura, şi ea simţi cum îndepărtează cămaşa, dezgolindu-i pielea. Simţindu-se vulnerabilă, nu putu opri fiorul ce o străbătu, îşi strânse ochii, chiar dacă întunericul o apăra de privirea lui.

Voia să-l mai roage o dată să se îndure de ea, voia să se îndepărteze de el, dar mândria nu-i îngăduia să se umilească. Va face aşa cum îi poruncise. Îşi va imagina că era Wesley.

Doar că Wesley nu-i dăduse niciodată cămaşa jos pe umeri. Nu-i trăsese ţesătura pe braţe în jos, spre poale. Nu i-o adunase niciodată în jurul taliei, doar ca s-o dea şi mai jos. Nu o trăsese peste şolduri. Nu-i dezgolise picioarele.

După aceea, nu-i cuprinsese gleznele cu mâinile atât de fierbinţi încât ea crezu că pot topi şi ciocolata. Nu-şi plimbase niciodată mâinile de-a lungul corpului ei ca şi cum era un explorator care descoperise o comoară ascunsă şi acum îi cerceta valoarea.

Şi după mâini, urmă şi gura.

Ea gâfâi la intimitatea atingerii lui. Se strădui să-şi imagineze un bărbat cu ochi albaştri care o privea, dar vedea doar verde, încerca să-şi imagineze că degetele ei se încurcau în părul blond, dar nu putea să vadă decât păr negru ca o furtună în miez de noapte.

Îi sărută interiorul coapselor. O sărută chiar sub buric, apoi îşi cufundă limba înăuntru. Cum de putea nimeri atât de bine, fără vreo umbră de ezitare, fără vreo dovadă de stângăcie? Era ca şi cum era deja bine familiarizat cu întregul ritual.

Simţi atingerea pieptului lui pe stomac şi apoi gura lui pe sâni. Aproape căzu din pat, pe când degetele ei îl apăsară pe umeri să-l îndepărteze, să-l apropie.

Fusese măritată trei luni, dar nu fusese niciodată atinsă astfel. Nu cunoscuse niciodată o tulburare atât de

mare. Pielea ei ardea, se zbătea, dorind ceva ce nu ştia cum să obţină. Abia îşi recunoştea gemetele.

Era cu adevărat măritată cu diavolul, pentru că doar cineva familiarizat cu păcatul putea fi atât de crud, atât de priceput la tortură. O adusese în pragul a ceva ce nu înţelegea, apoi o lăsă rătăcind, căutând, pierdută…

El reveni cu un geamăt şi cu o înverşunare ce o făcură să se agaţe de el pe când el îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei, cu gura fierbinte şi umedă pe pielea ei, un braţ puternic şi sigur ţinând-o aproape şi susţinându-l totodată, cealaltă mână mângâindu-i sânul ca şi cum nu cunoscuse niciodată ceva mai splendid.

Kate nu-şi simţise niciodată corpul gol lipit de un altul. Picioarele ei îi mângâiau pulpele, părul aspru de acolo sărutându-i călcâiele. Sub mâinile ei, putea simţi jocul muşchilor lui încordaţi de pe spate.

Cum de reuşise să nu vadă că se măritase cu un bărbat cu o astfel de forţă, hotărâre, o astfel de pasiune descătuşată? Era ca şi cum fiecare atingere a mâinilor lui o mângâiau pretutindeni, fiecare contact al buzelor lui cu pielea ei, fiecare mişcare a limbii îi atingea orice milimetru al trupului ei în acelaşi timp. Gemetele lui adânci îi înfiorau terminaţiile nervoase.

Plutea în extaz în vreme ce se zvârcolea în iad.

Chiar şi pe întuneric, era conştientă că el se mişca, se ridica deasupra ei. Era mai mult decât pregătită pentru el când o penetră cu o mişcare lungă, sigură. O surprinse mărimea lui. Nu se simţise niciodată atât de strâmtă, nu fusese niciodată atât de conştientă…

El îşi strecură o mână pe sub şoldul ei, o ridică şi se adânci imposibil de mult…

Nimic din ce fusese până atunci nu o pregătise pentru acest moment când el se mişcă deasupra ei. Voia să ţipe să se oprească, îngrozită de locul unde o conducea. Voia să strige la el să continue, îngrozită că s-ar putea să se

oprească înainte de a-şi fi terminat călătoria.

Ceea ce trăise înainte, în timpul primei ei căsătorii, fusese plăcut. Întotdeauna plăcut. Asta era ceva cu totul diferit. Îşi făcuse o idee despre puterea lui în pădure, lângă iaz, dar pălea în comparaţie cu ceea ce trăia acum. Era o plăcere dincolo de înţelegere, senzaţii aproape imposibil de suportat.

Era dur şi blând, aspru şi tandru. Era toate acele lucruri.

Nu credea că era posibil, dar corpul ei se strânse şi mai mult în jurul lui şi apoi strigă, strigă pe când el o ducea într-un regat unde zbura printre stele.

Fu vag conştientă de ultima lui mişcare, de fiorii ce-l cuprinseseră aproape violent, de tremurul mâinilor lui pe când se sprijinea deasupra ei.

Îi căzură şi ei braţele, fără vlagă, de pe el.

Era conştientă de răsuflarea lui aspră, îl auzi cum înghite cu greu. Îi depuse o sărutare pe gât, chiar când se eliberă din ea. Pielea ei sensibilă îi simţi atingerea pe când se îndepărta de ea. Îi auzi picioarele ce atingeau podeaua, simţi cum îi aşază cuverturile pe ea cu neaşteptată tandreţe.

Cunoştea mişcările. Uşa se deschise cu un clic, şi îi văzu silueta corpului gol conturată de lumina din dormitorul lui chiar înainte să închidă uşa în urma lui.

Lăsând-o singură şi mai stingheră decât îşi putea imagina că se poate.

Se rostogoli pe partea ei şi dădu drumul zăgazului ce-i oprea lacrimile. Ce se petrecuse între ei ar fi trebuit să fie împărtăşit de doi oameni profund îndrăgostiţi unul de altul. N-ar fi trebuit s-o lase nefericită. Şi totuşi aşa era.

*

Încă strângând cămaşa de noapte în mâna dreaptă,

Michael traversă dormitorul şi se lăsă să cadă pe canapeaua din faţa şemineului. Aplecându-se, îşi îngropă faţa în mâini, mâini ce încă aveau dulcea mireasmă a soţiei lui. Mirosul îi umplea nările, făcându-i corpul să se încordeze dureros.

Credea că era pregătit pentru ce voia de la ea: să îşi imagineze că era altcineva. Nu se aşteptase la durerea pricinuită ştiind că ea vedea pe altcineva cum face dragoste cu ea.

Îşi ridică privirea cu bărbia încă în palme. Când mai făcuse el dragoste cu o femeie? Se culcase cu femei. Fără complicaţii, simplu şi egoist. Ah, avea grijă de plăcerea lor, întotdeauna se îngrijea să le producă plăcere, la fel cum şi ele o făceau, dar ce trăise în seara asta…

Îi atinsese fiecare părticică a trupului cu mâinile şi cu gura. Memorase fiecare adâncitură şi rotunjime. Dacă se trezea orb de dimineaţă, îi putea sculpta perfect statuia.

Scoase un chicotit nervos. Nu, n-ar fi putut face asta pentru că n-avea talent la sculptură.

Totuşi, putea s-o vadă atât de clar. Acum ştia splendida catifelare a tot ce văzuse în acea seară la baie. Voia să se întoarcă la ea, s-o îmbrăţişeze strâns, s-o mângâie din nou, să-i audă strigătele…

Îşi strânse ochii. Să-şi imagineze că erau pentru el.

El îi spusese să-şi imagineze, nedându-şi seama că va fi disperat să facă la fel. Nedându-şi seama de chinul pe care-l simţea pentru că nu el era cel pe care îl voia cu ea în pat.

Aplecându-şi parcă şi mai tare capul, îşi trecu mâinile prin păr. Cel puţin îl atinsese. Şi fusese atât de strâmtă, atât de incredibil de strâmtă că aproape îşi dăduse drumul când ea îl împresurase într-un înveliş de căldură umedă. Deja corpul lui tânjea să simtă încă o dată acel dulce chin.

Dar ezitase în uşă, se gândise să se întoarcă imediat la ea. Îi auzise suspinele. Nu, în seara asta nu ar fi bine-

venit.

Mâine-seară totuşi, după ce îşi mai revenea, când o să aibă din nou puterea de a-şi imagina, o să se întoarcă în dormitorul şi în patul ei. Şi în vreme ce ea îşi va imagina că el era altcineva, îşi va imagina şi el că ea n-avea niciun motiv să-şi imagineze că era altcineva decât cine era cu adevărat.

Capitolul 15

întinzându-se sub cearşafuri, Kate nu putu să-şi amintească ultima oară când se simţise atât de odihnită, atât de bine la trezire. Corpul ei vibra. Scoase un mic scâncet mulţumit. Doamne, Dumnezeule, se simţea minunat.

Se mai întinse puţin, durerea dintre picioare făcând-o să se oprească brusc. Îşi deschise ochii când o năpădiră amintirile.

— Aha, v-aţi trezit în sfârşit.

Trăgându-şi cearşaful peste corpul gol – fusese prea obosită, prea satisfăcută noaptea trecută pentru a găsi puterea de a-şi recupera cămaşa de noapte şi de a o îmbrăca din nou – îşi întoarse capul într-o parte spre fotoliul de unde Chloe se ridică încet.

— Excelenţa Sa m-a trimis să vă păzesc, îi spuse camerista. Era puţin preocupat că sunteţi încă în pat. Este trecut cu mult de amiază.

Draperiile fură trase, soarele inundând camera aşa că o putu vedea pe Chloe cum roşeşte.

— De obicei nu dormiţi atât de târziu, spuse Chloe. Nu vă simţiţi bine?

— Mă simt bine, izbucni Kate. Mai mult decât bine, de fapt.

Chloe îşi lăsă capul în jos.

— Mă gândeam că o rochie cu guler înalt ar fi bună pentru astăzi.

Kate era obişnuită să meargă goală în faţa servitoarei ei. Îşi aruncă cearşafurile de pe ea şi privirea îi căzu pe interiorul coapsei la vânătaia…

Se încruntă. Nu. Nu era exact o vânătaie. Îşi aminti de căldura persistentă a gurii lui Falconridge. Ridicându-şi privirea spre sâni, descoperi un alt semn pe care îl lăsase în urmă. Năpustindu-se jos din pat, se grăbi spre masa de toaletă, se uită în oglindă şi văzu o urmă slabă de muşcătură la gât, lângă claviculă.

Soţul ei trebuia să-şi domolească entuziasmul. Dădu să se întoarcă când îşi văzu surâsul în oglindă. Mai avusese ea vreodată o astfel de expresie de satisfacţie?

Chiar când se gândea să-l certe pentru această ultimă ofensă, înţelese că nu ştia dacă va putea să o facă având vreo urmă de mânie sinceră în glas.

Voia cu tot dinadinsul ca el să-şi tempereze entuziasmul când reuşise s-o poarte spre înălţimi pe care nu le atinsese niciodată?

Era posibil ca Jenny să aibă dreptate? Că pasiunea *era* mai de dorit decât dragostea?

— Unde e marchizul acum? întrebă Kate.

— Nu ştiu, milady. A cerut să-i fie adusă trăsura cu câteva ore în urmă.

Se întrebă dacă de-abia aştepta s-o evite aşa cum simţea şi ea. Ce Dumnezeu să-i spună o doamnă unui domn care nu se comportase deloc ca un domn? Cum să-l privească în ochi, ştiind toate lucrurile pe care i le făcuse ei şi cu ea? Cu Wesley nu avusese niciodată această problemă, dar pe de altă parte făcea dragoste mult mai potolit, mai circumspect… în afară de asta, îl iubise.

Scutură din cap. Nu *îl iubise.* Îl iubea încă. Era mult mai uşor să te uiţi în ochii unui bărbat pe care-l iubeşti.

Pentru că dragostea presupunea încredere. Să stea în faţa lui Falconridge va fi cu mult mai neplăcut. Voia să evite asta cât de mult va putea, în afară de a pleca înapoi la New York, opţiunile ei erau limitate. Avea nevoie de o rundă înviorătoare de cumpărături. Cheltuirea de bani o calma întotdeauna, o ajuta să fie mai capabilă să facă faţă provocărilor.

Kate se întoarse spre Chloe.

— Da, cred că o rochie cu un guler înalt va fi tocmai bună pentru azi. Şi să-mi chemi o trăsură.

Avea o disperată nevoie de distracţie.

*

Prima oprire a lui Kate fu la casa pe care o închiriaseră părinţii ei. Năvăli pe uşa din faţă, întruchiparea unei femei cu un scop. Jeremy, care trecea pe hol, rămase pe loc.

— Te aşteptam să vii mai devreme de atât, spuse el tărăgănat.

— Unde-i Jenny?

— E încă în pat. Nu ea l-a invitat pe *el,* Kate.

Ştia cine era acel *el.*

— În cazul ăsta, a fost foarte necuviincios din partea lui să vină, nu-i aşa?

— A fost, de asemenea, necuviincios să se însoare cu tine fără consimţământul părinţilor noştri.

Jeremy jucase un rol hotărâtor în a o convinge să nu se certe cu tatăl ei în legătură cu anularea. Avea o iscusinţă de a argumenta ce-l putea convinge şi pe un sfânt să păcătuiască. Fără îndoială, un talent moştenit de la mama lor.

— Tu l-ai plăcut vreodată?

— Mie mi-a plăcut întotdeauna. Doar că n-am fost de acord cu modul în care te-a tratat.

— Tratat? Sună de parcă aş fi un blestemat de cal.

Jeremy oftă.

— Ştii tu ce vreau să spun. De fapt, te-a răpit…

— Am plecat de bunăvoie.

Fratele ei scutură din cap.

— N-o să readuc pe tapet asta, vreau doar să spun că Falconridge nu a părut prea mulţumit de atenţia pe care ţi-a dat-o Wiggins.

— Eşti un maestru la a spune lucrurile doar pe jumătate.

Jeremy făcu un pas spre ea, încruntându-se.

— Nu şi-a vărsat mânia pe tine, nu-i aşa?

Într-un fel o făcuse, dar astfel încât i-ar fi fost foarte dificil să se plângă de asta, şi fără îndoială că nu o să discute amănuntele cu Jeremy.

— E de-ajuns să spun că soţul meu a fost foarte clar privind neplăcerea prilejuită de întâlnirea mea cu Wesley. Acum, scuză-mă, vreau să mă duc la Jenny.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă pentru tine, dar cred că Falconridge e un bărbat mai bun.

Ea scoase un sunet batjocoritor.

— Şi pe ce te bazezi când afirmi asta?

— Nu te-a curtat în secret ca şi cum i-ar fi fost ruşine de comportamentul lui.

— Nu m-a curtat deloc, prostănacule!

Şi zicând acestea, se întoarse pe călcâie şi se avântă în sus pe scări. Nu voia să se gândească în câte feluri o curtase Wesley: cu bomboane de ciocolată şi poezii, şi săruturi furate. Nu se bucurase niciodată de atâta atenţie. Fusese incredibil de palpitant.

Năvăli pe uşa lui Jenny, străbătu camera în viteză şi trase draperiile. Jenny scânci când soarele năvăli nemilos. Aveau atât de rar astfel de zile însorite că lui Kate îi plăcea să o chinuiască astfel pe Jenny.

Jenny se uită spre ea.

— Kate? Se ridică în capul oaselor. Ce faci aici?

Când Kate doar o privi, Jenny gemu:

— Ah, Wesley.

— Jeremy spune că n-ai ştiut că era în oraş.

— N-am ştiut. Şi cu siguranţă că nu l-am invitat. Am încercat să te avertizez de îndată ce l-am văzut venind, dar n-am putut să te găsesc şi după aia a fost prea târziu şi m-am zăpăcit… Scutură din cap. Îmi pare rău, Kate. A fost groaznic să-l revezi?

Kate se aşează pe marginea patului.

— Nu pe atât de groaznic pe cât m-aş fi aşteptat să fie. A ajutat şi faptul că soţia lui nu îl însoţea.

— Bănuiesc că va fi la balul Stonehaven. O să participi?

Kate îşi studie mănuşile. Avea nevoie de unele noi.

— Nu ştiu. Voia cu adevărat să-l vadă pe Wesley cu Melanie?

— Nu e nici pe departe atât de chipeş ca marchizul tău.

Kate îşi ridică privirea.

— Ţi-am mai spus că nu judec un bărbat după calităţile sale fizice. Astea decad în timp. Judec un bărbat bazându-mă pe felul în care mă face să mă simt.

Jenny îi aruncă un zâmbet diabolic:

— Şi cum te face să te simţi marchizul tău?

Kate se ridică brusc de pe pat şi merse spre fereastră. Auzi cum scârţâie patul, auzi sunetul uşor al paşilor lui Jenny pe podea.

— Kate? Draga mea? Ce s-a întâmplat? spuse Jenny încet din spatele ei.

Kate îşi şterse blestemata de lacrimă. De unde o fi venit şi asta?

— Şi-a exercitat drepturile maritale azi-noapte.

— Te-a rănit?

Kate scutură din cap repede, înainte de a se întoarce

să vadă privirea îngrijorată a surorii ei.

— Credeam că ştiu… Dumnezeule, Jenny, am fost măritată. Eu şi Wesley am fost intimi, dar ce am trăit azi-noapte… a fost mai degrabă înspăimântător, dar nu într-un sens rău.

Jenny afişă din nou zâmbetul ei diabolic. Se aruncă într-un fotoliu apropiat, îşi ridică picioarele pe pernă şi le îmbrăţişă cu mâinile.

— Spune-mi totul.

— Nu pot. A fost prea personal.

— A fost pasional?

Kate încuviinţă din cap.

— Foarte.

— A fost minunat?

Kate îşi muşcă buza de jos, strânse ochii şi dădu din cap.

Jenny scoase un mic chiţăit.

— Ah, ce fată norocoasă.

Kate deschise ochii, neputând să nu rânjească.

— A fost atât de entuziast că mi-a lăsat semne, mici vânătăi de amor.

— Tu i-ai lăsat semne?

— Nu cred. Eu nu mi-am plimbat gura pe tot corpul lui.

Ochii lui Jenny se făcură mari, şi Kate îşi dădu seama că spusese cu mult prea mult decât intenţionase.

— E foarte senzual, foarte activ când face dragoste. Nu e absolut deloc ca Wesley.

— Trebuie să-l uiţi pe Wesley.

— Cum poţi să spui asta? A fost prima mea dragoste.

— Dar nu trebuie să fie şi ultima.

— Falconridge a spus foarte clar că între noi nu va exista niciodată dragoste.

— Bărbaţii afirmă adesea lucruri ce nu sunt adevărate. Eu nu le dau nicio atenţie.

— Acum eşti expertă în bărbaţi?

— Nu prea. Uită-te în ce încurcătură am intrat cu Ravensley.

— L-ai iubit?

— Bineînţeles că nu, dar putea să-mi stârnească pasiunea cu ceva mai mult decât o privire. Nu aş putea să-l iert că i-a ruinat reputaţia surorii lui şi m-a folosit pe mine ca să o facă.

— Louisa pare foarte fericită cu Hawkhurst.

Jenny zâmbi blând.

— Cred că este. Totuşi, modul în care Ravensley a tratat situaţia, i fost deplorabil. Trădându-i pe ei, m-a trădat pe mine.

— Era disperat. Mama nu şi-ar fi dat consimţământul să te măriţi cu un conte.

— Îi justifici acţiunile?

— Nu. Doar că înţeleg disperarea.

— A fost la bal aseară.

Kate se uită fix la sora ei, începând să înţeleagă.

— Bărbatul cu mască.

Jenny încuviinţă din cap.

— El a fost cel care te-a zăpăcit? întrebă Kate.

Jenny avea privirea unui copil prins la şterpelit prăjituri.

— Nu te uita aşa de şocată. Doar am vorbit pentru câteva clipe.

— Pentru tine, el este ce a fost Wesley pentru mine.

— Nu fi ridicolă. Tu l-ai iubit pe Wesley. Ravensley nu e nimic mai mult decât o doză de pasiune.

Kate îşi dori să poate fi la fel de sigură.

— N-ai să faci nimic prostesc în ce-l priveşte pe Wesley, nu-i aşa? întrebă Jenny ca şi cum încerca să abată discuţia de la propria ei purtare discutabilă.

— Bineînţeles că nu.

— Ce-o să faci?

— De fapt, acum mă duc la cumpărături. Vrei să mă însoţeşti?

— Aş veni cu dragă inimă, dar trebuie să-l însoţesc pe Pemburton în parc.

— Ai de gând să te măriţi cu el?

— Probabil.

— Mie mi se pare că o femeie ar trebui să arate puţin mai entuziasmată de perspectiva măritişului.

— Sunt entuziasmată de perspectiva de a avea mici vânătăi de amor.

— Eşti atât de necuviincioasă.

— Nu pe cât eşti tu.

Ceea ce o aduse pe Kate înapoi cu gândul la întrebarea cum Dumnezeu să se mai uite în ochii lui Falconridge.

*

Michael auzi clopoţelul de deasupra uşii librăriei cum suna, vibraţiile lui călcându-l din nou pe nervi. Îl auzise de multe opri de când ajunsese. Vreo duzină de oameni veniseră şi plecaseră, pe când el zăbovea, uitându-se la diferite cărţi.

Nu ştia de ce se gândise că ar putea alege un volum pe care soţia lui să-l citească cu plăcere, că ar putea şti ce şi-ar dori să citească.

În afară de asta, ea avea destui bani la dispoziţie şi fără îndoială că putea să-şi cumpere întreaga librărie dacă voia. În vreme ce el mai avea doar puţin din ce-i rămăsese din vânzarea inelului tatălui lui. Trebuia să-i folosească judicios.

Ce naiba făcea aici? Ce credea că o să realizeze, în afară de a confirma că nu ştia mai nimic despre preferinţele ei de lectură, ceea ce fără îndoială că ea ar fi considerat că era o greşeală mai mare decât că nu ştia culoarea ei

preferată.

Dorea pur şi simplu să facă ceva care să-i uşureze situaţia când o să fie faţă în faţă cu ea în seara asta, după tot ce se petrecuse între ei noaptea trecută. Era ferm hotărât s-o aibă din nou. Ar fi făcut-o de dimineaţă, chiar mersese în camera ei cu intenţia de a o trezi cu o întâlnire excitantă, dar arăta atât de nevinovată, pură, adâncită în somn.

Detesta faptul că un alt bărbat o privise, că ştia cât de ispititor de frumoasă arăta când era ciufulită de somn. Nu fusese în stare să o trezească. Dormea buştean. Îi îndepărtase şuviţele de păr de pe faţă şi doar nasul i se mişcase. O zvâcnire micuţă, adorabilă în simplitatea ei.

Aşadar, voia să-i dăruiască ceva, dar nu înţelegea această dorinţă de a-i dărui ceva. Ei bine, îi dăruise amantei lui multe fleacuri pentru a o face fericită, ca ea la rândul ei să-l facă fericit. Lui Kate, pur şi simplu voia să-i dea ceva în dar. Să vadă blândeţea din ochii ei. Să o facă fericită de dragul ei. N-avea motive ascunse, nu se gândea la el însuşi. Era o situaţie destul de ciudată, să dorească disperat să ştie ce carte anume să-i cumpere. Mai bine i ar cumpăra bomboanele de ciocolată. Acolo nu putea da greş.

Mai luă o carte de pe raft şi începu s-o frunzărească. La prima vedere şi cartea asta era despre o femeie în pericol şi un gentleman suficient de curajos pentru a-i veni în ajutor. Preferau, oare, cu adevărat femeile astfel de tipuri de poveşti? Deja citise câteva pagini când auzi o voce familiară.

— Falconridge?

Închizând cu zgomot cartea, se întoarse pe călcâie şi dădu nas în nas cu soţia lui. Fusese mereu strigat astfel, deci era obişnuit cu acest mod de a fi apelat, dar având în vedere ce împărtăşiseră noaptea trecută, nu părea deloc intim, personal. Dădu brusc din cap.

— Doamnă.

— Te interesează romanele romantice? întrebă ea, sprâncenele încruntate părând a nu lua în serios gura arcuită în surâs, ca şi cum nu se putea decide dacă să fie preocupată sau amuzată.

El îşi drese glasul.

— Proprietarul mi-a spus că romanele din zona asta a prăvăliei sunt preferate de femei.

— Înţeleg. Se mai apropie cu un pas, evident pentru a se amuza. De ce ai prefera să citeşti un roman pentru femei?

— Nu eu, doamnă. Puse cartea înapoi la locul ei pe raft şi îşi văzu mai departe de căutarea altor titluri. Căutam încercând să decid… La naiba, mormăi în şoaptă. Fusese un plan prostesc.

Ea trecu pe lângă el, lăsând în urma ei o dâră din parfumul ei proaspăt, şi luă cartea pe care el o pusese la loc.

— Asta pare a fi bună? întrebă ea.

— E despre o guvernantă şi un văduv. De fapt, nu era un tip prea plăcut.

— Dar chipeş totuşi, bănuiesc. Eroul e întotdeauna chipeş.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Ţi-am recunoscut trăsura şi vizitiul oprit pe stradă şi de vreme ce aveam nevoie de o carte, m-am gândit… Râse uşor. Nu ştiu ce m-am gândit. Vii des aici?

— N-am mai fost până acum.

— De ce tocmai azi?

— Dacă vrei să ştii, m-am gândit să-ţi cumpăr un cadou. Nu ştiu nimic despre preferinţele tale în materie de cărţi şi, drept urmare, a fost un efort inutil. Şi la drept vorbind, nici n-ar fi achiziţia mea, nu-i aşa, deoarece tu eşti cea care plăteşte facturile. Era sătul de a discuta încercarea lui prostească de a fi genul de soţ pe care-l voia ea. Cum te simţi în după-amiaza asta?

Ea dădu din cap, ferindu-şi privirea.

— Destul de bine.

— Ce planuri ai?

— Nu am de fapt niciunul. Vreau doar…

— Ai vrea să vii cu mine cu trăsura? Poate să ne plimbăm prin parc?

Ea luă cartea şi zâmbi.

— După ce cumpăr ceva.

*

În timp ce Kate îşi cumpăra cartea, Falconridge ieşi să-i spună vizitiului că nu mai avea nevoie de cabrioletă. Ea nu ştia de ce de-abia aştepta să meargă împreună cu el în trăsură. Poate pentru că el părea fermecător de tulburat de prezenţa ei, supărat că ea stricase ceea ce el plănuise a fi o surpriză. Sau poate pentru că văzându-l din nou nu era nici pe departe atât de stânjenitor pe cât se aştepta, ba era mai degrabă foarte captivant.

Putea spune după felul în care privirea lui se înfierbânta de fiecare dată când se uita la ea că se gândea la ce se petrecuse între ei noaptea trecută. Se întrebă dacă şi ea era tot atât de uşor de ghicit.

— Poftiţi, milady, spuse vânzătorul din spatele tejghelei, înmânându-i cartea învelită în hârtie maro. Sper să vă placă povestea.

— Ştiu că o să-mi placă. Deja am citit-o.

Ieşi din magazin şi-l găsi pe soţul ei aşteptând-o lângă trăsură. O ajută să se aşeze, şi ea se dădu repede într-o parte, făcându-i loc lângă ea. El rămase pe loc, uitându-se la ea.

— Nu cred că aş putea fi mai clară de atât, nici dacă ţi-aş trimite o invitaţie aurită, izbucni ea în cele din urmă.

Rânjind, el dădu uşor din cap.

— Presupun că nu.

Trăsura se clătină când el se urcă şi se aşeză lângă ea. Kate putu simţi parfumul lui aspru, de lămâie, şi îşi aminti mireasma asta înfierbântată de pasiune.

— Du-ne acasă prin parcuri, îl instrui Falconridge pe vizitiu. La pas.

Călătoriră în tăcere pentru câteva minute, înainte ca ea să spună în cele din urmă:

— Nu mă dau în vânt prea mult după tradiţia englezească de a apela aristocraţii după titlul lor. Falconridge sună atât de aspru. De-abia dacă ţin minte formalitatea asta. Îşi ridică privirea spre el. Din câte îmi amintesc, numele tău e Michael.

El dădu din cap încet.

— Cred că o să-ţi spun Michael, deci.

— Dacă îţi face plăcere.

— Da, îmi face.

— Te-am satisfăcut azi-noapte?

Ea aproape se înecă.

— Un gentleman n-ar întreba astfel de lucruri.

Se aştepta ca el să spună că o doamnă n-ar ţipa în extaz.

— Nu, n-ar întreba, spuse el încet. Nu m-aş fi aşteptat să mă accepţi în preajma ta astăzi. E o surpriză plăcută că ai făcut-o.

— Presupun că intenţionezi să continui cu ce-ai început noaptea trecută.

— Aşa e.

Ea ridică o sprânceană.

— Ce? N-ai de gând să adaugi obişnuitul tău „dacă îţi face plăcere”?

— Cred că ţi-a făcut într-adevăr plăcere. Mai important, m-ai satisfăcut tu pe mine. Îşi plimbă mâna înmănuşată de-a lungul obrazului ei, dându-i după ureche o şuviţă de păr rebelă. De ce nu mi-ai spus că ai fost măritată?

— Ştiu că bărbaţii preferă ca femeile lor să fie caste.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după virgine.

Nu-i venea să creadă că discutau astfel de subiecte în plină zi.

— Nu poţi nega că erai furios.

— Pe tine nu te-ar fi supărat să descoperi că am fost însurat?

Ea se mişcă uşor pe loc să-i vadă mai bine chipul.

— Ai fost?

— Nu.

— Dar a existat o altă femeie, în afară de mine, cu care ai fi vrut să te însori?

— Nu.

— Nu te simţi prea confortabil cu direcţia în care a luat-o conversaţia noastră.

— Nu. Nu văd de ce ar trebui să ne băgăm nasul în trecutul nostru.

— Păreai foarte interesat să te amesteci în al meu noaptea trecută.

— Asta e altceva.

— Cum aşa?

— Nu trebuia să răspund la nicio întrebare.

Ochii lui aveau o strălucire ce o atrăgea, exact aşa cum aveau când călătoriseră de la Londra spre domeniul lui. Se surprinse chicotind în timp ce vizitiul o coti spre parc. Era mai mult decât pregătită să îndrepte discuţia spre ceva ce era mai puţin probabil să îi facă pe vreunul din ei să se simtă stânjenit.

— Florile din grădinile englezeşti sunt întotdeauna atât de fermecătoare, spuse ea.

— Bănuiesc că îţi place una anume şi va trebui s-o ghicesc pentru a demonstra…

— Nu-mă-uita. Se uită în jos spre cartea din poală, întrebându-se de ce era atât de dificil pentru ei să se cunoască. Îmi plac florile de nu-mă-uita.

— Asta pentru că albastru e culoarea ta preferată?

Ea se uită pe furiş spre el.

— Mai sunt şi alte flori albastre. În afară de asta, credeam c-ai anunţat deja albastru.

El rânji.

— Bănuiesc că da. Dacă nu-i culoarea ta preferată, atunci de ce această floare în mod special?

— Cred că pentru ce simbolizează. Că cineva e veşnic păstrat în amintire.

El se uită într-o parte, dar ea crezu că zăreşte o licărire de tristeţe în ochii lui, înainte de a-şi feri privirea.

— Da, spuse el încet. Nu există nicio bucurie să fii uitat.

— Nu-mi imaginez pe nimeni care să te uite pe tine.

Îşi întoarse atenţia din nou spre ea.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri să mă asigur că n-o să mă uiţi.

Kate văzu cum focul din ochii lui se înteţeşte şi până la urmă ea fu cea care îşi întoarse privirea. Se gândi că ar fi fost de-a dreptul imposibil să-l uite.

Se încordă brusc la vederea unui gentleman călare.

— Acela nu-i Pemburton?

— Cred că da. De ce?

— Jenny mi-a spus că nu poate să vină cu mine pentru că iese în parc cu el. Ce ciudat.

— Poate că se referea la altcineva sau poate că se vor întâlni mai târziu.

— Poate.

Deşi avea o presimţire rea despre asta.

„Ah, Jenny, te rog să nu faci ceva prostesc.”

— Eşti bine? întrebă Falconridge.

Ea dădu din cap, zâmbind.

— Da, sunt în regulă.

Nu putea decât să spere că acelaşi lucru era valabil şi despre sora ei.

*

Kate nu crezuse că va ajunge să fie fascinată de soţul ei, şi totuşi nu putea nega că era. Nu vorbiseră mare lucru în timp ce colindau prin parcuri, dar el îi povestise puţin despre educaţia lui, iar ea îi spuse despre a ei. Kate chiar îi mărturisise cât de mult îl invidia pe Jeremy pentru că avusese ocazia să meargă la universitate.

— De ce-ar avea nevoie un bărbat de o soţie educată? îndrăznise Michael să o întrebe.

I-ar spune ea câteva despre asta. Poate chiar o să-i arate. O să se înscrie într-o organizaţie de sufragete. Era sigură că noul titlu obţinut de curând avea o oarecare greutate, şi cu situaţia ei financiară sigură, ar putea foarte bine să facă ceva semnificativ.

Dar pe când stătea în dormitor, uitându-se pe fereastră, drepturile femeilor erau ultimul lucru la care se gândea.

După-amiaza lor plăcută se continuase şi cu o cină plăcută. O oră de lectură liniştită după aceea şi apoi fiecare se retrăsese în dormitorul său, el cu promisiunea de a veni să-i ureze noapte bună.

Dar după aceea, făcu ce făcu şi strică o seară cât se poate de plăcută când se uită peste umăr la ea cu un rânjet atotştiutor şi spuse:

— Cred că afirmaţie corectă ar fi că o să vin să-ţi *arăt* o noapte bună.

Acum Kate simţea o nelinişte în stomac. Se duse spre pat, apoi se îndreptă din nou spre fereastră. Nu voia ca el să creadă că de-abia aştepta venirea lui.

Dar, Dumnezeu s-o ajute, abia aştepta. Sfârcurile ei se întăriră doar la gândul că el o să intre în dormitorul ei. Merse spre fotoliu, se aşeză, se ridică şi merse înapoi la fereastră. Cum se făcea că lui îi lua mai mult timp să se

pregătească de culcare decât ei?

În seara asta, nu se mai ostenise să-şi împletească părul. Aproape că renunţase la a-şi mai închide nasturii cămăşii de noapte.

Merse înapoi la pat, aranjă o pernă şi îngheţă când în sfârşit se deschise uşa. Se gândi să se repeadă înapoi la fereastră, dar în schimb îşi ridică bărbia şi îi întâlni privirea pe când el păşi în cameră, purtând halatul de-acum familiar.

Michael dădu ocol patului ca o felină mare. Ea îl privi apropiindu-se, aproape atingând-o când trecu pe lângă ea…

— Nu trebuie să stingi lumina, spuse ea surprinsă de gâfâiala din voce.

El îi aruncă o privire întrebătoare. Ea îşi ridică bărbia sfidător.

— Pot să-mi închid ochii.

El păru a cumpăni ciudatul ei preludiu la actul lor de a face dragoste, dar ea refuză să admită că voia lumină ca să poată să-l privească, chiar dacă cu ochii mijiţi. Voia să vadă tot ce atinsese noaptea trecută. Făcu o mişcare să se urce în pat, dar el îi luă cu blândeţe mâna.

— Nu încă.

Ea văzu cum privirea lui se mişcă încet de la ochii ei spre gură şi zăboveşte acolo. Lingându-şi buzele, era conştientă că ochii lui se întunecă şi nările i se umflă. Avea de gând s-o sărute. Era sigură de asta. Când îşi coborî capul, ea închise ochii, îşi ridică bărbia, pentru ca buzele să li se poată întâlni…

Doar că el o sărută sub bărbie, provocator, limba tachinând-o la fel de mult ca buzele. Se simţi zguduită de intensitatea senzaţiilor care îi răscoleau tot corpul, din creştet până la degetele de la picioare. El trasă o linie de săruturi de-a lungul gâtului. Fără să se grăbească deloc, ca şi cum aveau toată noaptea la dispoziţie.

Nu-şi amintea să-şi fi întins mâinile, dar dintr-odată

simţi mătase sub degete – şi nu voia mătase. Voia moliciunea mătăsoasă a pielii lui. Îşi strecură mâinile prin deschizătura halatului şi simţi căldura pielii lui. Gemetele lui erau cea mai frumoasă simfonie pe care o auzise vreodată. Cum era să fi ghicit că putea să se joace cu el la fel de uşor precum cu clapele unui pian?

Se uită printre genele lăsate şi văzu intensitatea cu care el o studia pe când îi deschidea nasturii cămăşii de noapte. Admiraţia i se citea în privire, chiar dacă încerca să îşi mascheze trăirea. Sub palme îl simţi cum înghite cu greu.

Nu cunoscuse atâta putere înainte. Felul în care o privea o făcea să se simtă mai mult decât frumoasă. O făcea să se simtă ca şi cum, chiar dacă ar fi fost săracă lipită pământului, el ar fi apreciat totuşi darul pe care-l despacheta cu multă iscusinţă acum.

Cămaşa de noapte alunecă pe podea. El îşi ridică ochii spre ea, şi repede ea şi-i strânse mai tare pe-ai ei. Ce îi dezvăluia lui privirea ei?

Ea păşi peste cămaşa de noapte, merse spre pat şi, din nou, el o apucă de mână şi rosti cu o voce răguşită de dorinţă.

— Nu încă.

Nu încă? Nu-şi dădea seama că abia se mai putea ţine pe picioare? Că era în pericol de a cădea la picioarele lui, la fel precum cămaşa de noapte? Credea că va fi prea conştientă de sine stând în faţa lui complet goală, dar privirea lui n-avea nimic lasciv. Mai degrabă o privea ca şi cum admira o operă de artă reuşită.

Apoi, ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi ea îşi dădu seama că şi ai ei erau larg deschişi, la fel ca ai lui. Mâinile ei se mişcară tot mai jos până ajunseră la brâu, trăgând de cordonul care-i ţinea halatul pe el.

Cu ochii într-ai ei, el îşi strecură mâna sub a ei şi desfăcu cu uşurinţă cordonul. Cu o mişcare uşoară a

umerilor, îşi dădu jos halatul, şi ea văzu ce doar simţise noaptea trecută. Într-adevăr era magnific. Tare, şi în formă, şi… foarte dotat.

Sprijinindu-şi mâinile înapoi pe pieptul lui, ea închise ochii, aşteptând s-o ducă în pat. În schimb, gura şi mâinile lui îi cutreierau tot corpul pe când stătea în faţa lui, vibrând de nevoie, tremurând de dorinţă. El o sărută, o mângâie, o gustă şi o atinse, gura lui mişcându-se mai jos, peste sânii umflaţi, apoi şi mai jos. Auzi cum genunchii trosnesc când îngenunche în faţa ei. Deschizându-şi ochii, se uită în jos la capul lui întunecat, amintindu-şi-l ud de ploaie.

Îi spusese că nu se putea dărui cuiva faţă de care nu nutrea afecţiune. Nu putea spune că-l iubea, dar trecându-şi degetele prin părul lui, admise că ajunsese să ţină la el. Cumva, contrar aşteptărilor, într-un foarte scurt timp, ajunsese să ţină foarte mult la el, cu încercările lui jalnice de a-i face pe plac, ce nu erau deloc demne de milă.

El îşi plimbă gura peste adâncitura şoldului. Şi apoi o sărută mai intim decât fusese sărutată vreodată, şi o pasiune frenetică o cuprinse cu totul. Îşi imaginã gura lui pe a ei, sorbind la fel de profund. Îşi îngropă degetele în umerii lui, voind să-i aducă gura pe a ei. Dar el nu se grăbea, croindu-şi drum în sus, întorcând-o, împingând-o uşor spre pat până când stătu pe marginea patului şi el îi cutreiera corpul, culcând-o şi venind şi el lângă ea.

Stând între coapsele ei, o pătrunse şi începu să se mişte cu o hotărâre sălbatică, de parcă trupul lui era la fel de aproape de a exploda ca şi al ei. Ea se agăţase de el, ţinându-l cu picioarele înfăşurate peste şoldurile lui, pasiunea crescând între ei. Nu ştia dacă văzuse vreodată ceva atât de frumos precum mişcarea corpului lui unit cu al ei. Şi când climaxul veni, îi arcui corpul sub al lui. El îşi lăsă capul spre spate, pierdut în propria plăcere. Ea proslăvea priveliştea, găsind-o la fel de satisfăcătoare ca şi trăirea propriei eliberări.

El se susţinea deasupra ei cu mâini puternice, deşi tremurânde. Se lăsă uşor în jos, sărutându-i gâtul şi se eliberă din ea. O studie pentru o clipă ca şi cum nu era sigur ce să facă, ca şi cum ceea ce simţise îl uimise. Se întinse şi îi puse cămaşa de noapte lângă ea, în vreme ce cu cealaltă mână îşi strângea propriul halat.

— Noapte bună, şopti el, înainte de a se da înapoi poticnindu-se, apoi se îndreptă de spate şi ieşi din dormitorul ei.

Ea se întoarse într-o parte şi îşi apăsă cămaşa de noapte pe piept ca şi cum era păpuşa de cârpă cu care dormea când era copil. Cum de putea să-i dea atât de mult şi totuşi s-o lase cu atât de puţin?

*

Michael se uită la patul gol din dormitorul lui. Nu-l atrăgea deloc. Ar fi vrut să se strecoare în aşternuturi doar cu Kate. Ar fi vrut să o ţină în braţe, să adoarmă cu sunetul respiraţiei ei umplându-i auzul.

Niciodată nu dorise asta de la o femeie.

S-o posede până la sfârşitul călătoriei – şi apoi să meargă înainte de unul singur. Aşa fusese mereu drumul lui. Dar cu ea, voia cu mult mai mult.

Când avea ochii deschişi, îl vedea pe el sau pe altcineva?

Crezuse că obţine bogăţia aşa de uşor şi acum se gândea că ar putea să renunţe de bunăvoie la tot, doar să o facă să-l dorească pe *el* – doar o dată.

Capitolul 6

Balul Stonehaven era poate cel mai aşteptat bal al

sezonului.

Mai devreme, Kate dansase o dată cu soţul ei. Abia aştepta să mai danseze iarăşi. Nu putea să nege că îi plăcea felul în care se uita la ea, ca şi cum ajunsese să o aprecieze la fel de mult precum o făcea ea în ce-l privea. Ah, avea încă toane şi nu era foarte încântat să dezvăluie lucruri despre el, dar trebuia să admită că intimitatea pe care o împărtăşeau în pat părea că intră şi în vieţile lor. Cum stătea în spatele ei când ea era la birou uitându-se peste facturi. Se apleca în faţă şi îi arăta o anume achiziţie. Câteodată obrazul lui aproape că i-l atingea pe al ei, şi ea se întreba dacă îi plăcea să o chinuiască aşa, stând aproape de ea.

Câteodată aproape că se topea când se apropia timpul de mers la culcare.

— Roşeşti? întrebă Jenny.

Kate îşi făcu vânt cu evantaiul ei de fildeş.

— E atât de cald aici.

— Mă gândesc să ies puţin afară să ia aer. Ai vrea să vii cu mine?

— Ar fi minunat.

Jenny îşi strecură braţul pe sub al lui Kate.

— Sezonul se apropie de sfârşit şi o să-i duc foarte tare lipsa.

— Sunt sigură că o să fii invitată la tot soiul de petreceri câmpeneşti.

— Poate că o să vin să petrec puţin timp cu tine la moşie.

Kate întâmpină cu bucurie adierea blândă a vântului pe pielea ei când ieşiră pe verandă.

— Mi-ar plăcea asta, dar trebuie să ne acorzi câteva luni ca să aranjăm totul acolo.

— Ah, Kate, nu-mi pasă deloc de asta. Aş veni acolo să te vizitez, nu să-ţi verific implicarea în administrarea casei. Jenny se opri în loc pe aleea pietruită şi privi în urmă.

Ah, Doamne, am uitat ceva. Mergi fără mine. Te ajung din urmă.

Kate nu apucă să întrebe ce ar fi putut uita sora ei, că Jenny se grăbi înapoi spre terasă. Kate avu de gând să se întoarcă în sala de bal, dar era o noapte minunată, fără ceaţă, şi se mai plimbau şi alţi oaspeţi pe-acolo. De ce nu şi ea?

Deşi, dacă şi-ar fi dat seama că Jenny avea de gând s-o abandoneze, l-ar fi rugat pe Michael s-o însoţească. Începuse să-i facă plăcere compania lui chiar şi când nu vorbea. Era un sentiment de siguranţă să-l aibă lângă ea. Singurul lucru pe care nu-l putea înţelege era de ce nu o săruta niciodată. Şi de ce nu zăbovea niciodată în patul ei. Îi *arăta* noapte bună şi pleca. Şi ar fi vrut atât de mult ca el să rămână – dar nu pentru că i-ar fi cerut-o ea. Voia ca el să rămână pentru că asta era voinţa lui.

— Bună, fată dragă.

Vocea care venea din umbre aproape că o făcu pe Kate să-şi piardă echilibrul. Se învârti pe loc şi-l văzu pe Wesley făcându-i semn cu degetul, să vină lângă el în spatele tufei de trandafiri. Ea aruncă o privire fugară în jur, oprindu-se în locul unde Jenny o părăsise. Fusese oare această întâlnire aranjată dinainte de sora ei? Avea o presimţire că aşa era.

— Vreau doar să-ţi spun un cuvânt, Kate, şopti Wesley.

Îl văzuse sosind împreună cu soţia lui, se oprise chiar să schimbe câteva cuvinte cu ei, deşi nu-şi putea imagina ce găsise Wesley la Melanie de se însurase cu ea. Banii ei, bineînţeles. Fata, Dumnezeu s-o binecuvânteze, avea cea mai mare dantură din câte se putea avea. Kate se întrebă dacă pe întuneric Wesley îşi imagina că era cu ea.

— Te rog, Kate, o zori el.

Fără vreo tragere de inimă, ea se apropie de el.

— Asta e absolut nepotr…

Apoi el o sărută, o săruta ca şi cum încă erau căsătoriţi, o săruta ca şi cum era dreptul lui, o săruta ca şi cum o iubea încă, ca şi cum însăşi fericirea lui depindea de asta.

O săruta cu o intimitate pe care n-o avusese niciodată de la soţul ei. Michael făcea dragoste cu ea, dar n-o sărutase niciodată pe gură. Îi săruta gâtul, sânii, coapsele. Îi sărutase chiar şi degetele de la picioare, pe fiecare dintre ele. Nu-şi apăsase niciodată buzele pe ale ei, nu-şi strecurase niciodată limba în gura ei.

Trăgându-se înapoi, Wesley îi luă faţa în mâini.

— Îmi e tare dor de tine.

Fără suflare, ea se uită la el.

— Trebuie să-ţi amintesc că eşti însurat?

— Ceea ce se adaugă la suferinţa mea. Melanie, Dumnezeu s-o aibă-n pază, nu e ca tine.

— Dar ştiai asta când te-ai însurat cu ea.

— Cu toate astea, ce opţiuni aveam? Ce opţiuni avea oricare din noi? Mama ta a avut grijă de asta. N-o s-o iert niciodată pentru că ne-a despărţit.

— Mama nu e în întregime de vină. Atâta vreme cât nu erai însurat, mai exista o şansă să-i conving pe ai mei că eram făcuţi unul pentru altul. N-ai aşteptat.

— Recunosc că am devenit nerăbdător. Nici măcar nu m-a lăsat să te văd. Mi-a returnat toate scrisorile.

— Mi-ai scris?

— Bineînţeles că ţi-am scris. Am crezut că o să pot fi fericit cu Melanie. Dar ea nu are ardoarea ta. Te vreau înapoi în viaţa mea, Kate, chiar dacă e un moment aici, o clipă acolo. Eşti o obsesie pe care pur şi simplu…

— Ia-ţi mâinile de pe soţia mea, domnule, dacă nu vrei să ajungi cu ele rupte.

Dacă Wesley făcu aşa după cum i se ordonase era o chestiune discutabilă, pentru că Kate se răsuci să dea ochi cu soţul ei care efectiv o smulse din mâinile lui. Recunoştea

sunetul vocii lui Michael când era furios, iar acum clocotea de furie. Ce simţea că vine vibrând dinspre el erau valuri de furie.

— Michael…

— Ar fi mai bine dacă acum n-ai mai scoate o vorbă, doamnă.

Wesley chicoti, efectiv chicoti.

— N-ai niciun drept asupra ei.

— E soţia mea.

— Doar pentru că tatăl ei a licitat cel mai mult faţă de toţi ceilalţi.

Kate îşi întoarse capul brusc să se uite spre Wesley.

— Ce?

— Nu ţi-a spus? S-a pus el însuşi la licitaţie – pentru cea mai ridicată ofertă a unui tată american.

Kate se întoarse înapoi spre Michael.

— Nu înţeleg. Tata mi-a spus că mi-ai cerut mâna…

— Doar după ce s-a asigurat că tatăl tău va oferi un aranjament mai profitabil decât oricine altcineva.

Ea voia ca Wesley să tacă din gură, voia ca Michael să nege acuzaţiile. Să spună ceva, orice. Să râdă în hohote de vorbele ridicole ale lui Wesley. Să-i tragă lui Wesley un pumn în faţă.

— E adevărat ce spune Wesley?

Chiar şi în grădinile slab luminate, ea putu vedea ce luptă se dădea în el, lupta între a nega şi a recunoaşte. Că trebuia să lupte pentru asta era un răspuns suficient. Simţi cum o năpădesc lacrimile.

— Ai invitat oameni să liciteze pentru tine?

— Da, aşa a făcut.

Kate se întoarse pe călcâie. Wesley se dădu înapoi şi ea doar îşi putu imagina ce emoţii s-ar fi putut oglindi pe faţa ei.

— Cum de ştii atât de al naibii de multe?

— Pentru că tatăl lui Melanie a fost unul dintre

bărbaţii pe care el i-a invitat la licitaţia asta particulară şi secretă. Wesley aproape că scuipa fiecare cuvânt.

— Tata n-ar fi fost atât de disperat ca eu să mă mărit… nu s-ar fi înjosit atât de mult… îşi îndreptă din nou atenţia spre Falconridge. Ştiam că era vorba de bani, dar nu într-atât încât asta să fie tot ce sunt eu pentru tine. Bani. Asta-i tot ce-am fost vreodată.

— Kate…

— Să te ia naiba!

Îşi ridică fustele şi ieşi grăbită din grădină, evitând casa, căutând poarta. Ieşi în aleea circulară unde numeroase trăsuri îşi aşteptau stăpânii. Ştergându-şi lacrimile, căută disperată trăsura lui Falconridge. Trebuia să scape, trebuia să plece…

Când în sfârşit o găsi, valetul îi deschise portiera.

— Du-mă acasă la tata, ceru ea urcându-se.

— Şi Excelenţa Sa?

— Nu vine.

Chiar dacă locuinţa părinţilor ei nu era atât de departe, să ajungă până acolo păru o veşnicie. Prin mintea ei se perindau imagini: ziua nunţii lor, expresia speriată a lui Falconridge când ea vorbise despre cum îi ceruse el mâna, cum râdea cu el, mâinile şi gura lui…

Trăsura se opri, şi ea deschise brusc uşa, înainte ca valetul să poată ajunge la ea. Dacă nu s-ar fi temut că o să cadă şi o să-şi frângă gâtul, ar fi sărit din trăsură. În schimb, aşteptă nerăbdătoare ajutorul lui.

Goni în sus pe scări şi bubui în uşă. Imediat ce se deschise, trecu pe lângă majordom.

— Milady…

— Unde e tata? În bibliotecă?

— Da, milady. O să vă anunţ…

— Ah, te rog. N-am nevoie să mă anunţi.

De fapt, bănuia că prezenţa ei şi agitaţia vor ţine loc de toate anunţurile.

Tatăl ei era exact acolo unde ştia că-l va găsi: stătea în spatele biroului, uitându-se la registre prin norul de fum puternic mirositor al unui trabuc. Îşi ridică privirea, făcu ochii mari ca şi cum aştepta pe altcineva şi apoi şi-i îngustă, încruntându-se, în timp ce se ridica încet în picioare.

— Kate, ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici la ceasul ăsta de noapte?

— Ai *licitat* pentru el?

Umerii tatălui ei se lăsară în jos. Nu-l mai văzuse până atunci într-o poziţie atât de defensivă, dar aproape imediat îşi reveni.

— La naiba cu Falconridge, am crezut că-i om de cuvânt.

— Om de cuvânt?

— Licitaţia trebuia să fie ţinută secretă. Nu credeam că o să auzi vreodată de ea…

— Nu el mi-a spus, ci Wesley.

Ochii tatălui ei se îngustară şi mai mult, apucând trabucul şi trăgând adânc din el, un viciu la care se deda atunci când era cufundat în calcule complicate.

— Jeffers, murmură el în sfârşit. O să-l dau în judecată pentru încălcarea contractului.

Kate se apropie şi mai mult de birou, îşi puse mâinile pe el şi se aplecă spre tatăl ei.

— Nu-mi vine să cred că te-ai putut gândi că un bărbat care s-ar licita pe el însuşi ca… o bijuterie de familie e demn să se însoare cu fiica ta.

Tatăl ei întinse mâna şi săltă capacul cutiei sculptate din lemn ce îi adăpostea preţioasele sale trabucuri.

— Vrei unul?

Era secretul lor, plăcerea ei vinovată. Petrecuse multe ore analizând registrele cu tatăl ei, trăgând dintr-un trabuc de parcă s-ar fi născut băiat şi nu fată. Scutură din cap. N-avea chef în seara asta să împărtăşească micul lor ritual.

El merse spre servanta cu băuturi şi turnă whisky în

două pahare. Le aduse şi îi întinse unul lui Kate.

— O să vrei unul. Stai jos, Kate.

— Tati…

— Ia whisky-ul şi stai jos, scumpo.

Ea făcu întocmai, uitându-se cum sta şi el pe un fotoliu lângă ea, suficient de aproape încât să îi poată lua mâna la nevoie. Când oare îmbătrânise aşa?

— Un tată nu ar trebui să aibă un favorit printre copiii lui, începu el, dar Dumnezeu ştie, ştii şi tu, mama ta ştie – la naiba, Jenny şi Jeremy ştiu şi ei – că tu ai fost întotdeauna favorita mea.

— Dacă m-ai iubit atât de mult, de ce nu m-ai lăsat să rămân măritată cu bărbatul pe care-l iubeam? N-are sens. Ai spus că e un vânător de zestre. Ei bine, atunci cum îl numeşti pe bărbatul care se pune el însuşi la licitaţie pentru cel care oferă cel mai mult?

— Cinstit. Trebuie să-i recunoşti asta, Kate. Omul a fost cinstit în legătură cu ce făcea, ce voia şi ce avea de oferit.

— Nu trebuie să-i recunosc niciun merit, mormăi ea, înainte de a sorbi din whisky, permiţând aromei familiare să-i umple cerul gurii şi să-i alunece pe gât în jos. Nu mă iubeşte şi eu doream dragoste. Cel puţin Wesley mă iubea.

— Aş putea să te contrazic. La dracu', te-am şi contrazis deja. Dar nu în seara asta. Nu de asta eşti tu aici în seara asta.

— Nu, nu de asta. Vreau să ştiu de ce ai putut licita pentru un bărbat…

— Mama ta dorea să te măriţi cu un aristocrat, un bărbat cu titlu. Unul era de vânzare şi eu l-am cumpărat.

— Pentru că n-ai crezut că-mi pot obţine unul de una singură?

— Pentru că nu mai aveam timp, iubito, şi tu nu *încercai* să-ţi obţii unul de una singură.

Stomacul lui Kate se strânse, gândindu-se la

implicaţii.

— Jenny crede că mama e bolnavă, ăsta e motivul pentru care aţi tot mers la mare.

El puse jos paharul de whisky înainte de a încuviinţa din cap.

— Cât de bolnavă?

— Destul de bolnavă. Nu vrea ca voi, fetele, să ştiţi.

— Jeremy ştie? Asta e motivul pentru care îşi petrece timpul în Londra în loc să cutreiere lumea?

El încuviinţă din cap, îşi împleti degetele în jurul paharului şi se aplecă în faţă cu coatele pe genunchi.

— N-am iubit-o pe mama ta când ne-am căsătorit, Kate. M-am însurat cu ea pentru că am văzut în ea o femeie cu un caracter puternic care nu va accepta eşecul, o femeie cu ambiţii ce le depăşeau pe ale mele. Şi am ştiut că împreună vom fi de neoprit, că vom putea atinge un nivel al succesului pe care nu-l cunoscusem până atunci. Când acei newyorkezi au umilit-o pe mama ta, când nu i-au trimis o invitaţie la balurile lor… aveam mult mai mulţi bani decât oricare dintre ei, Katie, şi nu era de ajuns. Am construit cea mai frumoasă casă şi ne-am îmbrăcat cu cele mai elegante haine, dar n-a fost de ajuns. Când mama ta se uita în oglindă vedea o tânără doamnă care se măritase în cea mai bună rochie a ei şi care era tocită la poale. Iar bărbatul cu care se măritase nu era nici el îmbrăcat cu mult mai bine.

Schiţă un zâmbet trist, studiind paharul gol din mâini. Kate i-l luă şi i-l dădu pe al ei. Mulţumindu-i din cap, dădu băutura pe gât.

— Nu ştiu când m-am îndrăgostit de ea, Kate. Într-o zi mă certa pentru ceva, mă certa mereu să tind spre mai mult decât unde puteam eu ajunge, dar în acea zi doar am privit-o şi m-am gândit: „O iubesc pe femeia asta”. Cu tot sufletul meu. Sunt unde sunt azi pentru că mama ta a crezut în mine, chiar când eu nu credeam. Ochii i se umplură de lacrimi. O să fac orice şi tot ce pot să văd că

moare fericită.

— Dar doar dacă-mi spuneai şi mie…

— Asta ar face să fie totul prea real, iubito. Dacă nu ştie nimeni, atunci pot pretinde că nu-i adevărat.

— Ce are?

— Cancer, şi nu o să discut amănunte.

— Cât mai are?

— Un an. Poate mai mult. O ştii pe mama ta. Vrea să facă lucrurile în felul ei. Bănuiesc că o să-i dea mult de furcă morţii.

Kate simţi de parcă nu mai avea niciun fel de echilibru în lumea ei. Trecuse multă vreme de când dorise să îşi îmbrăţişeze mama. Întotdeauna fusese mai apropiată de tatăl ei.

— Ar trebui să-i spui lui Jenny, tată.

El încuviinţă.

— Ştiu.

Pentru câteva momente rămaseră reflectând în tăcere.

— Marchizul tău e atât de groaznic? întrebă el în cele din urmă.

Ea scutură din cap.

— Poate că într-o zi o să te uiţi la el şi o să gândeşti: „Îl iubesc pe bărbatul ăsta” şi poate o să te gândeşti la mine cu ceva mai multă blândeţe. Întinzându-se peste genunchii ei, îi strânse mâna. N-o lăsa pe mama ta să ştie că tu ştii… despre asta.

— N-o s-o fac. Se ridică. Înţeleg de ce ai făcut ce-ai făcut. Poate că o parte din mine chiar te admiră pentru asta. Dar nu pot să te iert.

Şi zicând acestea, se întoarse şi ieşi din cameră.

*

Michael ajunse doar până la treptele din hol.

În grădina lui Stonehaven, avusese tendinţa să meargă după Kate, dar Wiggins îl apucase de braţ.

— Las-o în pace, îi poruncise el.

Michael n-avea de gând să asculte nimic din ce avea de zis omul. Îi explicase clar asta, dându-i un pumn în faţă. Aproape că-şi rupsese mâna făcând-o. În sfârşit reuşi să iasă în stradă, doar ca să descopere că trăsura lor dispăruse.

Merse pe jos până când găsi o birjă de închiriat. Şi se înapoiase acasă pentru a descoperi că soţia lui nu ajunsese.

Aşadar, îşi aruncă mănuşile, îşi lărgi lavaliera de la gât, se aşeză pe a treia treaptă a scărilor ce duceau la etaj şi îşi studie alternativele.

Fără îndoială că se dusese acasă la părinţii ei şi exista posibilitatea foarte reală să nu se mai întoarcă niciodată aici. Dezamăgirea şi repulsia aflând că soţul ei se vânduse erau cu mult prea clare. Crezuse că să se uite în oglindă la propria reflexie fusese destul de dificil, dar să o privească pe ea în ochi…

Cu un adânc oftat, îşi cuprinse capul în mâini şi îşi apăsă degetele pe ţeastă.

El îşi respectase partea lui de convenţie. Banii erau ai lui, câştigaţi cu trudă. Nu va îngădui să-i fie luaţi. Se puteau întoarce toţi împotriva lui şi să-şi ia înapoi fiica ce credea că dragostea era atât de al naibii de importantă…

Era sătul să-i joace jocurile. Culori preferate, şi flori, şi cărţi…

Era de-ajuns. Putea să putrezească în iad din partea lui. N-avea nevoie de ea. Avea nevoie – dorea – doar banii ei. La atât se rezuma dorinţa lui. Cât despre ea, putea să meargă înapoi la Wesley Wiggins…

Strigătul de durere se sparse de pereţii din jur. Nu ar putea suporta gândul s-o ştie cu alt bărbat. N-ar putea suporta gândul că-i zâmbeşte sau că se uită poznaş la el printre gene, gata-gata să facă un comentariu obraznic

menit să-l pună la locul lui.

Nu o voia cu un bărbat care-i ştia culoarea preferată.

El o voia pe ea.

Îşi dorea să o vadă zâmbind, râzând din toată inima. O dorea cu felul acela al ei de a prelua conducerea, cu abordarea ei serioasă în toate aspectele vieţii. Voia mulţumirea pe care o simţea când dansa cu ea, bucuria pe care o trăise când o privea dis-de-dimineaţă. Îi dorea gemetele şi şoaptele de pasiune din timpul nopţii, chiar dacă erau aduse la viaţă de amintirea unui alt bărbat.

Blestemă momentele dulci-amare care-l chinuiau. Dacă ţinea cu adevărat la ea aşa cum bănuia că era cazul, ar trebui să fie dispus să renunţe la ea, să pună fericirea ei mai presus de a lui.

În schimb, stătea pe treptele reci şi dure, încercând să stabilească cum s-o convingă că era demn de afecţiunea ei.

Capitolul 17

Michael stătea la intrarea în reşedinţa Rose, aşteptând să fie anunţat. Era al naibii de tentat să se repeadă în sus pe scări şi să dea cu pumnul în uşa fiecărui dormitor până când îşi va găsi soţia. Stătuse pe treptele dure ale propriei sale scări până în zori – aşteptând-o să se întoarcă. Când soarele începuse să se strecoare prin ferestre, tenebre necunoscute până atunci îi cuprins eră sufletul.

Fusese şocat să-şi dea seama că nu voia s-o piardă pe Kate. Şi nu din cauza banilor pe care-i adusese cu ea, ci din cauza zâmbetului şi a râsului ei, şi chiar a blestematei ei de idei cum că ar trebui să-i câştige afecţiunea.

Dar se părea că era în pericol de a o pierde pentru că încă nu ştia cum să-i cucerească inima.

Aşa că începuse să-şi analizeze opţiunile. O să-i cumpere o duzină de buchete de nu-mă-uita. Două duzini de cutii cu bomboane de ciocolată. O sută, nu, o mie de cărţi. Şi pe măsură ce se gândea la fiecare obiect, îl şi respingea.

Dacă n-avea puterea să-i câştige dragostea, poate că măcar i-ar putea câştiga înţelegerea.

Auzi un zgomot de paşi uşori ce veneau dinspre hol. Majordomul se înclină uşor.

— Milord, dacă vreţi să mă urmaţi. Domnul Rose vă va primi. Michael îl urmă spre bibliotecă, unde îl zări pe James Rose care turna un lichid de culoarea chihlimbarului în două pahare. Rose îl privi.

— Falconridge.

— Rose.

Rose se întoarse de la masă şi îi întinse un pahar.

— Ştiu că-i puţin prea devreme, dar mi-am închipuit că amândoi avem nevoie de o băutură tare. Şi nu-ţi face griji pentru nimic. Kate a fost aici aseară şi mi-a spus totul. O să-l dăm în judecată pe Jeffers pentru că i-a spus neisprăvitului lui de ginere despre aranjamentul nostru. Dădu dintr-odată pe gât toată băutura. Bineînţeles că banii îţi vor reveni ţie, pentru că eu n-am nevoie de ei, dar am angajat deja cei mai buni avocaţi...

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Sunt aici pentru Kate. Rose îl privi ca şi cum Michael îi aruncase băutura scumpă direct în fată.

— Ce vrei să spui că eşti aici pentru Kate? S-a întors aseară la tine acasă.

— Nu, nu s-a întors.

— Ba da, bineînţeles că s-a întors. Nu avea unde altundeva să se ducă. N-ai văzut-o când a venit.

— Pentru că am stat pe scările din hol toată noaptea, nu există nicio posibilitate să n-o fi văzut sosind. Eşti sigur că nu-i aici?

Rose încuviinţă din cap.

— Absolut sigur. Cum era de aşteptat, era supărată pe mine. A ieşit grăbită. Am urmat-o, am ajutat-o să se urce în trăsură. Am presupus doar… Căzu într-un fotoliu şi îşi lăsă capul în jos. Cred că se simte trădată. Şi nu e prima dată. I-am explicat că nici măcar nu m-aş fi ostenit să particip la licitaţie dacă ea ar fi încercat măcar să-şi găsească un soţ. Dar ea era mulţumită să stea în camera ei şi să citească. Trebuia s-o mărit.

Michael puse pe masă paharul încă plin. Trebuia să aibă mintea limpede şi nu era neapărat interesat de motivele pentru care se ajunsese aici. Ce a fost a fost şi nu mai avea cum să schimbe, începuse să se obişnuiască să nu mai deţină controlul. Făcea tot ce putea.

— Ştii unde s-ar fi putut duce?

Rose îşi ridică privirea spre el.

— Nu. N-are nicio prietenă aici. Sări în picioare. La naiba! I-am dat control asupra banilor. Ar fi putut să-şi cumpere un bilet pentru orice destinaţie din lume. S-ar putea să n-o mai găsim niciodată.

— Eu o s-o găsesc. Se întoarse să plece.

— Ar fi trebuit să-ţi dau ţie controlul.

Michael se întoarse din nou spre el.

— Nu, n-ar fi trebuit. Kate se pricepe foarte bine la bani – aşa după cum mi-ai spus. Aş vrea să fi avut posibilitatea… Se uită spre podea. Aici nu existau covoare uzate şi zdrenţuite. Îşi ridică privirea. Renta anuală pe care mi-ai promis-o. Nu va mai fi necesară.

Pe chipul lui Rose se vedea expresia unui om care pariase o sumă importante la curse şi avea sub ochi calul care tocmai trecuse linia de sosire cu mult înaintea celorlalţi.

— Niciodată n-am crezut că va fi.

Michael îşi dorea ca nimic din toate astea să nu fi fost necesare.

— Aş vrea să-i fi cerut mâna. Merita măcar asta.

— Lasă-mă să-mi iau haina şi o să te ajut să o cauţi.

— Nu e nevoie. Pentru prima dată de când ieşise în grădină cu o seară în urmă, surprinzător, zâmbi. Poate că nu-i ştia culoarea preferată, dar asta ştia. Oricât de imposibil ar părea, cred că ştiu unde este.

*

— Ce drăguţ din partea dumitale că ne faci o vizită, milord, chiar dacă ora e incredibil de matinală pentru o vizită socială, spuse ducesa de Hawkhurst, turnând ceai într-o ceaşcă de porţelan. Se pare că ăsta-i un obicei nefericit al dumitale – să nu vii la ore convenabile.

Michael sosi şi fu lăsat să aştepte, în vreme ce era anunţat înălţimii Sale, care aparent hotărâse că nu trebuise să-l salute până când ceaiul nu era infuzat şi gata de a fi turnat în ceşti.

— Vreau s-o văd.

Ea îl scrută minuţios.

— Pe cine anume mai precis, milord?

— Soţia mea, mormăi el.

Hawk, stând lângă şemineu ca şi cum prezenţa lui era necesară pentru a sprijini peretele, îşi drese glasul şi Michael îşi domoli nerăbdarea.

— E aici, nu-i aşa?

— Vrei zahăr la ceai?

— Nu sunt aici pentru ceai, milady. Sunt aici pentru soţia mea.

— Şi ce te face să crezi că e aici?

— Pentru Dumnezeu, Louisa, încetează să-l chinui pe bietul om, zise Hawk. E aici, încă în pat, după ce a sosit în toiul nopţii.

Michael nu ştia dacă mai simţise vreodată o astfel de uşurare, nu numai pentru că Kate era în siguranţă, ci şi

pentru că reuşise să deducă unde s-ar fi putut duce când n-avea unde altundeva să meargă.

— Vreţi să-i spuneţi că sunt aici?

— I-am promis că o să-i ofer adăpost oricât timp va dori, spuse ducesa.

— Adăpost? N-o s-o iau la bătaie.

— Ce ai de gând să faci?

„Dracu să le ia pe toate femeile!”

— Iertaţi-mi impertinenţa, milady, dar nu simt nevoia să mă explic faţă de domnia voastră, în schimb o să clarific lucrurile cu soţia mea.

— Se simte foarte vulnerabilă acum.

— Vreau doar să vorbesc cu ea. Dacă nu vrea să vină cu mine – abia putea suporta gândul că va rămâne aici – atunci nu va fi forţată să o facă, şi eu personal o să-i împachetez lucrurile şi o să i le aduc. Întrebaţi-o. Am fost cât se poate de înţelegător. Asta nu se va schimba, dar e imperativ să vorbesc cu ea.

Ducesa se uită spre soţul ei. Hawk dădu din cap. Ea oftă, de parcă ar fi pierdut o mare bătălie.

— Foarte bine. O să-i spun că eşti aici, dar n-o s-o oblig să te vadă. A fost obligată de prea multe ori să facă lucruri pe care nu voia să le facă. N-o să contribui la a-i face viaţa şi mai nefericită decât este deja.

Se ridică şi ieşi din cameră cu o indignare mai mare decât văzuse Michael vreodată. Odată ce dispăru, Hawk murmură:

— Am încercat să te previn că secretele…

— Da, da, da. Eşti întotdeauna atât de înţelept şi de atotştiutor. Cât de norocos sunt că am un prieten atât de isteţ.

— Mai isteţ decât tine, fără îndoială, pentru că eu ştiu că drumul spre inima unei femei nu implică s-o faci să plângă. Era foarte supărată când a sosit. Louisa a stat cu ea o bună parte din noapte.

Cuvintele lui Hawk îl mai domoliră pe Michael.

— N-am plănuit niciodată s-o amăgesc în legătură cu felul în care a devenit soţia mea, dar imediat ce am înţeles că părinţii ei îi spuseseră o altă variantă... ce era să fac? Să-i dau de gol că sunt nişte mincinoşi?

— Poate că ar fi fost mai bine decât să continui cu minciuna.

Michael dădu din mână neluând în seamă această opţiune.

— Acum şi-aşa nu mai contează. Important este doar să înţeleagă de ce.

— Crezi că s-o vezi acum este cel mai potrivit lucru? întrebă Hawk încet.

— Tu ce-ai face dacă ai fi în locul meu şi Louisa ar fi cea care n-ar mai vrea să aibă de-a face cu tine?

Hawk ridică sprânceana surprins.

— Ai ajuns să ţii la fată.

Să ţină nu părea a fi un cuvânt destul de convingător pentru a descrie ce simţea pentru Kate. Într-o scurtă perioadă de timp, ajunsese să însemne totul pentru el. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea.

— Voia să fie dorită pentru mai mult decât banii ei. Cu toate astea, nu putem supravieţui fără zestrea ei. Cum s-o conving că ea e mai importantă?

— Simplu, spune-i.

Michael scutură din cap.

— Dacă am învăţat ceva despre Kate în aceste ultime săptămâni, e că ei trebuie să i se demonstreze.

Şi demonstrându-i asta, ştia că putea foarte bine s-o piardă pentru totdeauna.

*

— Kate?

Kate auzi vocea blândă, dar voia să stea îngropată

sub cearşafurile unde nici măcar un licăr de lumină nu putea s-o atingă. Ah, o durea capul şi simţea că o înţeapă ochii umflaţi de la atâtea lacrimi vărsate de când sosise aici.

— Kate, trebuie să te scoli.

Ea lăsă cuvertura în jos doar atât cât să se uite din adăpostul refugiului ei şi o văzu pe ducesa de Hawkhurst aplecată asupra ei.

— Ca să te scoli ar însemna să fi dormit. Ori eu n-am închis ochii.

Louisa se aşeză pe marginea patului, trase mai jos cuverturile şi cu blândeţe îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Falconridge e aici. Vrea să te vadă.

— I-ai trimis vorbă…

— Nu. Pur şi simplu a venit şi a cerut să-şi vadă soţia ca şi cum ştia că eşti aici. Dar nici eu, nici Hawk n-am trimis vorbă.

— Atunci, cum de-a ştiut că sunt aici? întrebă ea nedumerită.

— Nu ştiu, dar arată de parcă şi el ar fi avut o noapte la fel de grea ca tine. O să te ajut să te îmbraci.

Kate scutură din cap.

— Am nevoie de mai mult timp să înţeleg toate astea. Spune-i că o să mă întorc acasă când voi fi pregătită.

— Nu sunt sigură că are dispoziţia necesară pentru a accepta acest răspuns.

— Ce ghinion. S-a vândut, Louisa. Şi tata l-a cumpărat, nu numai punând un preţ pe el, dar şi pe mine. Nu pot să iau parte la tărăşenia asta. El nu e stăpânul meu. N-o să fac precum îmi comandă el.

— Probabil că a fost foarte disperat…

— Sau incredibil de leneş. Am auzit comentarii batjocoritoare despre cât licitează moştenitoarele americane pentru un nobil, dar n-am crezut că cineva le-ar băga de fapt în seamă. Oftă. Spune-i că nu sunt acasă.

Spune-i să se ducă dracului.

Louisa scoase un adânc oftat de evidentă exasperare.

— O să încerc, dar cred că ar trebui să te pregăteşti pentru un eşec. Pare foarte hotărât să facă după cum vrea.

— Da, ei bine, şi eu pot fi la fel de încăpăţânată şi ştie prea bine.

Sau cel puţin credea că ştie. Dar el ştia aşa de puţine despre ea.

Cum de *reuşise* să deducă unde se găsea?

— A mers mai întâi acasă la părinţii mei? se auzi Kate murmurând.

— Nu sunt sigură, spuse Louisa. Poate că ar trebui să cobori şi să-l întrebi.

— Nu, nu vreau să-l văd. Spune-i doar că aş fi mulţumită dacă ar pleca. Face întotdeauna ce-mi face mie plăcere.

— O femeie nu poate cere mai mult decât atât de la un soţ.

— O femeie poate cere dragoste, spuse Kate încet.

— Probabil că ţine la tine, de vreme ce a venit să te caute.

— Am control complet asupra banilor, Louisa. Fără mine, n-are acces la fonduri. Şi are nevoie de mulţi bani să-şi renoveze reşedinţele. Tu spune-i doar ce-am spus. O să plece.

Culcându-se, îşi trase cuvertura înapoi peste cap. Se simţea la adăpost în întunericul confortabil.

Trecură câteva minute până când auzi deschizându-se din nou uşa.

— A plecat?

— Nu, n-a plecat, răspunse o voce adâncă, cunoscută.

Aruncă cuvertura cât colo şi îl privi pe soţul ei care închidea încet uşa în urma lui şi se uita intens la ea de parcă se întreba dacă va lua vreun obiect de lângă pat ca să-l arunce spre el. Dacă erau lucrurile ei, cu siguranţă că

ar fi făcut-o. Chiar şi Louisa o trădase. Nu mai exista nimeni în care să aibă încredere?

— Nu fi supărată pe gazda noastră. Crede că am plecat. Greşeala ei a fost că m-a crezut pe cuvânt şi nu m-a condus până la uşă.

— Aşa deci, o minţi pe ea la fel de uşor cum m-ai minţit pe mine.

— Niciodată nu te-am minţit, Kate. Poate că am ocolit puţin adevărul, dar doar pentru că mi-am dat seama că părinţii tăi nu doreau ca tu să ştii detaliile aranjamentului nostru.

— Ai spus că l-ai abordat pe tata…

— Şi aşa am făcut. Cu o invitaţie la licitaţie.

— Pe cine ai mai invitat?

— Pe tatăl tău, Jeffers, Blair, Haddock şi Keane.

Kate se ridică şi se rezemă de perne, aranjându-şi cuvertura în jurul picioarelor.

— O adunare destul de serioasă. Cei mai bogaţi dintre bogaţi. Cel puţin nu te pot învinovăţi că nu ţinteşti sus.

El se îndreptă spre fereastră şi privi afară, mijindu-şi ochii din cauza strălucirii dimineţii.

— În tinereţea mea, aici stăteam când îl vizitam pe Hawkhurst.

Părea o ciudată schimbare de subiect, şi totuşi în acelaşi timp dezvăluia ceva ce ea nu înţelegea pe deplin.

— Dar casa ta nu era atât de departe.

— Totuşi, aici era cu mult mai plăcut. Mama lui Hawk arăta întotdeauna bunătate.

— Şi mama ta nu?

— Mama era rar acasă. Cred că ea şi tata mă vedeau ca pe o pacoste obligatorie. Moştenitorul necesar şi nimic mai mult cu excepţia unei bătăi de cap. O dădacă şi o guvernantă au avut grijă de mine. Nu au fost nici bune şi nici deosebit de plăcute.

— Eu am avut o guvernantă. Nu era atât de

groaznică.

El se uită peste umăr spre ea.

— Te încuia într-un dulap dacă nu-ţi mâncai mazărea?

Ea ridică încet capul.

— A ta aşa făcea?

— Şi în ziua de azi refuz să mănânc mazăre de bunăvoie.

— Dar erai tânărul lord, moştenitorul…

— Bănuiesc că ăsta era motivul pentru care îi plăcea atât de mult să mă chinuiască. Era foarte isteaţă. Reuşise să mă convingă că aş fi fost o mare dezamăgire pentru părinţii mei dacă ar fi aflat vreodată că a trebuit să fiu pedepsit pentru că mă comportam rău, aşa că am suportat în tăcere cruzimile ei.

— Pedeapsa ei e motivul pentru care nu suporţi bine spaţiile închise?

— Probabil.

— Toate astea sunt motivul pentru care îţi urăşti mama, pentru care nu te duci s-o vezi…

— N-o urăsc. Am iubit-o întotdeauna, chiar şi când n-avea timp pentru mine. Şi mă duc s-o văd destul de des.

— Dar nu m-ai luat niciodată s-o cunosc.

— Am motivele mele.

El traversă camera, se opri la picioarele patului şi apucă stâlpul.

Acum, îl putea vedea mai clar. Arăta de parcă noaptea lui fusese la fel de îngrozitoare ca şi a ei. Ochii lui erau roşii, dar nu şi-l putea închipui plângând. Fără îndoială că băuse şi îşi înecase gândurile în băutura preferată sau poate că era doar lipsa somnului ce-l făcea să arate atât de dărâmat. Părul era încâlcit de parcă îşi trecuse degetele de o mie de ori prin el. În afară de asta, hainele îi erau impecabile şi era foarte dichisit.

Ea simţi cum zidurile i se fac ţăndări şi se forţă să îşi revină. Cum să reziste când se uita la ea ca şi cum n-ar fi

vrut nimic mai mult decât s-o devoreze? îşi mută privirea spre mâna lui ce strânsese stâlpul patului până ce i se albiseră încheieturile, de parcă avea nevoie de acel sprijin solid pentru a se ţine la distanţă.

— Parcă ai mâinile umflate.

— Le-am lovit de ceva azi-noapte.

— Erai furios?

El dădu din cap.

— Te dor?

— Cred că durerea asta păleşte în comparaţie cu cea pe care ţi-am pricinuit-o eu.

— Mi-am promis că n-o să întreb, dar trebuie să ştiu. După ce tata a licitat cel mai mult, i-ai spus că eu sunt cea cu care vrei să te însori?

Ea putu vedea cum el căuta să-şi ferească privirea.

— Nu.

— Ai vrut să te însori cu Jenny.

— Credeam că are mai puţine şanse să fie dezamăgită.

— Pentru că nu poţi să mă iubeşti?

— Nu ştiu cum să te iubesc, Kate. Dragostea nu e ceva de care să fiu foarte apropiat. Pot să-ţi spun că n-am intenţionat niciodată să te rănesc.

— Şi cum plănuiai să reuşeşti când alegerea unei soţii s-a bazat pe tatăl care a licitat cel mai mult? Nici măcar nu te-ai ostenit să curtezi o doamnă. Ai vrut cel mai rapid, cel mai uşor…

— Ce-am făcut eu n-a fost uşor. Suna ca şi cum îşi smulgea fiecare cuvânt din adâncul inimii. M-a costat tot ce-am preţuit, mândria mea, demnitatea mea de bărbat. Şi acum mă va costa persoana ta. Trebuie să înţelegi de ce am făcut asta.

— Motivele tale sunt evidente. Starea moşiei tale, a reşedinţei din Londra…

— Aş putea să trăiesc în condiţiile în continuă

deteriorare ale vieţii mele. Mai e ceva, dar trebuie să-ţi arăt. Acordă-mi o oră din timpul tău şi dacă la finalul acestei ore vei dori să scapi de mine, o să găsim un mod de a rezolva acest aspect.

Chiar şi acum, oricât de mult o durea, nu voia să scape de el. Nu era sigură ce voia. Dar ştia ce nu voia.

— N-am hainele potrivite aici. Tot ce am este rochia pe care am purtat-o aseară la bal şi e o ţinută complet nepotrivită…

— Reşedinţa noastră nu-i atât de departe de aici. O să ne oprim mai întâi acolo.

— După asta, unde mergem?

— Să vizităm iadul.

Capitolul 18

Kate încercase să obţină mai multe informaţii de la soţul ei sub pretextul că trebuia să ştie exact unde mergeau aşa încât să se îmbrace corespunzător. Însă el nu voise să-i dea nici cea mai mică sugestie, şi ea îl cunoştea destul de bine ca să ştie că putea fi la fel de încăpăţânat ca şi ea. În această privinţă se asemănau.

Aşa încât se decise pentru o rochie simplă, gri, tivită cu catifea roşie, o pelerină elegantă asortată şi o pălărioară ce îi venea perfect pe părul strâns în sus. Chiar petrecuse câteva minute cu felii de castravete pe ochi pentru a le reduce din inflamare. Intenţiona să ajungă în iad arătând cât se poate mai bine.

Dacă intenţiona s-o intimideze cu răspunsul lui laconic, avea să afle că nu-i atât de uşor de intimidat. Deşi bănuia că el ştia asta prea bine. Pe drumul spre casă, nu vorbiseră deloc, şi el părea hotărât să fie la fel de necomunicativ şi pe când se îndreptau încotro or fi vrând să

ajungă.

— Cum de ai ştiut că eram la Louisa? întrebă ea într-un final, pentru că tăcerea apăsătoare începuse s-o calce pe nervi.

Stând lângă ea, el doar îşi înclină puţin capul ca s-o privească în ochi.

— Pur şi simplu am ştiut.

— Ai fost mai întâi acasă la părinţii mei?

El dădu din cap.

— Am vorbit cu tatăl tău azi-dimineaţă. Era foarte îngrijorat. I-am trimis vorbă să ştie că eşti bine.

— Încă sunt supărată pe el.

— Bănuiesc că eşti supărată pe noi amândoi.

— Amândouă acţiunile voastre mă degradează.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord. Ne degradează pe noi, dar tu eşti nevinovată, deasupra acestor chestiuni.

Părea a fi timpul pentru sinceritate între ei doi.

— N-am aranjat să mă întâlnesc cu Wesley aseară în grădină. Eu şi Jenny ne plimbam. Ea uitase ceva şi m-a părăsit… şi Wesley era acolo. Am fost atât de surprinsă de apariţia lui, încât n-am plecat imediat, deşi ar fi trebuit.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

— Să ştii că unul dintre motivele pentru care mi-am dorit să mă mărit cu un bărbat care mă iubeşte e că atunci când iubeşti pe cineva e mai uşor să-i ierţi defectele, şi eu am multe defecte.

— O să ai o părere mai bună despre mine dacă îţi fac o listă a lor în loc să ghicesc culoarea preferată?

Ochii lui căpătaseră lucirea familiară a tachinării.

— Vrei să spui că le-ai observat? întrebă ea ţâfnos.

— Vreau să spun că sunt mai uşor de depistat decât culoarea ta preferată, dar pe de altă parte şi eu am propriile defecte şi chiar cu mult mai multe decât tine.

— Eşti foarte secretos.

— Nu sunt obişnuit să împărtăşesc ceva.

Ajunseseră într-o zonă a Londrei unde clădirile şi oamenii erau tot mai rari. Imediat, curiozitatea ei crescu. Dacă avea un copil… pe cineva pe care-l vizita în secret?

— O să vedem pe cineva sau *ceva?* întrebă ea.

— Puţin din amândouă. E chiar aici. Arătă spre o clădire îndepărtată ce se zărea printre copaci. Un gard de fier forjat înconjura proprietatea.

— E una dintre reşedinţele tale?

— Nu. E azilul de nebuni Glennwood.

Ei îi sări inima din loc şi se întoarse să-şi privească soţul. Citise prea multe romane în care o tânără nevinovată era ferecată…

— De ce-am venit aici?

El o studie, cu o expresie speculativă şi aspră în acelaşi timp, care îi urâţea trăsăturile frumoase.

— Doamne, Dumnezeule. Ţi-e teamă că o să te închid aici. Întinzând mâna, îi dădu câteva şuviţe de păr rebele după ureche. Poate că *eu* ar fi trebuit să insist să-mi ghiceşti culoarea preferată.

— Ce legătură are culoarea ta preferată cu toate astea?

— Poate că dacă ai fi ştiut-o, m-ai fi cunoscut suficient de bine încât să nu-ţi fi trecut prin cap asemenea idei prosteşti.

Ea e simţi puţin deconcertată că el o putea citi atât de uşor. Când începuse să intuiască atât de bine gândurile… nevoile… temerile?

— Dacă aveai de gând să mă închizi, ai fi făcut-o în prima noapte, spuse ea convinsă. Şi culoarea ta preferată e negru.

— Greşeşti în ambele cazuri. Nu-i atât de uşor să ghiceşti culoarea preferată a cuiva pe cât ai crede.

Ea îşi dădu seama că discuţia lor luase o turnură ciudată, şi poate că el continua pe acel ton pentru că nu se simţea deloc în apele lui mergând acolo şi cu ceea ce era

pe cale de a-i împărtăşi. Când vizitiul întoarse trăsura pe poteca noroioasă şi prin porţile pe care era gravat în piatră numele „Azilul Glennwood”, ochii lui Michael deveniră incredibil de trişti. Întinzând mâna, ea i-o luă pe a lui şi i-o strânse consolator.

— De ce suntem aici, Michael?

— Vreau să te prezint cuiva.

— Cui?

— Mamei mele.

— Dar ai spus că e bolnavă… de cancer.

— Nu. Am spus că nu se simte bine. Niciodată n-am recunoscut, deşi presupun că şi cancerul e la fel de potrivit ca orice altceva pentru a-i descrie starea. Este ca şi cum ceva îi consumă memoria.

— Nu înţeleg.

— Nu sunt sigur că cineva înţelege.

Vizitiul opri trăsura în faţa clădirii ce se contura sumbru în faţa lor. Kate nu era sigură când încetase să-i strângă mâna lui Michael şi începuse el să o strângă pe a ei.

— Kate, vreau ca tu să înţelegi de ce eu… am păşit pe piedestalul licitaţiei, ca să spun aşa.

— Nu pentru draperii şi tapete noi.

— Nu. Îi aruncă un zâmbet strâmb. În afară de asta, tot voiai să o cunoşti pe mama.

Ea înghiţi greu.

— E contagios?

— Nu cred. Cel puţin eu n-am manifestat niciun simptom. Slabe şanse. Deşi presupun că nu mi-aş aminti dacă aş fi făcut-o.

— Despre ce vorbeşti tu acolo?

— Despre afecţiunea mamei mele. Nu-şi aminteşte lucruri.

Kate scutură din cap neîncrezătoare.

— Asta nu-i un motiv să fii închis într-un azil.

Câteodată nu-mi amintesc unde mi-am lăsat cartea sau poşeta…

El îi luă faţa în mâini şi era atâta tristeţe în ochii lui că ea aproape izbucni în lacrimi.

— Kate, mama nu-şi aduce aminte de mine.

Înainte ca ea să poată răspunde, el deschise portiera trăsurii, coborî şi se întoarse spre ea cu mâna întinsă.

— Vreau să vii cu mine ca să poţi înţelege.

Doar că ei îi era teamă, teamă să afle adevărul.

Şi cu toate astea, cum să nu stea alături de el? Era soţul ei, şi mai mult, ajunsese să fie cineva la care ţinea.

— Nu-ţi fie teamă, Kate.

Numai că ei îi era.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva care să stea într-un loc precum ăsta.

— Nu sunt sigur că cineva chiar aparţine unui loc precum ăsta. O luă de mână. Hai s-o cunoşti pe mama.

Trăgând adânc aer în piept, coborî din trăsură.

— Cum să nu-şi poată aminti de tine? întrebă ea pe când mergeau spre uşă.

— Pentru ea sunt la fel de neimportant precum cartea de care ai pomenit mai devreme că ai uitat unde ai pus-o.

— Doar nu poţi crede că însemni atât de puţin pentru ea.

— Câteodată nu mai ştiu ce să cred.

Forţându-se să păşească pe uşa pe care el o deschisese, intră într-un hol lugubru. În ambele capete se zăreau scări, şi ea avu impresia că aude în depărtare strigătele chinuite ale sufletelor pierdute.

Un bărbat tânăr care stătea la un birou se ridică.

— Lord Falconridge. Zâmbi. Mama dumneavoastră are o zi bună. E în grădină.

Michael arăta de parcă s-ar fi izbit de un zid.

— O zi bună? Vreţi să spuneţi că se simte mai bine?

Kate auzi speranţă în vocea lui, o văzu reflectată în

ochii lui, înlăturându-i orice îndoială despre măsura afecţiunii pentru mama lui. Şi totuşi pretindea că nu ştie cum să iubească?

— Nu sunt sigur că aş merge atât de departe, spuse tânărul. Va trebui să-l întrebaţi pe doctorul Kent. Strigă spre un alt bărbat care intrase. Charles, vrei să-l conduci pe Lord Falconridge să o vadă pe mama domniei sale? Apoi se întoarse spre Michael. O să-l anunţ pe doctorul Kent că sunteţi aici.

Charles, care îi părea lui Kate ca un om pe care n-ai fi vrut să-l întâlneşti pe o stradă întunecoasă, se mişcă cu greutate prin hol spre o pereche de uşi duble.

— Asta a fost reşedinţa cuiva? întrebă Kate, orice doar s-o distragă de la iminenta întâlnire. Nu voia să fie agitată şi totuşi era.

— Aşa am auzit, că odată a fost, spuse Michael. Dar nu-mi aduc aminte a cui era.

Ieşiră în grădină. Michael întinse mâna şi-l atinse pe Charles.

— O văd. Mulţumesc.

— O zi bună, dom’le. Charles intră înapoi în clădire lăsându-i acolo pe Michael şi Kate.

— E o grădină încântătoare, spuse Kate în lipsă de altceva.

— Lasă-mă să vorbesc eu mai întâi cu ea, să o pregătesc pentru prezentare, spuse Michael încet. Aşteaptă aici până vin eu să te iau.

— Spune-i că abia aştept s-o cunosc.

— Nu înţelege întotdeauna… scutură el din cap. O să-i spun.

Kate privi cum Michael se îndrepta spre o masă la umbra unui copac falnic unde stătea o femeie îmbrăcată într-o rochie foarte simplă, cu părul fin, argintiu revărsat pe umeri. El se aplecă încet înainte de a vorbi şi, deşi Kate nu putea auzi cuvintele, îi putea vedea buzele mişcându-se.

Dintr-odată femeia sări şi Kate văzu îngrozită cum îl atacă cu sălbăticie pe Michael.

*

— Eşti un mincinos! N-am niciun fiu! Eşti mincinos!

Stând în grădină, Michael încă putea auzi ţipetele ascuţite ale mamei lui, acuzaţiile ei. Abia dacă părea conştientă de locul în care se afla, până când el îi vorbise şi apoi sărise asupra lui cu o răutate care îl uluise.

Cu coada ochiului, o văzuse pe Kate grăbindu-se… să ce? Să-l salveze? Şi atunci el o plesni pe mama lui. O plesnise pe femeia care-l născuse, pentru a încerca s-o calmeze şi reuşi doar să înrăutăţească situaţia.

Fusese nevoie de doi asistenţi să o tragă de lângă el, să o târască – urlând şi gemând – înapoi în camera ei, în vreme ce Kate privise de la distanţă, evident îngrozită de ceea ce văzuse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în cele din urmă.

El scutură din cap.

— Nu ştiu. I-am spus că vreau să i-o prezint pe soţia mea.

— Milord! Doctorul Kent se apropie în grabă, picioarele lui lungi scurtând distanţa dintre ei. Am auzit că a fost un incident, îmi pare teribil de rău. Ar fi trebuit să fiu aici…

— Nu contează. N-o s-o rănească…

— Am fost nevoiţi s-o închidem.

Michael îşi strânse ochii. Văzuse cămaşa oribilă pe care o foloseau. Se uită spre soţia lui.

— Lady Falconridge, permite-mi să ţi-l prezint pe doctorul Kent. El conduce această instituţie.

El se aplecă spre Kate.

— Milady, e o onoare să vă avem aici.

— O onoare? Pentru numele lui Dumnezeu, este…

începu Michael.

Kate îi puse mâna pe braţ.

— E în regulă, Michael. Se uită spre doctor Kent. Ştiţi de ce boală suferă marchiza?

— O formă severă de demenţă, aşa cum n-am mai văzut. Nu răspunde la tratamentele noastre. După cum sunt sigur că Excelenţa Sa v-a spus, este incurabilă. Politica noastră este să îi adăpostim doar pe cei care sunt vindecabili.

— Mulţumesc, doctore, spuse Michael. O să plecăm acum.

— Cum rămâne cu mama dumneavoastră?

— O să vă înştiinţez când vor fi făcute aranjamentele. Punându-i mâna pe braţ, Kate îl întrebă:

— Putem merge spre ieşire ocolind prin grădină, în loc să mergem prin clădire?

— Dacă preferi.

— Categoric prefer. Îşi deschise poşeta şi scoase o batistă de in, o duse la gură să umezească un colţ şi cu tandreţe îi şterse obrazul. Te-a zgâriat…

El se îndepărtă de ea.

— Michael, sângerezi.

Simţea că dacă era tandră cu el, va ceda. Acolo, în mijlocul grădinii, între zidurile azilului. În schimb, băgă mâna în buzunarul jachetei, îşi scoase propria batistă şi îşi frecă obrazul, simţind încă înţepătura unghiilor ascuţite ale mamei lui cum îi zgâriau faţa, lăsând cu siguranţă urme sângerânde.

— De cât timp e aici? întrebă Kate blând, ca şi cum îşi dăduse seama că el se putea prăbuşi cu uşurinţă.

Michael nu voia să vorbească. Tot ce voia era să se întoarcă acasă şi să se îngroape adânc în trupul ei.

— De cinci ani.

Dumnezeule, ce greşeală fusese să o aducă aici, să încerce să-i arate, să-i explice…

— Ne vedem la trăsură, spuse el.

Uluită, Kate văzu cum soţul ei porneşte spre crângul de copaci. Frunzele lor foşnind în adierea vântului sunau nepotrivit. Nimic aici nu aducea alinare.

— Michael…

— Mergi la trăsură, Kate.

Cum putea să-i ceară aşa ceva când ea vedea cât de tare suferă, cât de tare se chinuie? Una era să i se spună că mama lui nu-şi amintea de el, şi altceva să audă cuvintele ce ieşeau din gura ei.

— De ce spunea că n-are niciun fiu?

El se întoarse spre ea, şi suferinţa pe care o văzu acolo aproape că o doborî.

— Ţi-am spus! Pentru că nu-şi aduce aminte de mine.

El se lăsă pe vine, îşi sprijini coatele pe coapse şi îşi puse mâinile pe frunte.

— De ce te-a atacat?

— E într-un blestemat de azil de nebuni! Doar nu crezi că îţi pot explica purtarea ei.

— De ce nu mi-ai spus despre ea mai înainte…

— Permite-mi să repet: mama e într-un blestemat de azil de nebuni!

Îşi lăsă mâinile în jos şi îşi ridică fruntea spre cerul senin.

— Sângerezi din nou.

— Ce contează? Ce mai contează toate astea?

O durea inima când îl vedea aşa, cum nu mai simţise până atunci. Totul din viaţa ei părea atât de fără însemnătate faţă de această suferinţă. Nu se simţise niciodată atât de neputincioasă, atât de nepregătită pentru ceva atât de distrugător precum ceea ce îndurase el.

— Putem găsi un doctor mai bun, spuse ea. Avem destui bani să o însănătoşim.

El îi căută privirea, şi ea putu vedea mirarea din ochii lui.

— Atât de inocentă, atât de naivă.

— Cel puţin putem încerca…

— Crezi că n-am făcut-o?

— Ah, Dumnezeule! Îngenunche în faţa lui, îi cercetă faţa, simţind lacrimile ce-i înţepau ochii în vreme ce începea să înţeleagă. Ea e motivul pentru care… te-ai scos la licitaţie.

— Azilurile particulare funcţionează după o anumită probabilitate de vindecare. Nu vreau s-o văd într-un azil de stat. Acum, că am bani, au acceptat să o ţină aici ceva mai mult, dar trebuie să fac alte aranjamente pentru ea. Vreau s-o aduc acasă. Vreau să-i construiesc un adăpost lângă Raybourne, să angajez personal care să o îngrijească. Îşi strânse ochii. E marchiză. Merită mai mult de-atât.

Kate văzu un băiat care nu crescuse în umbra dragostei materne şi care, bărbat fiind, se îndepărtase de acele sentimente – chiar şi acum. Neştiind că dragostea era cea care îi determina acţiunile. Nu putea fi decât dragostea profundă pentru mama lui şi nu respectul pentru poziţia ei nobiliară care îl determinase să îşi sacrifice mândria.

— Cred… înghiţi. Cred că trebuie să trecem pe la bancă în drum spre casă. Trebuie să-i înştiinţăm că semnătura ta va avea aceeaşi valabilitate ca şi a mea.

— Nu de asta te-am adus aici.

— Ştiu. Voiai ca eu să înţeleg de ce-ai făcut ce-ai făcut. Ah, Doamne, voia să jelească pentru tot ce suferise el, pentru povara pe care fără să ştie i-o adăugase vieţii lui. Dar cred că a fost prostesc din partea tatălui meu să-ţi încredinţeze fata şi nu şi banii.

El o cercetă ca şi cum voia să spună mai multe, şi ea se întrebă dacă va veni o vreme în care el se va simţi atât de în largul lui dezvăluindu-i cele mai intime gânduri. Presupunea că ceea ce îi dezvăluise azi era un început.

Întinzându-se, se aplecă, o luă de cot şi o ajută să se ridice. Părea firesc să meargă în tăcere în timp ce se

îndreptau spre trăsură, pentru că era ca şi cum părăseau un loc de priveghi.

Capitolul 19

Câteva ore mai târziu, stând în biroul lui şi uitându-se la planurile pe care le desenase cu mai mult de şase luni în urmă, încă se simţea copleşit de generozitatea lui Kate care-i acordase acces la toate fondurile lor. La Glennwood, nu fusese capabil să găsească vorbele potrivite cu care să-i mulţumească aşa cum trebuia. Orice frază i se părea banală, neimportantă, comună. Brusc, toate lucrurile pe care visase să le îndeplinească atunci când îşi căutase o moştenitoare bogată păreau acum uşor de atins.

Şi toate astea, pentru că îndrăznise să-i împărtăşească adevărul despre mama lui.

Kate fusese înţelegătoare, plină de compasiune şi grijulie. Călătoriseră spre casă ţinându-se de mână, ca şi cum îi spunea fără cuvinte că orice s-ar întâmpla, orice necazuri ar înfrunta, ea va fi mereu acolo pentru el. Pentru prima dată în viaţă, simţea cu adevărat că nu era singur.

Înţelegerea acestui fapt îl îngrozi. Îi era teamă să se încreadă în acest sentiment de... a împărtăşi. Şi totuşi, se temea şi mai tare că el ar putea să dispară.

O privise pe Kate în timpul cinei. Era ciudat că amploarea a ceea ce făcuse – luând-o de soţie – de abia acum începea să i se clarifice. Va fi la această masă în fiecare seară până la sfârşitul vieţii lui. Va fi în fiecare noapte în dormitorul vecin cu al lui. Îi spusese tatălui ei că ar fi meritat o cerere în căsătorie. Cum să compenseze el o

astfel de nedreptate flagrantă? Fixând cu privirea desenele, se întrebă cum să-i ofere acum ceea ce ar fi trebuit să-i ofere înainte?

O luase de soţie, primise banii tatălui ei, şi tot ce ceruse ea în schimb fusese ca el să-i câştige dragostea ghicind care era culoarea ei preferată. Ce lucru de mântuială făcuse.

După cină, ea se dusese în bibliotecă să citească, iar el mersese în birou să se uite peste visurile care acum puteau fi transformate în realitate – datorită generozităţii ei. Îşi adusese planurile cu el, aşa încât să le poată discuta cu constructorii. La Raybourne, Michael nu-i spusese lui Kate de ce era aşa de important pentru el să construiască acea casă. Acum, nu mai trebuia să-i explice nimic.

Ciudat, acum brusc dorea să-i spună totul. Îşi dorea să-i povestească tot, să-i împărtăşească păcatele lui, greşelile lui… nu voia ca ea să se mai uite la el ca şi cum era un nobil. Voia ca ea să-l vadă în adevărata lui lumină. Voia ca ea să-l urască la fel de mult pe cât se ura el însuşi…

Era cu mult mai uşor să aibă de-a face cu ura decât cu iubirea.

Şi Dumnezeu să-l ajute, dar ajunsese s-o iubească.

*

Kate stătea în bibliotecă, cu cartea deschisă în poală şi cu paginile necitite. Nu ştia de ce crezuse că lucrurile între ea şi Michael se vor schimba după dezvăluirile lui din acea după-amiază şi dorinţa ei de a elimina orice restricţie în ce priveşte cheltuielile lui. Ceea ce o deranja era că începuse să devină tot atât de morocănoasă ca şi el.

După cină, el îşi ceruse scuze şi se retrăsese în biroul lui, fără îndoială pentru că prefera să mediteze în singurătate. O durea să-l vadă astfel şi se întrebă când începuse să ţină la el atât încât suferinţa lui să-i perturbe

propria fericire.

Se gândi să-l caute şi să insiste să petreacă seara împreună cu ea, dar se temea că el va face asta doar pentru că aşa voia ea. Îşi dorea ca el să vrea să fie cu ea. Îşi dorea…

Îşi ridică privirea când uşa bibliotecii se deschise şi el intră ţinând în mână un sul de hârtie. Era stânjenitor să simtă atâta bucurie la vederea lui. Oare şi el simţea la fel văzând-o?

— Voiam să-ţi arăt ceva, spuse el încet.

Închizându-şi cartea, nu putea fi mai încântată nici dacă i-ar fi spus că plănuia să-i ofere bijuteriile Coroanei. Se ridică elegant, încercând să nu pară prea şovăielnică.

El începu să facă loc pe birou, apoi desfăcu sulul, punând pe o margine lampa şi pe cealaltă o carte.

— O recunosc. E casa pe care vrei s-o construieşti lângă iaz, spuse ea.

— Da, o construiesc pentru mama. Mă gândeam că te-ar interesa detaliile.

— Sunt foarte interesată. Şi mi-aş dori să nu mai fim atât de formali unul cu altul, spuse ea pe când dădea ocol mesei ca să fie lângă el şi să privească planurile din aceeaşi perspectivă.

— Vreau s-o scot pe mama de la Glennwood. Vreau să-i ofer un loc unde să se poată simţi în siguranţă.

— Dar de ce aşa de mică? Putem să ne permitem ceva cu mult mai mare de atât.

— Mama se rătăceşte cu uşurinţă. A fost unul dintre… a fost motivul pentru care am început să bănuiesc că ceva nu era în regulă.

După câteva clipe de tăcere, Kate se uită spre el. El privea desenul, dar ea nu credea că el urmăreşte liniile şi cifrele de pe hârtie. Bănuia mai degrabă că era captiv în amintiri îndepărtate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet.

— Era la conac. După cum ai văzut, e destul de vast. O sută treizeci şi şapte de camere. Coridoare, iatacuri. S-a rătăcit. Nu numai rătăcită, dar şi înspăimântată. Ţipa. Nu-şi putea găsi drumul înapoi spre dormitorul ei. Era trecut de miezul nopţii. Nici măcar nu sunt sigur de ce îşi părăsise dormitorul. Se aplecă peste planuri, trasând o linie cu degetul peste desene. Vreau să-i ofer o casă mică. O cameră de zi, un salon dacă vrei. În lateral, va fi sufrageria. O deschidere mare între cele două încăperi. Partea din spate a salonului va duce spre dormitorul ei. Îşi drese glasul. Vreau ca dormitorul ei să pară familiar. Mama a dormit în dormitorul în care stai tu acum. Aş vrea să mut mobila în noua ei casă.

Îşi feri privirea, ca şi cum se aştepta ca ea să obiecteze.

— Cred că-i o idee foarte bună. După aceea, pentru că tânjea să-l vadă zâmbind, spuse: Şi până când o să cumpărăm altă mobilă, cred că tu şi cu mine o să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea în fiecare noapte. El o fixă cu privirea; ea îi explică: O să dorm în alt dormitor în fiecare noapte şi va trebui să mă găseşti. Am putea să ne jucăm aşa.

— Crezi că asta e amuzant?

— Situaţia mamei tale, nu. Dar aş vrea să te văd zâmbind.

El pufni.

— Să zâmbesc.

O spuse ca şi cum abia dacă-şi mai putea aminti ce înseamnă acel cuvânt. Ea atinse o zonă mică a desenului.

— Ce e aici?

— Aici va dormi infirmiera. Vreau să angajez trei infirmiere, fiecare să aibă grijă de ea câte opt ore, astfel încât să nu fie niciodată singură. Ele vor locui în casa principală în restul timpului. Şi, bineînţeles, o cameristă, o menajeră, o bucătăreasă, deşi şi ele pot locui în casa principală. Mama poate fi dificilă adeseori.

— Te-ai gândit mult la asta.

El îşi îndreptă din nou atenţia spre desene.

— Da.

Ea îi cercetă profilul, mândrul şi arogantul lui profil cu cele trei zgârieturi pe obraz, despre care ea în mod egoist spera că n-o să-i lase cicatrice pe trăsăturile lui chipeşe.

— Nu ştiu dacă am auzit vreodată despre ceva mai nobil…

— Nobil? El râse aspru. N-ai idee ce lucruri am făcut, ce lucruri am aprobat să-i fie făcute. Merse spre masa din colţ, îşi turnă whisky într-un pahar şi îl dădu pe gât. Le-am permis s-o cufunde în apă îngheţată pentru că spuneau că şocul ar putea-o face să-şi recapete minţile.

Îşi turnă încă un pahar şi-l dădu şi pe acesta pe gât.

— Erai disperat să se facă bine.

El se întoarse pe călcâie şi o privi.

— Eram disperat să-mi sfârşesc propria suferinţă. Făcu un pas spre ea. Vreau s-o uit tot atât de repede pe cât m-a uitat ea pe mine. O apucă de mâini şi o scuturã. Nu înţelegi? Urăsc ce m-a făcut să devin, ce m-a forţat să fac. O scuturã din nou. Vreau doar să uit.

Dacă această ultimă şoptită declaraţie fu însoţită de lacrimi, ea nu putu spune precis, pentru că o trase aproape şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei.

— Ajută-mă să uit, Kate. Ajută-mă să uit.

O îmbrăţişă cu grijă, bărbatul acesta care pretinsese că nu mai poate fi refuzat o ţinea acum strâns în braţe şi aştepta, ca şi cum rănind-o cu dezvăluirile din ultimele două zile şi nopţi, se temea că n-o să-l mai accepte în braţele ei, în patul ei. Kate îşi trecu mâinile prin părul lui, pierzându-şi degetele în noianul de şuviţele rebele.

— Da, fu tot ce şopti ea şi tot ce el dorea.

Aplecându-se, Michael o ridică în braţe şi o purtă afară din încăpere. Se întrebă dacă ea avea cea mai vagă idee cât de disperat era să se piardă în mireasma ei, în

căldura ei, în corpul ei catifelat. Sau el îşi păzea dorinţele la fel de bine pe cât îşi păzea ea culoarea preferată? Oare îşi dorea ca ea să ştie? îşi dorea să fie atât de vulnerabil în faţa ei? Dacă lăsa garda jos, îl va răni ea la fel cum o făcuse mama lui?

O să-i spună lucruri groaznice şi o să-l acuze de fapte de care nu era vinovat? Va ajunge să-l dispreţuiască pentru faptele lui sau va ajunge să ţină la el în pofida greşelilor lui?

Pe când o purta pe scări, urcând câte două trepte deodată în nerăbdarea de a fi cu ea, era îngrozit să vadă cât de dependent devenise de prezenţa ei. Noaptea trecută, casa păruse atât de tăcută şi de goală. Cum de putea o femeie să aibă o astfel de personalitate încât absenţa ei să fie atât de profund resimţită? Şi ce-ar face el dacă vreodată l-ar părăsi şi nu s-ar mai întoarce?

Pe de-o parte, ura că ea reuşise să aibă atâta putere asupra lui. Pe de altă parte, se mira că avea această capacitate de a-i păsa de cineva atât de mult. Îşi clădise un zid în jurul inimii pentru a o proteja, şi ea îl dărâma încet, cărămidă după cărămidă, cu un zâmbet după altul, un râset după altul, un gest blând după altul. Mâine o să se fortifice din nou. În seara asta însă voia doar adăpostul pe care ea i-l putea oferi.

Intră în dormitorul ei cu un singur scop: să scape de haine cât mai repede cu putinţă. Dar mâinile ei, atingându-l, mângâindu-l, ca şi cum era la fel de avidă de el precum era el de ea, parcă îi stăteau în cale.

— Fă-te utilă şi începe să-mi deschei hainele, spuse el începând să îi îndepărteze îmbrăcămintea.

— Soţul meu cel mereu romantic, murmură ea, sărutându-i gâtul, trimiţându-i fiori prin corp, pe când începea să-i deschidă nasturii de la cămaşă.

Dându-se uşor înapoi, el văzu că ea avea ochii închişi. Pentru o clipă îndrăzni să creadă că ea era aici în încăpere cu *el.* Dar ea începuse deja să alunece într-un tărâm unde

era cu altul. Dacă nu ar fi avut o nevoie atât de disperată să scape de propria lui suferinţă s-ar fi oprit, dar nu-i putea refuza lui Kate propria evadare.

După ce îşi scoseseră toate hainele, el o culcă pe pat şi se concentră asupra nevoii lui. Nevoia lui de a sta culcat lângă ea şi de a-şi lăsa mâna să rătăcească pe rotunjimea şoldului ei. Nevoia lui de a-şi cuibări faţa în curbura gâtului ei unde încă stăruia mireasma persistentă a parfumului ei. Nevoia lui de a-şi coborî capul şi de a-i simţi mugurele întărit al sfârcului între buze. Nevoia lui de a aluneca şi mai jos şi de a simţi gustul sărat al dorinţei ei. Nevoia lui de a-i simţi şoldurile lovindu-se de el, de a-i auzi scâncetele şi ţipetele răsunând în jurul lui, de a-i simţi degetele împletite în părul lui, de a simţi greutatea picioarelor ei înfăşurate în jurul lui, ţinându-l imposibil de strâns.

Era scânteia care-i aprindea focul, şi el îi mângâie flăcările cu limba până când ea se zvârcoli lângă el, pierdută în propria ei lume, într-un loc unde un alt bărbat o atinsese, îi aprinsese pasiunea. Asta o făcea să fie infidelă?

Nu conta. Când trupul ei se strângea şi tremura, când gemetele ei îl înconjurau, când ea îşi înfipse degetele în umerii lui, nu conta. Era atât de incredibil de umedă şi de pregătită pentru el, fiorii încă cutreierând-o, când el alunecă fără efort în refugiul fierbinte unde ea îl întâmpină cu o tresărire puternică.

Se ridică deasupra ei, o privi în ochii languroşi… Deveniseră albaştri de pasiune, un albastru aşa cum nu mai văzuse niciodată. Şi apoi îşi închise ochii şi acest moment care fusese al lor dispăru.

El ignoră durerea care îl sfâşie – îi permisese să viseze la altul –, dar nu se putea opune ca ea să-şi găsească alinare în amintiri aşa cum el şi-o găsea în ea. O posedă ca un obsedat, fiecare mişcare aducând plăcerea, fiecare mişcare purtându-l tot mai departe de ce voia să uite: de mama lui abandonându-i copilăria în grija unor femei reci,

de mama lui care nu-l iubise îndeajuns pentru a-şi aminti cine era, de soţia lui care iubea pe altcineva.

Când simţi braţele lui Kate care-l cuprinseseră, ţinându-l aproape, se lăsă în jos şi îşi îngropă faţa în adâncitura umărului ei, fiecare nouă mişcare crescându-i plăcerea şi aducând-o din nou pe culmi, dacă strigătele ei putea fi un indiciu.

Ea strigă spre ceruri, arcuindu-se sub el, în vreme ce propria lui eliberare veni repede şi cu putere, aproape orbindu-l cu intensitatea ei. O ţinu strâns lângă el, luptându-se să-şi recapete suflul, sărutând rouă ce i se strânsese la tâmple. Mintea lui era o uitare pustie unde nu exista nimic cu excepţia urmelor plăcerii, catifelarea pielii ei lipită de a lui. Voia să rămână aici toată noaptea.

În schimb, îi depuse un ultim sărut pe linia gâtului, înainte de a se elibera din ea. Genunchii aproape că-i cedară când se ridică în picioare, fără grija de a-şi mai lua hainele. O să-l trimită pe servitor de dimineaţă să le recupereze. Pentru moment, voia doar să se cufunde în pat câtă vreme amintirile sale în braţele lui Kate erau încă destul de puternice pentru a-l duce într-un somn fericit.

*

Kate se uita fix la baldachin, dând drumul lacrimilor să curgă nestingherite şi să-i ude perna. După tot ce împărtăşiseră azi, după tot ce împărtăşiseră acum în pat, cum de putea să plece atât de uşor?

O rugase să-l ajute să uite, cu o disperare ce îi sfâşiase inima. Cum de putea să-i dea atât de mult aici – să ia atât de mult – şi să nu rămână cu ea mai mult timp?

Capitolul 20

Kate îşi petrecu următoarea dimineaţă cu mama ei. Era foarte dificil să nu arate în vreun fel că ştie de boala ei. Dar acum, că boala mamei ei era o certitudine, se simţea vinovată că nu observase mai devreme culoarea bolnăvicioasă a tenului ei, că ochii ei nu mai scânteiau. Întotdeauna ştiuse că mama ei era ca o locomotivă, de neoprit. Era tulburător să-şi dea seama că era, la urma urmei, doar o fiinţă omenească.

Dar tenacitatea ei era extraordinară, şi Kate era sigură că mama ei nu ar fi părăsit lumea asta înainte să-i vadă pe toţi copiii ei căsătoriţi – cu o persoană după gustul ei.

Se gândea încă la asta atunci când ajunse acasă şi merse să-l caute pe Michael. Îl găsi în birou, desenând pe o coală mare de hârtie.

— Ce faci?

El îşi ridică privirea.

— Lucrez la o idee pe care o aveam pentru una dintre camerele de la Raybourne. M-am gândit s-o transform într-o bibliotecă.

— Deja ai trei biblioteci.

— Da, dar asta va fi mai caldă, mai intimă. Ar reflecta blândeţea unei femei. Ar fi mai degrabă primitoare decât austeră, M-am gândit s-o numesc Biblioteca lui Kate.

Suspinul lui Kate răsună până în holul de la intrare şi lacrimile îi umplură ochii, revărsându-i-se pe obraji. Grija lui pentru ea era pur şi simplu covârşitoare.

— Kate, nu trebuie să plângi pentru asta. Era doar o idee. Nu trebuie s-o facem.

Ea îşi scutură capul îngrozită, emoţiile ultimelor zile copleşind-o.

— Mama e pe moarte, suspină ea. Ăsta-i motivul pentru care tata a participat la licitaţia ta stupidă, de ce a vrut cu tot dinadinsul să liciteze cel mai mult, depăşindu-i

pe ceilalţi taţi.

— Ah, iubito, îmi pare atât de rău.

Ieşi de după birou, o luă în braţe şi o strânse la piept. Ea îl luă de gât şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Mirosea atât de bine, şi era la fel de liniştitor ca şi biblioteca pe care o proiecta pentru ea.

Michael o purtă pe scări spre dormitorul ei, în vreme ce lacrimile îi udară cămaşa şi greutatea durerii ei îi sfâşia inima. O aşeză pe pat, îngenunche în faţa ei şi îi îndepărtă părul de pe faţă.

— Niciodată nu mi-a plăcut de mama, spuse ea pe o voce în care se auzeau tristeţea şi o profundă pierdere. Întotdeauna a fost atât de dură, de autoritară. Scoase un râset spart. Totul trebuia făcut după cum vrea ea. Îşi ridică privirea spre a lui. Dar nu vreau să moară.

— Nimeni nu crede că ai vrea, spuse el încet.

— Tata mi-a spus că atunci când s-a însurat cu ea, n-o iubea, dar acum ar face orice s-o ştie fericită.

— Ceea ce a fost în avantajul meu.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără ea.

— Încă n-a murit, Kate.

— Poate că-şi va putea petrece câtva timp şi cu noi, la Raybourne.

— Dacă asta îţi face plăcere.

Îşi petrecuse atâta timp în ultimii câţiva ani evitând-o, încât acum părea ciudat să vrea s-o aibă atât de aproape. Dar n-avea niciun regret în ce-o privea pe mama ei. Totuşi, simţea că trebuie să-l avertizeze.

— Poate fi foarte indiscretă.

— N-o să mă deranjeze asta.

— Chiar dacă te-ar deranja, nu cred că mi-ai spune.

— Orice membru al familiei tale e întotdeauna bine-venit în casele noastre.

Oftând, ea se ridică.

— Trebuie de asemenea să începem să facem

aranjamentele astfel încât mama ta să poată veni la Raybourne.

El încuviinţă.

— Mi-am planificat să vorbesc cu constructorul în după-amiaza asta. Dar mai întâi, hai să luăm prânzul în grădină, vrei?

Ea întinse mână şi îi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe frunte.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

*

După prânz, Kate şi Michael concepură o strategie. El va discuta detaliile cu constructorul, în vreme ce ea va începe să cheme la interviu şi să angajeze personalul suplimentar pentru domeniu, împreună, vor intervieva infirmierele atunci când va veni momentul, pentru că Michael era mult mai familiarizat cu ceea ce se cerea în această privinţă, dar avea încredere în părerea lui Kate pe această temă.

Faptul că el accepta ajutorul ei însemna pentru ea mai mult decât putea spune.

Era în bibliotecă, scriind lista poziţiilor de personal pe care dorea să le completeze, când intră majordomul cu o tavă de argint în mână.

— A sosit un gentleman să vă vadă, milady.

Nici tatăl, nici fratele ei nu ar fi avut nevoie să fie anunţaţi dacă veneau în vizită. Avu un presentiment neplăcut în ceea ce-l privea pe vizitatorul ei. Se uită la numele lui imprimat pe cartea de vizită, surprinsă şi nu prea că numele lui nu-i producea obişnuitul fior. Acum erau amândoi căsătoriţi, orice fel de emoţie privitoare la sosirea lui era nepotrivită. Dar mai mult decât atât, era mai degrabă enervată de sosirea lui decât orice altceva.

Şi nu voia să vadă reacţia lui Michael în cazul în care

descoperea că ea discuta cu Wesley în reşedinţa lui londoneză.

— O să-l primesc în grădină.

Era politicos să-l primească, dar astfel se asigura că nu erau într-o situaţie care putea ridica suspiciuni. Desigur că nimeni nu ar putea-o învinovăţi pentru această grijă.

Îşi aranjă părul, îşi duse conştient degetele la gulerul înalt al rochiei. Sub ţesătură erau din nou urmele dragostei înflăcărate a lui Michael. Se întrebă în treacăt ce ar zice Wesley dacă ar vedea urmele. Având în vedere că el nu-i lăsase niciodată vreo urmă, se îndoia că ar fi ştiut ce erau.

Când ieşi în grădină, el stătea la marginea terasei. Se întoarse când se auziră paşii ei. Ea se opri brusc la vederea obrazului lui vânăt şi tumefiat.

— Ce s-a întâmplat?

— Soţul tău s-a întâmplat.

Ea îşi aminti mâna umflată a lui Michael, comentariul lui că s-a lovit de ceva. Nu ştia de ce simţi o plăcere perversă să afle că era vorba de faţa lui Wesley.

— Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu mi s-a părut niciodată genul de bărbat care ar lovi pe un altul.

— Da, ei bine, este. Extrem de barbar.

— Nu cred că trebuie să subliniez că n-ar fi din cale-afară de încântat să te vadă aici, spuse ea.

— Tot ce contează e ca tu să fii încântată.

— Sincer vorbind, nu ştiu dacă sunt. Soţul meu…

— Nu-i pe-aici. Am aşteptat până când l-am văzut plecând.

Ei nu-i plăcea că el spionase.

— Ce vrei?

— Pe tine, bineînţeles.

— Da, ei bine e cam târziu pentru asta.

— Hai să ne plimbăm, vrei? Se uită prin jur. Servitorii ar putea fi discreţi, dar totuşi au urechi.

— Atâta vreme cât rămânem la vedere. N-am de gând

să mă furişez pe după tufişuri.

— Vreau doar să vorbim.

Dând din cap, ea păşi pe poteca pietruită ce străbătea grădinile.

— Voiam să mă asigur că eşti bine după dezvăluirea mea de acum câteva seri.

— Sunt bine.

— După ce şi-a revărsat furia pe mine, am vrut să mă asigur că tu ai rămas neatinsă.

— Ai aşteptat două zile ca să te asiguri, simţi ea dorinţa să sublinieze.

— Pentru că nu te-am putut prinde singură până acum. Sunt recunoscător să văd că eşti nevătămată. Am ceva pentru tine.

Acum ajunseseră destul de departe de casă. El scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Ţi-am scris o poezie.

Ei îi veniră în minte toate poeziile pe care i le scrisese. Le păstrase pe toate, adăpostite într-o cutie de lemn ascunsă în fundul dulapului ei.

— Nu sunt sigură că ar fi trebuit să faci asta, îi spuse ea. Eşti însurat.

— Asta nu mă împiedică să te doresc.

Ea scutură din cap

— Wesley…

— Te rog, ia-o.

Ea luă poezia, strângând hârtia în mână.

— Nu promit că o s-o citesc.

— E de-ajuns că o ai. Ai de gând să rămâi măritată cu el?

— Poftim?

— Eu aş divorţa de Melanie într-o clipă dacă ai fi din nou disponibilă. Sau şi mai bine, am putea amândoi să obţinem o anulare. Niciunul din noi n-a fost căsătorit prea mult timp. E o soluţie mult mai rapidă decât un divorţ.

Ea râse trist.

— Nu pot să cred că sugerezi aşa ceva.

— N-am încetat niciodată să te iubesc.

Inima ei tresări auzind mărturisirea lui şi scuturǎ din cap.

— Falconridge e soţul meu. Are nevoie…

— Dar nu te iubeşte. S-a însurat cu tine doar pentru banii tăi.

— Nu am nevoie să-mi aminteşti ce a făcut.

Aproape că i-ar fi spus că Michael avea motivele lui, dar nu trebuia să i le justifice lui Wesley. Michael era o persoană foarte discretă.

— Chiar dacă nu-l părăseşti, nu există niciun motiv să nu ne vedem, spuse Wesley.

— De ce uiţi mereu că amândoi suntem căsătoriţi?

— Amândouă sunt căsătorii de convenienţă. Nimeni nu se aşteaptă la fidelitate de la un soţ în aceste împrejurări.

— Eu da. Ea îi arătă hârtia mototolită. Mulţumesc pentru poezie. Îi voi spune majordomului să te conducă spre ieşire.

— Kate. El îşi întinse mâna spre ea şi ea se dădu înapoi.

— Mi-ai zdrobit inima în ziua în care te-ai însurat. Nu poţi veni acum la mine cu poezii şi promisiuni şi să te aştepţi să fiu încântată de gesturile tale.

Se întoarse pe călcâie şi se grăbi spre casă, disperată să scape de îndoielile ei la fel de mult pe cât voia să scape de el.

*

Mult mai târziu în acea noapte, Kate stătea respirând sacadat şi tremurând sub soţul ei, în vreme ce un alt fior îi zguduia lui corpul. Era foarte sigură că terminaseră în

acelaşi timp, strigătul ei şi geamătul lui sunând în perfectă armonie. Îşi trecu palmele pe spatele lui lucios de sudoare, făcându-l să scoată un geamăt uşor, înainte de a se îndepărta cu blândeţe de ea.

O copleşi obişnuitul sentiment de pierdere la plecarea lui. Lăsase lumânări aprinse în seara asta pentru a spori atmosfera vizitei lui nocturne. Îi urmări silueta cum se mişcă în jurul patului şi se îndreaptă spre uşă…

— Michael, vrei să rămâi şi să mă ţii în braţe încă vreo câteva clipe? întrebă ea repede. „Stai şi ajută-mă să uit de vizita lui Wesley şi de frumoasa poezie în care-şi exprima dragostea pentru mine, şi pe care am fost prea slabă ca să rezist să n-o citesc.”

— Dacă-ţi face plăcere, spuse el încet, strecurându-se înapoi sub cearşafuri. O să te ţin în braţe cât vrei.

Ea se cuibări lângă el şi îşi aşează capul în scobitura umărului lui. Unul din braţele lui o cuprinse strâns, în timp ce celălalt braţ rătăcea alene în sus şi în jos pe mâna ei.

Îi displăcea că trebuise să-l roage să rămână, că niciodată nu rămânea din proprie voinţă. Că nu ţinea îndeajuns la ea încât să vrea să savureze momentele de după împreună.

Se ridică într-un cot.

— Gata. Poţi să pleci acum.

În umbra tremurândă aruncată de flăcările lumânărilor, ea putu vedea că el se încruntă.

— Kate, ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap.

— Vreau să fii aici pentru că tu îţi doreşti să fii aici.

— Vreau să fiu aici.

— Nu, nu vrei. Întotdeauna pleci cât de repede posibil…

— Am presupus că aşa preferi tu.

— Aha. Îl cercetă cu privirea, dorindu-şi să fi lăsat luminile aprinse. Care e preferinţa ta?

Luându-i obrazul în palmă, trecându-şi degetele prin părul ei, el o trase înapoi la pieptul lui.

— Să te mai ţin în braţe încă puţin.

Cuibărindu-se şi mai aproape de el, ea se desfătă cu geamătul şoptit ce-i scăpase şi uşorul zgomot din pieptul lui pe care-şi odihnea obrazul. Îl înconjura o mireasmă atât de aspră după ce făceau dragoste. Să-şi îngroape faţa în umărul lui era mult mai plăcut decât să şi-o îngroape în perna pe care stătuse el înainte de a o părăsi.

Cu degetul îi făcu mici cercuri în jurul sfârcului şi savură geamătul lui uşor.

— De ce nu mă săruţi niciodată?

Era insesizabil, dar ea simţi cum se încordează lângă ea, ca şi cum fiecărui muşchi îi era teamă ca el să nu dezvăluie răspunsul.

— Credeam că e mai uşor pentru tine să îţi închipui, dacă nu te şi sărut, spuse el în cele din urmă.

Ea îşi înclină capul aşa încât să-l poată vedea mai bine din profil.

— Nu înţeleg.

Cu multă tandreţe, el îi dădu părul la o parte şi i-l trecu după ureche.

— Ştiu că atunci când vin în patul tău, tu îţi închipui că sunt altcineva. Atingerea mea, mirosul meu, gemetele mele, atingerea trupului meu… nu le pot schimba şi nu pot să te împiedic să le simţi. Dar gustul meu… am crezut că dacă nu te sărut, îţi va fi mai uşor să îţi închipui ce îţi doreşti.

Ea simţi o apăsare cumplită în capul pieptului. Îi spusese în prima noapte să îşi închipuie că era Wesley. Chiar credea sincer că atunci când o aducea pe atât de minunatele culmi ale plăcerii se mai putea gândi la altceva?

Fu surprinsă de sentimentul de dezamăgire care o încerca la gândul că el credea că ea ar putea face asta, la gândul că poate el însuşi reuşea destul de bine să se

gândească la altcineva.

— Cine îţi închipui tu că sunt eu?

Încă o dată începu să-i mângâie braţul.

— Sunt însurat cu cea mai minunată femeie din Londra. De ce aş avea nevoie să îmi închipui că sunt cu altcineva decât cu tine?

O înţepau lacrimile. Nu era o poezie, dar cuvintele lui erau al naibii de aproape şi erau atât de sincere. Îi scăpă un mic suspin.

El o întoarse cu faţa la el, îngrijorarea din ochii lui făcând-o să plângă şi mai tare.

— Kate? Ce s-a întâmplat?

Ea nu putu să rostească niciun cuvânt. Nu putu să-i spună că vorbele lui îi făcuseră inima să tresară. Îi luă bărbia în mână şi îl mângâie cu degetul mare pe buze.

— Vrei să mă săruţi?

— Dacă îţi face plăcere.

Ea încuviinţă.

— Mi-ar plăcea, da.

Privi cum mărul lui Adam i se mişca în sus şi în jos în timp ce înghiţea. Probabil nu fusese atât de nervos nici atunci când erau în biserică la cununia lor.

— N-o să muşc.

El râse profund. Ea îl apăsă cu degetele pe piept.

— Nu râzi destul de des.

— Râd mai des de când ai apărut tu în viaţa mea.

Apoi îşi lăsă gura peste a ei, şi ea nu se mai gândi la râset. Se gândi doar la minunea sărutului lui, la felul în care limba lui îi contura buzele, la mâna care îi cuprindea obrazul şi la degetul mare cum i-l mângâia lângă colţul gurii până devenea o parte a sărutului. Era ciudat – având în vedere libertăţile pe care şi le luaseră limba lui, buzele, palmele şi degetele faţă de corpul ei în toate aceste multe nopţi – că găsea acest sărut la fel de erotic, la fel de persuasiv, la fel de capabil de a oferi pasiune ca orice

altceva făcuse cu ea.

Pe când ea ofta, el îşi strecură limba printre buzele ei întredeschise, explorându-i nerăbdătoare gura cu mişcări îndrăzneţe ce nu lăsau nicio parte neatinsă. Limba ei răspundea la fel, repezindu-se şi aţâţându-l, ajungând să cunoască forma, textura şi gustul gurii lui. Vinul de la cină şi prăjitura de ciocolată pe care o mâncase la desert. Şi îi veni ideea că deserturile lor conţineau mereu ciocolată: chec, budincă sau căpşune cu glazură de ciocolată. Şi se pomeni că râde la drăgălăşenia gestului.

El se dădu înapoi şi mormăi:

— Exact ce vrea un bărbat să audă când încearcă să seducă o femeie. Un râset.

Înainte ca el să se îndepărteze, ea îşi încolăci braţul în jurul umerilor lui şi îl luă de ceafă.

— Chiar acum mi-am dat seama că desertul nostru la cină include întotdeauna ciocolată într-o formă sau alta. E mâna ta la mijloc, nu-i aşa, pentru că ştii cât de mult ador ciocolata?

El rânji, un zâmbet larg de mulţumire. Şi ea îşi primi astfel răspunsul.

— Ce-ai mai făcut fără ca eu să observ?

El îi sărută colţul gurii.

— Grădinarul plantează flori de nu-mă-uita, dar n-o să înflorească până la anul.

Zâmbind, ea îşi întoarse capul până când îi putu întâlni gura direct, sărutându-l la fel de profund pe cât o sărutase el mai înainte.

— Şi mai ce?

— Vrei să-mi strici toate surprizele?

— Ai plănuit o surpriză?

El arăta cu desăvârşire mult prea infatuat.

— O poezie. Mi-ai scris o poezie.

— Nu pot suferi poeziile. Sunt o aiureală prostească.

— Dar eu iubesc poeziile.

El se strâmbă.

— Atunci ce?

El scutură din cap. Ea îşi duse degetele la subraţul lui şi el tresări.

— Te gâdili.

Începu să-l gâdile până când el o înşfăcă de încheieturile mâinilor şi îi ridică braţele peste cap cu o singură mână.

— Nu vrei să joci jocul ăsta cu mine, doamnă.

— Care e cealaltă surpriză pentru mine? Spune-mi, te rog.

— S-ar putea să nu-ţi placă.

— Atunci, mai bine spune-mi acum, nu crezi?

El o ţintuise cu un genunchi aşezat pe şoldul ei. O studie.

— Un căţel.

O spuse atât de repede că ea aproape nu înţelese.

— Să-ţi ţină de urât când nu sunt disponibil. Astfel ca tu să nu fii complet singură. Pentru că nu-ţi place singurătatea prea tare. Arăta nemulţumit, ca şi cum ar fi vrut să ţină asta doar pentru el, când tot ce voia ea era să-l îmbrăţişeze cu putere, dar el o ţinea de mâini. E al lordului Bertram.

Ea nu se putu abţine:

— Lord Bertram a făcut căţeluşi?

— Nu, cockerul lui a fătat.

Ea râse.

— Ah, Michael, nu poţi ghici niciodată când glumesc? Dacă n-o să râzi, atunci

Măcar sărută-mă.

— Dacă am de ales între a râde şi a te săruta, o să aleg întotdeauna să te sărut.

Gura lui o acoperi pe-a ei şi o sărută adânc, lacom, ca şi cum era un bărbat care fusese ţinut flămând doar pentru a ajunge în faţa unui ospăţ fără sfârşit. Ei nu-i venea să

creadă cât de atent fusese el la detaliile galanteriilor lui.

Făcuseră dragoste deja o dată, dar sărutul lui îi stârni o dorinţă care se învolbura în ea. Sau poate că de vină erau cuvintele pe care el le spusese înainte. Soţul ei insensibil la poezie era foarte poetic, într-un fel simplu, cinstit. Fără înfloriturі sau vorbe multe şi cu siguranţă neînclinat spre rimă, dar cu toate astea, cuvintele lui erau o poezie.

Şi mai mult, pe când limba lui dansa împreună cu a ei într-un vechi ritm de atac şi apărare, deveni evident că lui îi plăcea foarte tare să sărute. Cum de reuşise să îşi refuzase o plăcere atât de simplă în aceste multe nopţi, cum de îşi refuzase dorinţele în favoarea celor ale ei – sau ce credea el că sunt ale ei. Câţi soţi ar fi făcut orice pentru a nu strica plăcerea soţiilor lor, chiar dacă asta însemna o diminuare a propriei lor plăceri?

Îi eliberă încheieturile mâinilor şi palmele lui îi lunecară pe tot corpul, mângâind-o senzual. Ajunsese să iubească asprimea palmelor lui. N-avea bătături, dar totuşi nu erau catifelate. Erau mari, şi credea că o să simtă durere atunci când îi strângea sânii, sau şoldul sau coapsa, dar în schimb tot ce simţea era un farmec desăvârşit. Din prima noapte când făcuse dragoste cu ea, fusese copleşită de senzaţii, de comportarea lui, de atenţia lui la detalii. Dar acum că o săruta pătimaş, ca şi cum nu se mai sătura de ea, actul lor sexual se ridica la un cu totul alt nivel. Era ca şi cum câştigând în sfârşit sărutul lui, ea îşi dăduse seama cu claritate de ceea ce fusese lipsită.

Căldura era mai fierbinte, plăcerea mai intensă, pielea ei mai sensibilă, senzaţiile ce se învolburau în ea mai intense, ca şi cum înainte actul lor de amor fusese doar la suprafaţă şi acum era profund şi intens. Nu mai era impersonal, ci foarte, foarte personal.

El avusese dreptate. Gustul adăuga o dimensiune ce îmbogăţea fiecare alt aspect. Şi îl adusese mai aproape de ea într-un fel ce trecea dincolo de partea fizică. Îi intensifica

şi emoţiile. Era atât de intim, atât de personal, mai personal decât orice altceva îi făcuse – şi îi făcuse câteva lucruri incredibil de personale.

Şi când gura lui o părăsi pe a ei pentru a-i poposi pe trup, ea încă simţea gustul de ciocolată al sărutului lui, era încă ameţită de gustul vinului ce îi satisfăcuse papilele gustative.

Când se ridică deasupra ei, ea îi luă faţa în mâini şi cu îndrăzneală îi duse din nou gura peste a ei, buzele întâlnindu-se când şi trupurile se uniră, gura lui absorbindu-i oftatul de plăcere în timp ce ea îi primea geamătul slab de satisfacţie ce îl scotea întotdeauna când o pătrundea. O aţâţa peste măsură să ştie că deţinea atâta putere asupra lui, să-şi dea seama că şi el avea aceeaşi putere asupra ei.

Cum era posibil să găsească atâta plăcere în actul lor fără să fie şi dragoste?

Ea îi cerea în permanenţă să-i facă plăcere şi în acest domeniu se îndoia să aibă egal. Era generos cu atenţiile, lent, minuţios şi foarte, foarte priceput.

Plăcerea creştea cu fiecare împingere a şoldurilor lui. Trupul ei se încordă şi, când veni eliberarea, el îi sorbi strigătul. Geamătul lui slab răsună în ea pe când o ţinea strâns, pierdut în propriul extaz. Ea îl îmbrăţişă mai strâns cu mâinile şi cu picioarele, savurând atingerea corpului lui extenuat, strâns lângă al ei.

Şi când el nu făcu nicio mişcare pentru a o părăsi, ea zâmbi şi oftă plină de satisfacţie.

*

Michael se trezi şi-şi văzu soţia încă în braţele lui, cu nasul turtit pe pieptul lui. Se miră cum de putea respira. Nu mai dormise cu cineva toată noaptea. Se simţea cu mult prea îngrădit. Dar cu Kate, simţea că putea dormi cu ea în braţe şi putea savura asta.

Simţi o anume plăcere în a se trezi lângă ea. Poate că n-o să-i mai cumpere altă mobilă pentru dormitorul de la moşie. Poate că pur şi simplu o să doarmă în patul lui, întotdeauna.

Simţi cum îi fluturau genele pe piele gâdilându-l, pe când se trezea. Se întinse lângă el, piciorul frecându-i-se de pulpa lui. Aproape că torcea, şi el nu-şi putu opri propriul geamăt ca răspuns.

Apoi ea râse, un sunet vesel.

— Îţi place să mă chinuieşti, mormăi el.

— Mm, îhî. Îi depuse un sărut pe piept. Îmi place să mă trezesc cu tine în patul meu.

El nu înţelegea de ce avea ea această putere de a stoarce atât de uşor mărturisiri de la el, dar se surprindea spunându-i lucruri pe care nu le mai spusese nimănui vreodată.

— De obicei, eu nu… niciodată până acum… Ea îl privi printre gene, cu bărbia sprijinită de pieptul lui… Nu am mai rămas în pat cu cineva întreaga noapte. Mă simţeam cu mult prea îngrădit. Amanta mea… insistam să plece. Uimit, îşi trecu degetele prin părul ei. De ce totul e atât de diferit cu tine? De ce îmi pasă de culoarea ta preferată? De ce să-ţi produc plăcere îmi aduce mie atâta satisfacţie?

Gura ei se strâmbă într-un zâmbet răutăcios.

— Pentru că ai ajuns să ţii la mine?

El bănuia că ea ar fi vrut să rostească cuvintele ca o afirmaţie sigură şi în loc de asta ieşiseră ca o întrebare. Alt bărbat o iubise, se însurase cu ea, o dorise. Cum de putea să pună la îndoială propria ei putere de atracţie? Cum de nu ştia că el o adora?

Ar trebui să-i spună. Ar trebui pur şi simplu să rostească cu voce tare cuvintele, dar exprimându-le, l-ar face vulnerabil, această dezvăluire în faţa ei l-ar expune durerii. Dovada pentru a înţelege când îi câştigase afecţiunea ar fi fost să îl primească de bunăvoie în patul ei

– dar el nu aşteptase. O posedase cu furie în acea noapte şi în fiecare noapte de atunci încoace, pur şi simplu o posedase pentru că nu mai avea vreun motiv să obiecteze, pentru că îi spusese că nu va accepta să fie refuzat. Dar ea nu-l căutase niciodată, nu venise niciodată în dormitorul lui.

Şi cel mai grăitor gest dintre toate, când el venea în dormitorul ei, ea închidea ochii.

Aşa că îşi reprimă cuvintele, ferindu-se să nu devină ridicol, protejat în faţa durerii şi doar zâmbi spre ea, înainte de a-i demonstra cu trupul ce nu îndrăznea să-i dezvăluie din inimă.

Capitolul 21

— Doamne, Dumnezeule, dar ştiu că arăţi fericită, spuse ducesa de Hawkhurst.

Zâmbind, Kate îşi întâmpină musafira cu un sărut pe obraz.

— De ce să nu fiu?

— Sincer, aveam impresia că lucrurile între tine şi Falconridge sunt destul de încordate. Nu în fiecare noapte vine o tânără doamnă la uşa mea blestemându-şi soţul şi pe tatăl ei.

Kate o conduse pe Louisa pe terasă unde le aştepta o tavă cu biscuiţi şi ceai.

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că mi-ai oferit adăpost.

Se aşezară la masa rotundă, şi Kate începu să toarne ceaiul în ceşti.

— Tu eşti întotdeauna bine-venită în casa noastră,

spuse Louisa. Mi-aţi devenit foarte dragi tu şi Jenny în scurtul timp cât am stat cu voi.

Kate îi întinse ceaşca şi farfurioara.

— Ai mai auzit ceva de fratele tău?

Louisa scutură din cap şi înclină ceaşca să ia o sorbitură de ceai.

— Cred că Jenny se vede cu el.

Mâna Louisei rămase o clipă suspendată, înainte de a pune ceaşca pe farfurioară.

— De ce crezi aşa *ceva?*

— Eu nu l-am văzut, nici ea n-a spus ceva. E doar o impresie de-a mea.

— Asta ar putea duce la un dezastru. Louisa scutură din cap. Sunt sigură că greşeşti. Am însoţit-o la plimbare cu Pemburton. Îi face curte destul de serios de-acuma. Mă aştept să-i ceară mână cât de curând.

— Asta este bine. Mama o să fie mulţumită să aibă o ducesă în familie.

— O să fie mulţumită să nu-l aibă pe fratele meu în familie.

Kate întinse mâna şi o strânse pe a ei.

— Câteodată nu acţionăm raţional când suntem îndrăgostiţi.

— Tu te-ai îndrăgostit de Falconridge?

— Am ajuns să ţin la el, dar iubirea pare destul de îndepărtată.

— Te-am făcut să te simţi stânjenită, spuse Louisa. Scopul venirii mele azi aici era nu numai să mă asigur că eşti bine, dar şi să te invit să vii la operă cu mine şi cu Hawk în această seară. Ştiu că e cam pe nepregătite, dar are o lojă şi nu prea e folosită. Ne-ar face o imensă plăcere dacă ai veni cu noi.

— Nici măcar nu sunt sigură că lui Michael îi place opera.

— Dacă seamănă cu Hawk, o urăşte, dar nu ăsta e

motivul mersului la operă.

Deja putea să-şi imagineze conversaţia ei cu Michael.

Ducele şi ducesa de Hawkhurst ne-au invitat să mergem la operă cu ei în seara asta. O să mergem?

— Dacă îţi face plăcere.”

Câteva ore mai târziu, stând în faţa oglinzii, în timp ce Chloe îi aşeza o elegantă tiară cu diamante pe părul strâns sus, Kate nu se putu abţine să nu zâmbească imaginii ei din oglindă. Conversaţia cu Michael decursese exact după cum prevăzuse ea.

Odată ce Chloe îşi termină treaba, deschise un dulap şi scoase foaia de hârtie pe care Wesley i-o dăduse ieri după-amiază. Voia să fie mai tare decât era. Voia să înceteze să viseze la ceea ce ar fi putut fi. Şi totuşi, părea lipsită de voinţa de a face altceva decât să despăturească hârtia şi să-i citească cuvintele.

Eşti steaua cerurilor mele.
Eşti verdele grânelor mele.
Eşti dulcele cânt al păsărilor
În ramurile copacilor mei.
Eşti frumuseţea, veşnica
Frumuseţe a trandafirului meu.
Eşti – şi pururi vei rămâne –
Iubirea sufletului meu.

Întotdeauna îi spunea trandafirul lui. Trandafirul lui perfect.

Auzi uşa dintre dormitorul ei şi al lui Michael. Mototoli poezia şi o aruncă sub măsuţa de toaletă, înainte de a se ridica şi a se uita pentru ultima dată în oglindă. Corsajul rochiei era destul de adânc pentru a-i expune decolteul, dar destul de înalt pentru a-i ascunde urmele pe care soţul ei i le lăsase pe sânul drept noaptea trecută. La baza gâtului era o micuţă vânătaie pe care ea spera să nu o vadă nimeni

sau dacă era observată poate că o vor pune pe seama luminilor. Nu era niciodată o lumină prea puternică la teatru.

Întorcându-se să-şi întâmpine soţul, se trezi în braţele lui, cu gura lipită de a lui, cu o dorinţă ce promitea lucruri minunate când se vor întoarce. Buzele lui erau moi şi fierbinţi, sărutul adânc ca şi cum ar fi devorat-o dacă ar fi putut.

Acum, că îi dezlănţuise săruturile, începuse să primească o mulţime. Nu pierdea nicio ocazie când o întâlnea să-i mai dea unul.

O sărută pe vârful nasului.

— Trebuie să mergem la chestia asta îngrozitoare?

Jucăuş, îl împinse uşor.

— Le-am spus deja că o să fim acolo. Ar fi nepoliticos să nu mergem.

Întinzând un deget, îi atinse linia claviculei, oprindu-se din periplu lângă urma muşcăturii lui.

— Asta ar putea ridica nişte semne de întrebare.

— N-am nicio ţinută de seară mai închisă de-atât la gât.

Şi şiragul de perle de la gâtul ei nu oferea nici pe departe o acoperire corespunzătoare.

— Poate că asta ar ajuta.

El scoase din buzunar un colier din argint foarte elegant, din fâşii de argint întreţesute într-o reţea fină ce părea că are prinsă în ea o mulţime de smaralde. Ea se uită la el, întrebându-se dacă i se citeşte uimirea în ochi.

— Îl recunosc. Prima marchiză îl purta în portretul pe care şi l-a făcut după nuntă.

— Un cadou de la prima marchiză.

— Ah, Michael, e prea valoros, nu-l pot primi.

— Acum eşti marchiza de Falconridge. Locul lui e la gâtul tău. Te rog, onorează-mi familia, purtându-l.

Neştiind ce să mai spună, nu făcu altceva decât să

clatine din cap şi să-şi dea jos şiragul de perle. El veni în spatele ei şi îi puse colierul la gât. Partea de sus era ca un guler ce îi înconjura gâtul pe când el i-l prindea la spate. Partea din faţă mergea în jos până la linia sânilor.

Ei îi veni în minte inelul pe care Jenny îl recuperase de la bijutier. Era în siguranţă în cutia ei de bijuterii. Se întrebă dacă acesta ar fi un moment bun pentru a i-l înapoia, dacă relaţia lor era suficient de puternică pentru a rezista atunci când el va afla că ea ştie ce sacrificiu făcuse. Sau era încă prea fragilă? într-un sfârşit, ea se hotărî să nu rişte nimic stricând magia acestei clipe când el îi dăruia ceva atât de preţios.

Întorcându-se, se ridică pe vârfuri şi îl sărută, simţind cu bucurie braţul lui ce o cuprindea pe când o trăgea lângă el. Era ca şi cum cerându-i s-o sărute cu o seară înainte, dezlănţuise mult din ceea ce el ţinuse în sine. Ca şi cum, în sfârşit, amândoi acceptau promisiunea a ceva special ce se năştea între ei.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea simţind apăsarea şoldurilor lui pe ale ei. Dar va trebui să mai aştepte.

El râse, un sunet jos ce vibra între ei şi o umplea de freamăt şi speranţe pentru ce o aştepta pe ea – pe ei – când se vor înapoia acasă.

El începu să-şi frece nasul de gâtul ei, chiar deasupra colierului.

— Asta-i tot ce vreau să porţi diseară, şopti el. Colierul ăsta.

Ei i se înmuiară genunchii la asaltul imaginilor ce năvăleau asupra ei după ce se văzu întinsă pe pat. Într-un fel, ideea purtării doar a unei bijuterii părea mai senzuală decât să fie complet goală. Şi judecând după reacţia şi încordarea corpului lui, şi el simţea la fel. Kate se retrase, astfel încât el să n-o mai poată atinge.

— Chiar trebuie să plecăm.

Michael cercetă îmbujorarea ce cuprinsese obrajii

soţiei sale, dispărea sub colier şi reapărea deasupra decolteului expus privirii. De-abia aştepta să-i dezgolească şi restul trupului, să vadă cum roşeaţa dispare. Cine ar fi crezut că gândul la ea dezgolită în pat l-ar face atât de nerăbdător?

— Foarte bine, murmură el, scoţându-şi mănuşile albe din buzunar şi trăgându-şi-le pe mâini în vreme ce-şi urma soţia afară din dormitor. Promite-mi că dacă opera va fi plictisitoare, o să plecăm înainte de final.

— N-o să promit aşa ceva, spuse ea pe un ton sfidător. Mi-am dat deja seama că oricât de interesant va fi spectacolul, tu o să te plictiseşti.

El nu se putu stăpâni şi râse, sunetul urmând-o pe soţia lui în timp ce ajungeau în hol. Dintr-odată, ea se întoarse pe călcâie. El crezu că va comenta ceva despre râsul lui. În schimb, ea spuse:

— Ah, mi-am uitat şalul.

— O să-l iau el. Aşteaptă aici.

— E la picioarele patului.

El nu se putu abţine să nu facă o grimasă, urcând scările. O să folosească locul ăla de la picioarele patului mai târziu. Ar fi putut trimite un servitor, dar picioarele lui lungi îl ajutară să ajungă repede în camera ei. Era destul de prudent pentru a nu da un nume precis simţămintelor lui. Era un fel de imensă satisfacţie în viaţa lor, în ciuda greutăţilor viitoare. Ceva se schimbase aseară odată cu sărutul acela… era ca şi cum rugămintea ei şi intensitatea a tot ceea ce urmase reuşise cumva să dărâme pentru totdeauna ultimele cărămizi ce susţineau zidul care-i izola inima. Simţi un tumult, o speranţă pentru viitor pe care nu credea c-o mai simţise vreodată. Era destul de posibil ca împreună să găsească fericirea supremă. Era o noţiune pe care o accepta cu greu, dar pe care dorea s-o accepte. Voia să-i dăruiască tot ce avea în adâncul inimii sale şi era capabil de a-i dărui. Intră în dormitor, apucă şalul de

mătase de pe pat şi se întoarse să iasă. Privirea îi căzu pe o bucată de hârtie mototolită de la piciorul mesei de toaletă. Nu era convins ce îl atrase într-acolo. Evident că n-avea nicio importanţă, şi totuşi…

Aplecându-se, o luă şi o netezi. O încercare evident nepricepută de poezie. Era ceva vechi, ceva ce Kate alunga din trecutul ei? Mai degrabă, era ceva primit de curând, în timpul unei întâlniri din grădina cuprinsă de umbrele nopţii. Sau poate din timpul unei întâlniri secrete. Se întrebă ce o atrăgea pe Kate la Wiggins. Poate că era talentul acestuia să pună în cuvinte gânduri pe care Michael le avea doar sub o formă abstractă. Erau mult prea puternice, prea copleşitoare, prea vaste pentru a încerca să le îngrădească în doar câteva cuvinte.

O lăsă să cadă pe masa de toaletă aşa încât să fie acolo pentru a discuta mai târziu, dar sincer, ce sens ar avea? Îi dăduse permisiunea să-l iubească pe nenorocitul ăla, să viseze la el. De ce să aibă vreo vină dacă îi citea poezia?

Pentru că dacă inima ei nu-i va aparţine poate niciodată, persoana ei îi aparţinea. O să se ocupe de asta mai târziu. Avea acum banii. El era cel căruia trebuia să i se facă pe plac. Trăgând adânc aer în piept pentru a-şi stăpâni furia, coborî scările. Kate stătea la uşă, discutând cu majordomul.

— Bexhall, spuse Michael, chemându-şi majordomul. Probabil că ceva din vocea lui îi indică lui Kate că dorea să discute între patru ochi cu servitorul.

— Poftiţi, milord? spuse Bexhall odată ce fu suficient de aproape încât să i se poată adresa într-o manieră adecvată.

— Marchiza a primit azi un vizitator?

— Da, milord. Ducesa de Hawkhurst a venit în vizită.

— Altcineva?

Bexhall înghiţi în sec.

— Altcineva? repetă Michael printre dinţii încleştaţi.

— Nu azi.

— Ieri?

Bexhall dădu din cap.

— Un domn Wiggins.

— A acceptat să-l vadă?

— Au făcut o plimbare prin grădină.

Michael dădu din cap, apelând la vechiul lui talent de a nu-şi arăta emoţiile. Se îndreptă spre Kate şi îi puse şalul pe umeri.

— Totul e în regulă? întrebă ea.

— Da, e în regulă. Doar am observat sus o zonă care are nevoie de curăţenie. Bexhall se va îngriji să se rezolve.

— Părea o discuţie destul de serioasă pentru puţin praf.

— Acum că am posibilităţi, sunt foarte meticulos în ce priveşte administrarea caselor mele. Mergem?

Ea afişă un zâmbet strălucitor.

— Abia aştept seara asta.

Din nefericire, lui îi trecuse cheful.

Capitolul 22

Kate era foarte conştientă că, la teatru, spectacolul nu era exclusiv cel de pe scenă. Se juca teatru de îndată ce se părăsea trăsura. Toată lumea se prefăcea că e veselă, toată lumea juca un rol.

Cu toate astea, nu era deloc pregătită pentru spectacolul ce se impunea atunci când împreună cu Michael, se întâlniră cu Wesley şi cu Melanie în foaierul teatrului.

— Iubesc opera. Nu-i aşa că şi voi iubiţi opera? Ador opera, spuse Melanie, arătându-şi dinţii de cal într-un fel de

zâmbet macabru ce părea groaznic de forţat.

— Îmi place opera, răspunse Kate, pentru că i se părea amabil să-i răspundă.

— Lui Wesley nu-i place. Dumneavoastră vă place, Lord Falconridge? Vă place opera?

— Nu în mod special. Sunt aici pentru că soţiei mele îi place să fiu.

Surprinsă de vorbele lui, Kate îşi întoarse capul să se uite la el. Fusese neobişnuit de tăcut în trăsură, iar Kate dăduse vina pe ziua ocupată pe care o avusese, cu angajarea constructorului şi rezolvarea tuturor acelor lucruri ce necesitau atenţie înainte de a se întoarce la ţară. Totuşi, credea că depăşise faza în care el făcea ceva doar pentru a-i fi ei pe plac.

— Ce norocoasă este. Şi eu la fel. Vreau să zic, Wesley e aici pentru că aşa vreau eu. Nu-i aşa că e minunat să avem nişte soţi atât de atenţi, Lady Falconridge? Deşi, mărturisesc că e ciudat să vă vorbesc atât de formal, dar Wesley m-a asigurat că aşa trebuie. El e mai familiarizat cu ceea ce e corect în societate decât sunt eu. Nu-mi place să trăiesc aici. Dumneavoastră vă place?

Kate râse încet.

— Ei bine, da, cu excepţia ploii. Am avut impresia că am simţit câteva picături când am intrat. Ah, iată-i pe ducele şi pe ducesa de Hawkhurst. Suntem invitaţi în loja lor în seara asta. Probabil că ar trebui să-i ajungem din urmă.

Wesley îşi frecă urechea dreaptă. Era un semnal pe care-l perfecţionase când o curta în secret. Însemna că o aşteaptă în foaier după începerea spectacolului. Se întrebă cum o să se sustragă de lângă soţia lui, cum se aştepta ca ea să facă acelaşi lucru cu soţul ei.

— Mi-a părut bine să vă văd pe amândoi. Haide, draga mea, ar trebui să ne găsim locurile, spuse el.

Pe când el şi Melanie se îndepărtau, Kate nu se putu

abţine să nu se gândească la faptul că până şi el jucase un rol.

— Ai ştiut că el va fi aici? întrebă Michael încet.

— Bineînţeles că nu. Îşi puse o mână pe mâna lui Michael. Eşti foarte norocos că tatăl ei nu e la fel de bogat ca tata. E de fapt cea mai tăcută dintre surori.

Se aştepta ca el să râdă, cel puţin să zâmbească. Înainte să-l poată întreba de ce e atât de serios, Hawkhurst şi Louisa li se alăturară şi îi conduseră către lojă. Doamnele se aşezară pe rândurile din faţă şi domnii în spatele lor.

— Îmi pare aşa de bine că aţi putut veni în seara asta, spuse Louisa, bătând-o pe mână pe Kate.

— A fost drăguţ din partea ta că ne-ai invitat.

— Totul e în regulă?

Kate dădu din cap, fără a se simţi de loc în largul ei să-i spună că ceva îl supărase pe Michael. Deşi nu-şi putea imagina despre ce anume era vorba. Înainte de a pleca de acasă, fusese foarte atent cu ea. Poate că se lăsase distras de mersul cu trăsura. Poate că avea nevoie de timp să scape de efectele izolării lui constante. Sau poate că mulţimea oamenilor de aici îl făcea să se simtă că se sufocă. Sau poate, după cum se temea, era vorba de întâlnirea cu Wesley.

Începuse să îşi dorească să fi rămas pur şi simplu acasă. Împreună. Să citească în bibliotecă. Să stea culcaţi în pat. Să se sărute. Să se atingă. Să vorbească. Aveau atât de multe de aflat unul despre celălalt.

*

Luminile se diminuară, cortina se ridică. Peste cincisprezece minute, Wesley o aştepta să se strecoare afară şi să se întâlnească cu el. Îşi frecase urechea de trei ori, câte o dată pentru fiecare câte cinci minute. La şaisprezece ani, păruse a fi o aventură să încerce să scape

de sub privirea atentă a mamei ei. Fusese distractiv, excitant.

Dar să scape de soţul ei? Să scape de Michael? Părea cel mai rău fel de trădare. Era cel mai rău fel de trădare.

Pe loc se simţi vinovată. Nu fusese destul de fermă cu o zi înainte să-i explice lui Wesley că nu se puteau implica în niciun fel de întâlnire amoroasă clandestină. Îi ştia însă puterea atracţiei, cât de dificil îi era să-i reziste.

Nimeni din familie nu ştia că-i dăruise fecioria cu trei săptămâni înainte de a se mărita cu el. Felul în care el îi acceptase ofranda fusese rapid, dureros şi lipsit de plăcere, ca să zicem doar atât. Nu regretase. Cum ar fi putut să regrete? Doar îl iubea.

Dar el fusese exact ca un copil care rupe ambalajul unui cadou în dimineaţa de Crăciun.

Iniţierea unei femei în tainele dragostei ar fi trebuit să fie făcută cu răbdare, aşa cum îi arătase Michael, chiar dacă ştia că nu mai era fecioară. El părea că savurează descoperirea a ceea ce era sub cămaşa de noapte. Dar, pe de altă parte, el părea să savureze întotdeauna asta, ca şi cum de fiecare dată ar fi fost şi ultima dată. Şi acum, când în sfârşit, îi ştia gustul sărutărilor…

Sincer, cum de se putea ca Michael să nu ştie puterea pe care o avea asupra ei? Să creadă că se concentra să-şi imagineze un alt bărbat în patul ei. Îşi subestima enorm potenţialul.

Dintr-odată, îşi dădu seama că stătea în sala de teatru întunecată şi zâmbea atât de larg încât începuse să o doară falca. Spectacolul începuse fără ca ea să fi băgat de seamă.

Sincer, ce-o să se facă oare cu Wesley? Dacă se întâlnea cu el, nu făcea decât să-l încurajeze să continue pe acest drum. Dacă nu se întâlnea cu el, n-avea nicio cale să afle dacă el îşi dăduse seama că ea îl respingea.

Nu puteau avea o relaţie. Nu-i va fi infidelă lui Michael. Şi gândindu-se la asta, nu se putea opri să nu se

întrebe dacă o femeie putea fi infidelă cu inima şi nu cu trupul. Michael credea că ea visa să fie în braţele altcuiva. Dacă această convingere îi pricinuise suferinţă, cu siguranţă că n-o arătase. Niciodată nu dezvăluia nimic din ceea ce simţea. Chiar şi atunci când îl atacase mama lui, rămăsese implacabil.

Doar mai târziu, suferinţa devenise prea greu de suportat. Oare şi ea îl făcuse să sufere?

În ultimele câteva zile ceva foarte important se schimbase între ei. Acum avea şi el bani. Nu mai avea niciun motiv să fie bun cu ea, decât dacă aşa voia. Nu mai era *nevoit* să-i câştige afecţiunea. Îşi atinse colierul nepreţuit pe care i-l dăruise. Dar părea că el *dorea* să-i câştige afecţiunea.

Încerca să dobândească ceva ce deja câştigase.

Ea intrase în această căsătorie la fel de afectată ca şi el, ştiind că dragostea poate răni. Nedându-şi seama însă că poate şi vindeca. Atunci când vor pleca în seara asta de la teatru, voia ca între ei să nu mai stea nimic. Ceea ce însemna să-i spună definitiv adio lui Wesley.

Se aplecă spre Louisa.

— Trebuie să merg până la toaletă.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu, şopti ea. Bucură-te de spectacol. Nu o să stau mult.

Ridicându-se, se întoarse şi se găsi în faţa soţului ei, care se ridicase şi el. Îl atinse pe braţ şi repetă minciuna spusă Louisei.

— Te însoţesc.

— Nu-i nevoie.

El o cercetă, apoi dădu din cap. Îi putu simţi privirea pe când ieşea printre draperii.

Cu îndoielile bântuindu-i sufletul, Michael îşi privi soţia cum pleca.

— E totul în regulă? întrebă Hawkhurst. Se ridicase şi

el odată cu Michael.

— Sunt sigur că da. Mă întorc într-o clipă.

Se strecură printre draperii şi merse spre balconul ce dădea înspre scările maiestuoase şi marele foaier. Mâinile îi strânseră balustrada privindu-şi soţia cum se grăbea mergând pe suprafaţa acoperită de covorul de pluş, fără a se uita nici măcar o dată în urmă, înainte de a ieşi pe uşa pe care lacheul i-o deschise. Ştia cu precizie cu cine se va întâlni. Acum avea banii. N-avea nevoie de ea.

„Las-o în pace. Las-o să-şi găsească fericirea în braţele altui bărbat.”

Întorcându-se spre lojă, aproape se clătină de durerea provocată de acest gând. Avea nevoie de un moştenitor. Dumnezeule, o să-i rămână fidelă până când o să aibă un moştenitor. După aceea, putea să-şi ia câţi amanţi dorea.

Era deja la jumătatea scărilor înainte să-şi da seama încotro pornise. Cel mai uşor era s-o lase în pace.

Blestemată să fie pentru că îl învăţase că poate câştiga mai mult ocolind calea bătătorită.

*

Kate se strecură tăcută printre cele două clădiri, felinarele de pe stradă aruncând o lumină slabă, de ajuns doar pentru a zări bucuria de pe faţa lui Wesley când el apăru din întuneric.

— Îmi era teamă că n-o să vii.

— Wesley…

— Kate, trebuie să existe o cale să fim împreună. De fiecare dată când te văd, îmi dau seama ce greşeală am făcut însurându-mă cu Melanie.

— Wesley…

El o trase mai mult în semiîntuneric.

— Te iubesc, Kate. Te-am iubit întotdeauna. O să te iubesc mereu. Ştiu că tatăl tău i-a plătit lui Falconridge cinci

milioane de dolari. Dacă ai putea găsi o cale să pui mâna pe o parte din ei, am putem fugi în America…

— Suntem căsătoriţi.

— Nimeni în America n-o să ştie asta. Lui Melanie şi lui Falconridge o să li se acorde divorţul pe motiv de abandonare a familiei. Vor fi liberi să se căsătorească apoi cu altcineva. O strânse de mână. Ce contează cel mai mult e că noi o să fim împreună.

Eliberându-şi mâna dintr-a lui, se întinse şi îi atinse faţa atât de dragă odinioară. Întotdeauna se gândea atât de puţin la ce trebuia să facă… la responsabilităţi. Era un om care trăia doar în prezent, care nu privea mai departe de umbra aruncată de el însuşi, care-şi punea propriile nevoi şi dorinţe înaintea tuturor celorlalţi.

— Wesley, ce simt eu pentru tine…

— E momentul să te întorci la spectacol, Kate.

Kate se întoarse la sunetul vocii cunoscute şi chiar dacă pe alee era destul de întuneric, n-avea nevoie de prea multă lumină ca să-şi da seama că Michael era furios. Spumega de furie, o ’ furie ce se răspândea dinspre el în valuri, la fel ca fulgerul ce străbătea cerul.

— Michael…

— Nu pleci cu el. Traversă şi o luă de braţ. Vii înapoi cu mine.

— Trebuie doar să-i explic…

— Explicaţiile pot aştepta până mai târziu, coniţă, spuse un bărbat masiv, ieşind din întuneric, fluturând…

Doamne, Dumnezeule. Avea în mână un pistol şi la fel şi tipul care-l însoţea. Pălării murdare cu boruri largi le umbreau feţele, mantalele le acopereau silueta.

Michael o împinse uşor pe Kate înapoi, poziţionându-se între ea şi agresori. Cu ochii bulbucaţi, Wesley stătea alături de Michael, dar puţin mai înapoi, ca şi cum spera să se piardă în întuneric.

Nu că i-ar fi găsit vreo vină în asta.

— Nu vrem să vă facem f'un rău, spuse primul bărbat, evident şeful. Vrem doar giuvaericalele. Ia-n da-ţi-le-ncoa', conaşilor, coniţă.

Prea uimită să creadă că se întâmplă aşa ceva, Kate se uită cum Michael îşi scoate ceasul şi lanţul de la vestă, ca şi banii, şi îi lăsă să cadă în mâna întinsă a celui de-al doilea bărbat.

Şeful flutură pistolul.

— Colieru' lu' doamna.

Kate îşi duse mâna la gât.

— Nu, e nepreţuit

— Totu' are un preţ, coniţă. Dă-l acu'. Nu vrem să-i facem f' un rău lu' barbatu' matale d-acilea, care-o fi şi ăla.

De când stăteau ei aici, de când ascultau? De cât timp stătea Michael aici?

— Nu, spuse ea.

— Kate, spuse Michael cu un mormăit jos ce nu admitea să fie contrazis, întorcându-se încet, întinzându-şi mâna înmănuşată, dar reuşind totuşi să-i blocheze în mare parte vederea spre cei doi. Dă-mi-l.

Scoţându-şi mănuşa de pe mâna dreaptă, aşa încât să-şi poată mişca degetele mai bine, îşi duse mâna la ceafă şi desfăcu colierul.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea, punându-l în mâna lui Michael.

— Nu contează. O să vrea şi tiara.

Nu era în familia ei de patru generaţii. La asta renunţă repede.

Michael se întoarse din nou spre bărbaţi şi le dădu obiectele.

— Ie-n regulă, tu de colo, tipule. Ia dă-ne şi lucrurile matale acuşa.

— Marchizul e singurul cu lucruri de valoare, spuse Wesley.

— Noi o să zicem dacă-i aşa. Dă-ne tot ce ai.

— N-am nimic.

— Wiggins…

Kate auzi avertizarea din vocea lui Michael.

— N-o să le dau…

— Dacă-i pe-aşa, e viaţa lu’ matale, spuse primul individ.

Totul se întâmplă atât de repede, încât Kate nu făcu nimic mai mult decât să rămână pe loc, încremenită. Văzu mişcarea lui Michael spre Wesley, împingându-l…

Un zgomot ca de tunet răsunând între clădiri.

Michael se prăbuşi la pământ.

— Ei, drăcia dracului! Omorâşi un lord!

Hoţii o luară la sănătoasa.

— Ah, Dumnezeule. Doamne, Dumnezeule.

Inima lui Kate bătea să-i spargă pieptul pe când îngenunche lângă Michael. El încercă să se ridice într-un cot, dar se prăbuşi pe caldarâm, gemând. Kate îi deschise jacheta, încercând să stabilească…

Degetele ei atinseră ceva umed, cald şi lipicios… atât de umed.

— Wesley, fugi după ajutor. Scoţându-şi şalul, i-l apăsă pe coastele lui Michael. El gemu.

Wesley îngenunche.

— Lasă-mă să văd cât e de grav, Kate.

Ea nu-l mai apăsă pe coaste, se mişcă uşor şi îi luă în mâini faţa lui Michael.

— De ce-ai făcut asta? întrebă ea. Michael, de ce-ai…

— Tu… îl… iubeşti. Apoi leşină în braţele ei.

Cuprinsă de panică, îşi puse urechea pe pieptul lui şi îi putu auzi bătăile inimii.

— Trăieşte, şopti ea, înainte de a se mişca uşor, pentru a-l apăsa din nou pe coaste – doar ca să descopere că Wesley nu făcuse nimic în tot acest timp. O luă de mâini.

— Kate, e foarte grav.

— Da, pot şi eu să văd asta. Du-te după ajutor. Nu-şi

dăduse seama cât de tare se îndepărtaseră.

— Kate, iubito, ascultă-mă cu atenţie. Doar Melanie ar rămâne între noi.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă. Spunea ce credea ea că spune? Să nu facă nimic?

— Banii nu sunt afectaţi de moştenire, continuă el. Ar deveni ai tăi. Am pleca în America. Împreună. Tu şi eu.

Ea scutură din cap.

— Te rog, du-te şi adu ajutor. Găseşte un poliţist, pe Hawkhurst, pe cineva!

— Kate, asta-i şansa noastră…

— Îl iubesc, Wesley. Am venit aici ca să-ţi spun că trebuie să încetezi să mă mai urmăreşti. N-o să-i fiu infidelă şi n-o să-l părăsesc niciodată. Acum, te rog, te implor, eu nu-l pot părăsi în vreme ce sângerează. Du-te după ajutor.

— Doar nu-ţi poţi închipui că renunţ la tine atât de uşor…

— Ţi-a salvat viaţa, Wesley! Du-te după blestematul ăla de ajutor!

El o privi cu ochii mari, ea neştiind dacă din cauza vorbelor grele sau a furiei, dar dădu scurt din cap.

— Bine.

Se ridică în picioare şi alergă înapoi spre stradă.

Aplecându-se, ea îşi lipi obrazul de al lui Michael.

— Te rog, nu muri.

Capitolul 23

— Tâlharii la drumul mare nu au de obicei pistoale, spuse Louisa.

Stătea pe o banchetă capitonată în hol, în faţa uşii lui Michael, în vreme ce Kate, care se plimba de colo-colo, era pe cale să facă o gaură în covor tot mergând de-a lungul lui.

— Nu-mi pasă cum sunt de obicei. Ăştia doi aveau.

Wesley decisese să-l caute pe Hawkhurst în loc de poliţist şi Hawkhurst preluase problema ca şi cum se născuse să conducă. Kate presupunea că aşa era. Toţi primii născuţi ai nobilimii erau astfel. Chemă trăsurile lui şi pe a lui Michael, trimiţând un lacheu cu aceasta din urmă să aducă un doctor şi urcându-l pe Michael în trăsura lui pentru că avea un mers mai lin. Kate îi ţinuse capul lui Michael în poală pe toată durata călătoriei. Acum, Hawkhurst şi doctorul, un anume Lensing, se îngrijeau de rana lui Michael.

Hawkhurst voise să-l ducă pe Michael direct la un spital, dar Kate fusese de părere că lui i-ar fi displăcut profund asta, să fie internat într-o clădire unde alţii deţineau controlul. Nu, era mult mai bine să-l aibă acasă unde el era stăpânul.

— Şi tu ce făceai pe o alee neluminată, la urma urmei? întrebă Louisa.

— Mă întâlneam cu Wesley Wiggins, răspunse ea resemnată. Toată lumea avea să întrebe. Se gândise să inventeze o poveste complicată, dar în cele din urmă, se decisese să spună adevărul. Era timpul ca toată lumea să fie sinceră, ca totul să fie dezvăluit. Dacă Michael ar fi ştiut că ea mai fusese căsătorită, poate că nici nu s-ar mai fi însurat cu ea de la bun început. Şi el credea fără îndoială că dacă ea sau tatăl ei ar fi ştiut adevărul despre starea

mamei lui, atunci nu căsătoria lor ar fi exclusă.

— Se pare că tu şi Jenny sunteţi de părere că a avea întâlniri cu bărbaţi în locuri secrete e un comportament corespunzător pentru tinerele doamne.

Kate auzi dezaprobarea din vocea Louisei, dar hotărî să nu-i amintească totuşi că ea era cea care fusese surprinsă într-o postură compromiţătoare ce avusese drept rezultat propriul mariaj. Se opri brusc pe loc, privind-o plină de speranţă pe Louisa, dându-şi seama că nu-i mai rămăsese nimic altceva.

— Şi dacă moare?

Louisa se ridică în picioare, parcurse scurta distanţă ce le separa şi o luă pe Kate în braţe.

— Sunt sigură că e cu mult prea mândru ca să permită unor tâlhari să-l omoare. O să insiste să se confrunte cu moartea în condiţiile dorite de el.

Primind cu bucurie îmbrăţişarea, Kate dădu frâu liber lacrimilor.

— E mândru, atât de mândru. I-am cerut atât de mult, Louisa. Imposibilul.

— Să ghicească culoarea ta preferată?

Kate se dădu înapoi, ştergându-şi lacrimile.

— A venit la tine pentru sfaturi?

Louisa dădu din cap.

— L-am subapreciat foarte tare ca soţ. Cred că ar face totul pentru tine.

Se întoarseră împreună la banchetă.

— Wesley mi-a făcut o vizită acum două zile. Mi-a adus o poezie. Mi-am propus s-o ignor, dar când vine vorba despre el, am fost întotdeauna atât de slabă. Am citit-o în seara asta înainte de a pleca. Am mototolit-o şi am aruncat-o pe podea, în spatele măsuţei mele de toaletă. Michael s-a întors în cameră să-mi ia şalul pe când plecam. Când ne-am întors acasă… când m-am dus în dormitorul meu să mă schimb de… hainele îmbibate de sângele lui – îşi apăsă

degetele la gât unde o venă îi bătea nebuneşte – era pusă pe măsuţă. Cred că a văzut-o.

— Poate camerista ta…

— Ea spune că nu. Îşi reprimă un suspin. Bărbatul ăla avea de gând să-l împuşte pe Wesley. Michael s-a băgat în faţa lui, l-a împins la o parte. Louisa, cred că a făcut-o pentru că el crede că-l iubesc pe Wesley, pentru că e încredinţat că dacă ar trebui să aleg, aş alege viaţa lui Wesley în defavoarea lui.

Louisa o îmbrăţişă, strângând-o tare, legănând-o, în vreme ce în sfârşit, lacrimile rupseră zăgazul.

— Ah, draga mea, nu poţi crede că ceva din toate astea este din vina ta.

— Totul este numai din vina mea. N-am să mi-o iert niciodată. Şi dacă moare…

Uşa spre dormitorul lui Michael se deschise şi doctorul ieşi. Kate sări în picioare.

— Cum se simte?

— E norocos, Lady Falconridge. Foarte norocos. Glonţul a trecut prin el şi a pierdut mult sânge. Dar niciun organ n-a fost afectat.

— Aşadar, o să trăiască?

— După toate probabilităţile.

Kate căzu înapoi pe banchetă, cu genunchii prea slăbiţi pentru a se mai ţine pe picioare.

— Aţi putea fi ceva mai optimist?

— Există întotdeauna un risc de infecţie.

— Atunci o să staţi să-l păziţi.

El îi aruncă un zâmbet rapid ce dispăru de îndată ce-şi dădu seama că vorbeşte serios.

— Mă tem că nu pot. Am alţi pacienţi, dar vă las medicamente care o să-l ajute să doarmă şi o să mă întorc de dimineaţă să mă uit la rană şi să-i schimb pansamentul.

— Cred că ar trebui să rămâneţi.

— Trebuie să se odihnească pentru a se vindeca. Să

stau să-l păzesc n-ar ajuta la nimic.

Kate nu mai fusese niciodată într-o cameră de bolnav. Totuşi, se străduí să se ridice în picioare.

— Spuneţi-mi tot ce trebuie să fac.

*

Kate ştiuse întotdeauna că avusese o viaţă de răsfăţ, dar niciodată nu înţelesese cu adevărat ce înseamnă asta. Niciodată nu avusese grijă de altcineva. Servitorii făcuseră întotdeauna totul pentru ea. Presupunea că ar fi putut angaja o infirmieră, ar fi putut să-l pună pe unul dintre servitorii lui Michael să supravegheze îngrijirea sa, dar n-avea încredere în nimeni să-l îngrijească cu răbdarea şi blândeţea cu care ar face-o ea.

Hawkhurst şi Louisa se oferiseră amândoi să rămână, dar aşa după cum spusese şi doctorul că prezenţa lui n-ar fi servit la nimic, tot la fel îi convinsese că nici a lor nu ar fi ajutat. Hawkhurst promisese să treacă pe la părinţii ei şi să le spună ce se întâmplase.

— Îmi pare rău că v-am stricat tuturor seara.

Hawkhurst îi zâmbi plin de compasiune.

— Vina e a celor doi netrebnici care te-au tâlhărit.

— Crezi că poliţia îi va prinde vreodată?

— Mă îndoiesc.

— Au luat bijuterii preţioase care fuseseră în familia lui Michael…

— Nimic nu-i mai preţios decât viaţa.

— Michael s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere.

— A făcut ceva să-i împiedice să ia bijuteriile?

Kate scutură din cap.

— A făcut ceva să încerce a-i opri să ia o viaţă?

Kate simţi cum o podidesc lacrimile.

El dădu din cap cu seriozitate, ca şi cum îşi demonstrase punctul de vedere.

— Falconridge e prietenul meu de mulţi ani, Kate, zise el, spunându-i pe nume, dând cuvintelor lui o tentă de apropiere. El nu e un om care-şi poate exprima prea bine sentimentele. M-am bazat întotdeauna pe faptele lui care vorbesc pentru el. Mă simt onorat că mă consideră un prieten.

„Faptele lui care vorbesc pentru el.”

Aceste vorbe o urmăreau pe când stătea la patul lui, ştergându-l cu un şervet umed pe piept. Mai devreme, începuse să respire greu, părând că nu îi prieşte să mai stea lungit în pat.

Şi ea se gândea la faptele lui: călărind în ploaie, sărind din trăsură. Aşa că îi dădu de-o parte pledul şi el se domoli întru câtva.

Tăiase cămaşa de pânză pe care cineva o pusese pe el ca şi cum crezuse că-i necesar să-i protejeze pudoarea. După asta, se calmase complet. Nu protestase nici atunci când îi ridicase cearşaful peste şolduri când Jenny venise să stea cu ea.

Jenny îi ţinea acum companie în camera întunecoasă şi tăcută unde licăreau doar lumânările. Kate afundă şervetul în apă rece, îl stoarse bine şi şterse din nou pieptul lui Michael. Nu se încumetase până atunci să intre în dormitorul lui. Era atât de masculin, i se potrivea atât de tare. Lemn plin, masiv. Sculpturi simple, în principal linii. Nimic complicat. Se întrebă cât din cameră îi reflecta gustul şi cât pe al marchizilor de dinaintea lui.

Îl acuzase că n-o cunoaşte, şi cu toate acestea, cât ştia ea despre el? Ce îi plăcea să citească? Ce culoare prefera?

Auzi paşii tăcuţi ai lui Jenny care se plimba prin cameră, sunetul agasant călcând-o pe nervi. Se întrebă dacă ar fi fost nepoliticos s-o roage pe Jenny să plece şi totuşi, chiar voia să rămână singură?

Dacă ar fi fost singură, n-ar mai fi distras-o nimic de la

gândurile ei. Credea Michael cu adevărat că, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să-l vadă pe el în agonie decât pe Wesley? Această idee o durea mai mult decât toate. Ce soţie îngrozitoare, egoistă fusese, să fie atât de preocupată de a fi ea însăşi iubită, încât nu se gândise nicio clipă că poate nici ea nu oferea dragoste în schimb.

Simţi cum lacrimile îi ardeau ochii şi i se puse un nod în gât.

— Trezeşte-te, Michael, şopti ea.

— Ai spus ceva? întrebă Jenny.

— Nu, nu chiar.

Mai trecură câteva momente de tăcere înainte ca Jenny să spună:

— Ah, Kate, uită-te la asta.

Kate aruncă o privire peste umăr. Sora ei stătea la un mic birou.

— Nu sunt sigură că i-ar plăcea că-i cotrobăieşti prin lucruri. De fapt, pot să-ţi garantez că nu i-ar plăcea deloc.

— Nu cotrobăiesc. Asta era chiar deasupra.

Ţinând o bucată de hârtie, se apropie.

— E de la o croitoreasă. E o listă de culori de ţesături. I-o întinse lui Kate. Uită-te. Cred că de aici lua el numele culorilor de care nu mai auziseşi tu. Câteva sunt însemnate.

Cu lacrimile înceţoşându-i vederea, Kate luă hârtia.

— Aici cred că sunt vreo sută de culori. Simţi cum pieptul i se strânge dureros, scăpându-i un oftat.

— Ah, scumpo, nu plânge. O să se facă bine. Jenny îngenunche lângă ea, luând-o în braţe cât de bine putea dintr-o poziţie atât de incomodă.

— Ah, Jenny, nu mi-a cerut niciodată să-l iubesc şi cu toate astea a încercat atât de mult să facă tot ce putea ca să mă mulţumească. Nu-mi ştie culoarea preferată, dar cumva m-am îndrăgostit de el oricum.

Jenny se dădu în spate.

— De ce?

Kate se smiorcăi şi se uită spre sora ei.

— De ce ce?

— De ce te-ai îndrăgostit de el? Povesteşte-mi despre el, Kate. E pentru că seamănă aşa de mult cu Wesley?

— Ah, Dumnezeule, dar nu seamănă deloc cu Wesley. Îşi şterse lacrimile. Ştiai că s-a pus la licitaţie pentru cel care licita cel mai mult dintre taţii americani?

— Nu. Nu-mi pot imagina că tata ar participa la ceva aşa scandalos. Tăcu pentru o clipă. Din cauza mamei…

— Da.

Jenny se ridică, îşi trase fotoliul mai aproape, se aşeză şi îi luă mâna lui Kate.

— Aşadar, de fapt nu te-a cerut de soţie.

— Nu, dar nici măcar nu pot să-mi imaginez ce a însemnat pentru el să se plaseze astfel în centrul unei licitaţii.

— Hai, că nu era ca şi cum devenea sclav.

— Totuşi, Jenny, e un om atât de mândru. Dar era aşa de disperat să facă rost de bani…

— Nu sunt toţi aşa? Au domenii ce trebuie refăcute.

— Are o mamă bolnavă. Desenează planuri ca să-i construiască o casă.

— De asta te-ai îndrăgostit de el? Pentru că are grijă de mama lui?

Kate scutură din cap.

— Spune că ştie atât de puţine despre dragoste, dar în realitate, cred că ştie totul. N-a făcut nimic decât să încerce să mă vadă fericită.

— Atunci, un bărbat ca ăsta, *nu poate* să moară.

Da, se gândi Kate, cu siguranţă că un bărbat ca ăsta nu putea să moară.

N-o să-l lase ea.

*

— M-am hotărât să accept cererea în căsătorie a lui Pemburton, spuse Jenny câteva ore mai târziu.

Kate se uită spre sora ei. Stătea pe un fotoliu lângă picioarele patului, cercetându-şi mâinile, de parcă abia descoperise că se aflau la capătul braţelor.

Fusese un izvor de consolare şi de putere în timpul în care Kate avusese grijă de Michael, care continua să doarmă.

— A vorbit tata cu tine? întrebă Kate încet.

Jenny încuviinţă dând din cap.

— Crezi că ăsta e un bun motiv să te măriţi?

— Nu sunt sigură dacă există un motiv bun. Poate că o să fiu la fel de norocoasă ca tine şi o să descopăr după nuntă că el este alesul.

Fusese oare Michael alesul? Da, începuse să-şi dea seama că aşa era.

— Îţi poate oferi el pasiunea după care tânjeşti?

— Cred că da. Are nişte buze foarte senzuale şi mâinile lui sunt mari şi le pot simţi puterea când dansăm. Este foarte cuviincios. Am auzit că ăştia sunt cei după care trebuie să te uiţi. Că în spatele uşilor închise sunt foarte indecenţi.

— Şi asta va fi de ajuns?

Jenny se uită atent la ea.

— Bănuiesc că tu crezi că ar trebui să lupt pentru a-mi găsi dragostea.

— Cred că le poţi avea pe amândouă.

— N-am încredere în dragoste. Ţi se dă doar pentru a-ţi da viaţa peste cap. Cu pasiunea n-ai nicio îndoială. Ori o ai, ori nu. Nu se judecă după o inimă uşuratică.

— Tu crezi că am fost uşuratică?

— În ceea ce-l priveşte pe Wesley. Tu nu crezi?

Kate scutură din cap.

— Eram tânără. Naivă. Ce-am simţit pentru Wesley… păleşte în comparaţie cu ce simt pentru Michael.

— Şi cu toate astea, doreai să-ţi petreci tot restul vieţii cu Wesley. Ai crezut că era dragoste. Cum poţi să ştii dacă ce simţi acum e dragoste adevărată?

Kate se uită la Michael. Cum de ştia? Pentru că ar fi făcut orice, ar fi plătit oricât să-l ţină în viaţă.

*

Kate nu înţelegea de ce oamenii simţeau nevoia să vină în vizită pe înserat. Poate pentru că li se părea că moartea putea sosi fără a fi văzută.

Trebuia ca Michael să se trezească. Avea o febră uşoară. Doctorul îi curăţase rana, îi schimbase pansamentul, îi dăduse mai multe feluri de doctorii, unele menite să-l ajute să se vindece, altele să-i asigure un somn cât mai liniştit.

Jenny plecase în acea dimineaţă, şi Kate rămăsese singură să-l păzească, până când sosise mama ei, seara, târziu. La fel de dinamică şi fermă ca întotdeauna, de parcă îşi pregătea propria luptă cu moartea.

Se aşeză într-un fotoliu de cealaltă parte a patului faţă de Kate, iar privirea îi stărui asupra lui Kate pentru o clipă, înainte de a se îndrepta spre Michael şi apoi rătăci departe.

— Nu ştiu cum o să supravieţuiesc pierzând doi oameni pe care-i iubesc, spuse Kate încet în noapte.

Mama ei se îndreptă de spate.

— Tatăl tău ţi-a spus despre mine, bănuiesc.

— Da.

— Ei bine, nu am murit încă şi nici marchizul tău. Am impresia că, la fel ca mine, n-ar vrea să fie jelit înainte de a da colţul.

Kate râse uşor înainte de a deveni serioasă.

— Ţi-e frică, mamă?

— De moarte? Nu, dar o să-mi lipsească foarte mult tatăl tău.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de mult vă iubiţi.

— Oamenii iubesc în feluri diferite, Kate. O arată în feluri diferite. Pufni într-o manieră foarte neelegantă. Câteodată n-o arată deloc, dar sentimentul există.

— De ce ai crezut mereu că Wesley era un vânător de zestre, dar n-ai crezut acelaşi lucru şi despre Michael?

— Michael?

— Falconridge?

— Ah, e şi el un vânător de zestre, fără îndoială, dar este unul cinstit. Şi o inimă onestă e capabilă de o dragoste mare.

— Ce e dragostea? Wesley mi-a scris poezii, mi-a adus cadouri, mi-a spus că mă iubeşte de fiecare dată când mă vedea. Michael n-a spus niciodată că mă iubeşte. Nici măcar nu mi-a spus că nutreşte vreun sentiment faţă de mine. N-am ştiut până când n-a păşit în faţa lui Wesley. De ce nu mi-a spus? Cum poate cineva să ştie dacă nu sunt rostite cuvintele?

— Dragostea nu se află în vorbe, Kate. Se află în momente liniştite, o privire, un oftat, un zâmbet, o bucurie. Oftă. Şi, foarte des, e demonstrată prin sacrificiu.

Capitolul 24

— Lady Falconridge, am venit să vă duc acasă.

Kate era surprinsă că vocea ei suna atât de calm, de autoritar, vorbind cu mama lui Michael. Avea un nod atât de strâns în stomac, încât era de mirare că se mai putea ţine pe picioare. Venise însoţită de unul dintre lacheii ei înalţi, şi acum el stătea exact în afara uşii deschise în cazul în care Kate avea nevoie de ajutor să o despartă de marchiză.

Dar femeia cu părul argintiu părea la fel de docilă ca un pui de pisică nou-născut.

— Acasă, murmură ea ca şi când cuvintele n-aveau niciun înţeles pentru ea.

Kate îndrăzni să se apropie.

— Da, milady. Fiul dumneavoastră e rănit…

— Iar a căzut din copac? Privirea îi rătăci dincolo de zid. Ar fi trebuit să-l… făcu un semn de retezare cu mâna. I-am spus ei… să-i tempereze energia… nu putem risca… singurul moştenitor.

Kate putu doar să presupună că *ea* era guvernanta care prefera să-l încuie în dulapuri întunecoase pentru a nu risca să i se întâmple ceva singurului moştenitor. Doar că-i provocase suferinţă în feluri poate mai rele decât orice vătămare trupească posibilă.

— Acum, ar trebui să veniţi cu mine, spuse Kate. Vă iau acasă.

Ţinându-şi răsuflarea, se apropie de femeie ca de un cal sperios. Luând-o de cot, o ajută să se ridice în picioare.

— Aşa. Mare atenţie acum.

Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte murdară. Odată ce o să ajungă acasă, Kate o s-o pună pe Chloe s-o spele bine înainte de a o duce să-l vadă pe Michael.

Marchiza se mişcă cu paşi mărunţi, de parcă n-ar fi avut putere să-şi ridice picioarele. Privirea îi rătăcea, la fel ca şi atenţia. Arată atât de pierdută că îi zdrobi inima lui Kate. Se întrebă dacă luând-o acum pe mama lui Michael acasă era lucrul care trebuia făcut, dar voia ca mama lui să-l vadă, voia ca el să ştie că mama lui era acolo.

Trebuia să-i dea voinţa de a lupta – dacă nu pentru ea, pentru prima femeie pe care o iubise vreodată, prima femeie care îl rănise. Nici nu-i de mirare că-şi păzea astfel inima. Femeile care însemnaseră atât pentru el avuseseră atât de puţină grijă de sentimentele lui. Se includea şi pe ea în categoria asta.

John, lacheul, înaintă tăcut, cu grijă, cu foarte multă delicateţe. Şi, de asemenea, cu enormă răbdare. Kate dorea tare mult ca femeia să se grăbească, dar asistase la cât de puţin îi trebuia să-şi piardă cumpătul, şi ultimul lucru pe care-l dorea era o confruntare.

Personalul de la Glennwood stătea în imediata lor apropiere, privind, ca şi cum nu mai văzuseră pe nimeni scos din azil.

— N-aveţi altceva mai bun de făcut decât să vă holbaţi? izbucni Kate.

Câţiva plecară şi doctorul Kent se apropie.

— Sunteţi sigură că e înţelept ce faceţi?

— Nu, spuse Kate cu hotărâre. Dar e necesar.

Păru că e nevoie de o eternitate să o aranjeze pe mama lui Michael în trăsură. Kate îi cedă onoarea de a sta cu faţa înainte, în vreme ce ea se aşează vizavi, nedorind să o înghesuie. Pe când trăsura înainta, mama lui nu făcea altceva decât să se uite pe fereastră la peisajul ce se perinda prin faţa ochilor.

Pe măsură ce lăsau în urmă kilometrii, Kate începu să se relaxeze. Se va descurca şi cu mama lui Michael. Cu ajutorul lui Jenny, o să angajeze infirmiere şi personal suplimentar. Personal al cărui singur scop va fi să se îngrijească de nevoile marchizei văduve. Şi odată ce Michael se însănătoşea – o să se însănătoşească; Kate refuza să accepte orice alt deznodământ – o să se întoarcă la moşia de la ţară şi o să ridice conacul pe care-l dorea pentru mama lui. O să fie fericită acolo. Cu toţii o să fie fericiţi acolo.

— Am ţipat la el, spuse cu voce tare mama lui Michael, şi lui Kate aproape că-i sări inima din piept.

— Ştiu, spuse încet Kate. Dar el înţelege, vă iartă.

Mama lui Michael încă se uita pe fereastră, şi Kate se întrebă dacă vedea într-adevăr clădirile ce se perindau în faţa ochilor sau, de fapt, îşi vedea o altă parte a vieţii, o

parte de-acum pierdută pentru ea.

— Eram îmbrăcată să merg la operă. El a intrat în fugă în dormitorul meu... atât de emoţionat să-mi împărtăşească o altă descoperire. Atât de mic. Braţele lui mi-au îmbrăţişat genunchii. M-au strâns atât de tare. Am ţipat la el. Îmi şifona hainele. Pe faţa zbârcită îi apăru un surâs slab care dispăru imediat. Ce băiat bun, dornic să îţi facă pe plac. Nu m-a mai îmbrăţişat de atunci.

Îşi îndreptă atenţia spre Kate, şi ea se strădui să nu pară înspăimântată sau nervoasă.

Mama lui Michael arăta de parcă era pe cale să plângă.

— O mamă ar trebui să aibă întotdeauna haine şifonate.

— Îl iubiţi foarte mult pe Michael, nu-i aşa? întrebă Kate.

Femeia aflată vizavi de ea ridică din sprâncene.

— Cine e Michael?

Ochii îi deveniră inexpresivi, şi Kate îşi dădu seama că femeia se înapoiase în iadul vieţii sale.

— Bărbatul pe care-l iubesc, răspunse Kate, cu lacrimile arzându-i ochii. Bărbatul fără de care nu ştia cum aş putea trăi.

*

Michael era obosit, atât de obosit. Se simţea de parcă cineva pusese vreascuri lângă el şi le dăduse foc, iar flăcările îl atingeau necruţătoare, răspândindu-se în tot corpul, mistuindu-l. Simţi atingerea rece de pe frunte, auzi şoapta „întoarce-te la mine”.

Era o rugăminte atât de intensă încât chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut s-o ignore. Se forţă să-şi deschidă ochii. Lumina din cameră era difuză. Degetele reci continuau să-i atingă fruntea cuprinsă de febră. Un obraz catifelat atingea

obrazul lui aspru. Cu toate că n-o putea vedea, recunoscu mireasma de zmeură.

— Te rog, nu mă părăsi, şopti ea.

Prin minte îi trecură rapid o serie de imagini. Kate ieşind de la spectacol pentru a se întâlni cu un alt bărbat, vederea celor doi stând atât de aproape în întuneric. Tâlharii. Un fulger. Agonia îngrozitoare. Dar durerea fizică nu fusese nimic în comparaţie cu suferinţa din inima lui văzând scena la care fusese martor. Un alt bărbat oferindu-se să o ia cu el…

Şi cu toate astea, iată că ea era aici. Oare vina era cea care o ţinuse legată de el?

— Nu eu sunt cel care… Vorbele îi ieşiră mai mult ca un cârâit.

Kate sări în picioare ca o marionetă ale cărei fire fuseseră smucite în sus.

— Eşti treaz. Uite, ia nişte apă.

Doar că în loc să-i dea un pahar, îi picură câţiva stropi pe buze. Nu îndeajuns, nici pe departe îndeajuns în vreme ce el le primea cu gura uscată de sete. Ca şi când era la fel de dezamăgită ca şi el, mormăi ceva despre doctor şi se îndepărtă, înainte de a se întoarce, a-şi strecura un braţ sub capul lui şi a-l ridica uşor, aducându-i un pahar de apă la gură. Era divin. Sau atât de aproape de ceruri pe cât putea fi.

După ce sorbi de câteva ori, ea îi luă paharul şi se înapoie cu un şervet umed, ştergând ceea ce el credea a fi sudoarea de pe gât şi piept. Era insuportabil de cald aici.

— Wiggins? hârâi el.

— E bine. Nu pot să cred că ai făcut ce-ai făcut. Mâna ei se odihnea încă pe pieptul lui în care inima bătea cu putere. Nu aveam de gând să plec cu el. Pe cuvânt. Trebuie să mă crezi.

— Îl iubeşti.

El nu era sigur dacă vorbele rostite de el trebuiau să

fie o afirmaţie sau o întrebare.

— Odată, dar am încetat.

Îl durea capul, ochii îl ardeau. Existau atâtea lucruri despre care voia s-o întrebe, întrebări la care voia un răspuns, incertitudini ce trebuiau explicate, dar care îi treceau prin minte ca o mie de stele căzătoare. Părea că nu e în stare să se agaţe de una şi s-o păstreze suficient timp încât cuvintele lui să capete noimă.

— Nu vreau să mor…

— N-ai să mori.

— … fără să ştiu care e culoarea ta preferată.

Ea îi aruncă un zâmbet înlăcrimat.

— Verde.

Febra, durerea din coaste îi afectau auzul. Nu se poate să fi auzit bine.

— Atât de obişnuită.

Cu tandreţe, îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Nu şi când mă uit în ochii tăi.

— Dacă poţi să-ţi închipui. Răspunsul îl privise drept în faţă tot timpul, ori de câte ori se uita în oglindă.

Îi auzi vocea plutind spre el de la o mare distanţă, dar era prea obosit să răspundă. Prea obosit. N-avu puterea să lupte când întunericul îl înghiţi.

*

Ultimele trei nopţi fuseseră cele mai grele din viaţa lui Kate. Doar dacă i-ar scădea febra…

Mai trăsese câte un pui de somn din când în când, dar corpul o durea într-atât încât începu să se teamă că avea şi ea febră. Tatăl ei stătuse cu ea pentru un timp mai devreme în seara aceea. Era ca şi cum fiecare membru al familiei căzuse de acord să stea cu rândul. Şi deşi el îi propusese să se odihnească în timp ce el stătea de veghe, ea nu fusese în stare. Cea mai mare teamă a ei era ca

Michael să se trezească şi să n-o vadă acolo şi să creadă că-l părăsise pentru Wesley.

În apropierea zorilor, auzi o bătaie scurtă în uşă, şi Jeremy îşi băgă capul înăuntru.

— Te superi dacă intru?

— E rândul tău? întrebă ea obosită.

Cu un zâmbet infatuat, intră arătând la fel de mizerabil pe cât se simţea ea, cu hainele şifonate şi în dezordine pe el.

— Miroşi ca o berărie şi a tutun, spuse ea când el fu destul de aproape pentru a se apleca şi a o săruta pe obraz.

— Am fost în oraş toată noaptea.

— Camera Ororilor de la Madam Tussaud?

El rânji.

— Mai degrabă camera plăcerilor. Devenind serios, se aşează în fotoliul apropiat şi arătă cu capul spre pat. Cum se simte?

— S-a trezit acum câteva ore. Am atâtea să-i spun, dar vreau să fie destul de puternic pentru a-şi aminti totul.

El căscă.

— O să-şi recapete puterile, Kate. Nu-ţi face deloc griji în privinţa asta.

— Îţi place de el, afirmă ea.

El dădu afirmativ din cap.

— De ce?

— Nu prea pot să spun de ce. Îmi place şi cu asta, basta.

Ea şi Jeremy avuseseră întotdeauna o legătură specială, diferită de cea pe care o avea cu Jenny. Crescând, se simţea câteodată ca fratele pe care Jeremy nu-l avusese niciodată. Amândoi se pricepeau bine la cifre. Când părinţii ei o ameninţaseră că o dezmoştenesc după ce se măritase cu Wesley, el fusese cel care o convinsese că dacă era dragoste adevărată, va rezista încă cinci ani. Wesley abia dacă aşteptase trei.

— Wesley avea de gând să-l lase să moară, şopti ea îngrozită, ruşinată de acţiunile fostului ei soţ. Jeremy nu păru deloc surprins de cuvintele ei. Cum se face că sunt singura care nu reuşea să-l vadă aşa cum e el de fapt?

— Pentru că te uitai la el cu inima.

— Cum de inima mea a greşit atât de tare?

— Pentru că era o inimă foarte tânără.

Ea râse amar.

— Şi tu eşti atât de bătrân şi plin de înţelepciune.

— Haide să spunem doar că n-am fost atât de ocrotit ca tine şi ca Jenny şi s-o lăsăm baltă.

*

Michael era mai obosit decât credea posibil şi să fie totuşi în viaţă.

Să renunţe ar fi fost mult mai uşor, dar de când Kate intrase în viaţa lui, nimic nu fusese uşor – dar nici nu existase ceva care să merite atât osteneală. Îşi petrecuse viaţa mergând pe cărări bătătorite, apucând pe cele mai uşoare drumuri, căutând cele mai rapide soluţii, şi cu Kate descoperise că exista o mai mare satisfacţie în a lupta pentru ceva, în străduinţa de a-i răspunde aşteptărilor. Ea scosese la iveală ce era mai bun din el.

Îşi deschise ochii spre camera plină de umbre. Kate stătea aplecată peste el, uşor îndoită de spate, folosind un şervet umed să-i şteargă sudoarea febrei. Fusese o foială îngrozitoare aici cu oameni care veniseră să-i ţină de urât. Când febra îi crescuse cel mai tare, chiar avusese halucinaţii că unul dintre musafiri era mama lui care-l ţinea de mână. O simţise atât de real, mâna ei slăbită şi zbârcită, dar caldă, atât de caldă. Şi blândă. Ochii ei parcă nu fuseseră niciodată mai blânzi. Pentru o clipă fuseseră cei ai unei femei care îşi amintise de el.

Dar aşa sunt visele astea născute din febră: îţi umplu

mintea cu imagini imposibile.

— Ah, în sfârşit, te-ai trezit, spuse Kate şi brusc se întoarse cu spatele la el.

Dacă ar fi ştiut că-l va părăsi atât de repede, şi-ar fi ţinut ochii închişi şi pur şi simplu ar fi absorbit în suflet duioasa ei grijă. Dar ea se întoarse, ţinând în mână un pahar cu apă, strecurându-şi un braţ pe sub umeri, ridicându-l…

— Uite, sigur că ţi-e sete. Bea asta, îi porunci ea, ducându-i paharul la buze, înclinându-l prea mult, aproape înecându-l, vărsându-i apa pe piept. Ah, iartă-mă, spuse ea, lăsându-l jos, făcându-l să cadă înapoi cu un geamăt. Nu mă pricep la asta. Îl tamponă pe piept cu ochii în lacrimi ce-i şiroiau şi pe obraji.

Fu nevoie de mult efort, dar reuşi să o prindă de încheietura mâinii şi ea se opri.

— E în regulă, Kate. E bine.

— Îmi pare atât de rău, Michael. N-am mai avut grijă de cineva până acum şi am fost atât de îngrijorată că o să stric totul, că o să mori…

El îşi roti capul dintr-o parte în alta.

— N-am de gând să mor.

Ea îşi şterse lacrimile la care el îşi dorea să fi avut puterea să ajungă. Ea suspină.

— Te simţi în stare să mănânci o supă? O să te ajute să-ţi recapeţi forţele.

El dădu din cap o dată, şi pe faţa ei apăru cel mai dulce surâs.

— Am atâtea să-ţi spun. Îl strânse de mână. Dar când o să fii mai puternic.

Se întoarse cât ai clipi cu o farfurie cu supă. Îl ajută să se ridice uşor, apoi cu mare grijă luă cu lingura puţină supă şi i-o duse la gură, înclinând-o uşor, privind cum dispare ca şi cum era martoră la un miracol.

El n-o văzuse niciodată atât de neîngrijită. Părul era

strâns într-un coc în vârful capului, dar cădea într-o evidentă dezordine în jurul feţei. Se gândea că era la fel de palidă pe cât bănuia că era el însuşi. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, cu cearcăne întunecate sub ei.

Când farfuria se goli, o puse deoparte şi începu cu grijă să-l şteargă cu un şervet umed pe corp.

— Toată lumea a fost atât de îngrijorată. Se vor bucura toţi să afle că ţi-a scăzut febra şi că te vei face bine. O să te faci bine. Nu pot accepta nimic altceva.

— Dacă asta… îţi face plăcere, horcăi el.

Ea îşi înclină puţin capul într-o parte precum o ciocârlie ce a zărit ceva interesant departe, unde nu poate ajunge.

— Încep să mă întreb dacă atunci când spui asta, nu cumva vrei să spui de fapt cu totul altceva.

Îşi dădu toată osteneala, dar nu era sigur că pe chipul lui apăruse rânjetul infatuat pe care-l dorea, pentru că din nou ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu plânge.

Ea îşi şterse lacrimile şi se smiorcăi.

— Îmi pare rău, nu pot să mă abţin.

— Când ai dormit ultima oară?

Ea scutură din cap.

— Vrei să te întinzi lângă mine? îi ceru el, întrebându-se cât timp glasul lui va mai suna ca cel al unei broaşte.

— Dar eşti rănit.

— Am încă o parte sănătoasă. Lasă-mă să te ţin în braţe. Trebuie să te odihneşti.

Aplecându-se, ea îl sărută uşor pe frunte, apoi zâmbi blând.

— Dacă-ţi face plăcere.

Stând în picioare, îşi desfăcu nasturii rochiei şi o scoase, dând la iveală cămaşa din bumbac şi pantalonaşii. Se strecură sub cearşafuri, cuibărindu-se lângă partea lui nevătămată. El nu ştia dacă mai trăise până atunci ceva

care să îl încânte aşa tare.

Până când îi simţi lacrimile calde ce-i udau pieptul.

— Kate, te rog, nu plânge.

— Nu pot să mă abţin. Sunt atât de fericită, atât de uşurată…

— Şi când te gândeşti că m-am străduit aşa de tare să te fac fericită. Dacă aş fi ştiut că lacrimile o să-mi fie recompensa, n-aş mai fi încercat deloc.

Ea îşi ridică uşor capul şi i se uită drept în ochi.

— Ai încercat. Mi-am dat seama cine eşti, Lord Falconridge. Te preocupi de fericirea tuturor cu excepţia celei personale. Ghinionul tău a fost că te-ai însurat cu o femeie căreia îi păsa doar de propria ei fericire. Şi care nu s-a gândit nicio clipă la a ta. O să-mi petrec restul vieţii încercând să mă revanşez faţă de tine.

Îşi adună toate puterile pentru a-i lua obrazul în palmă.

— Stai liniştită şi nu mai vorbi. Ai nevoie de odihnă. O să vorbim mai târziu.

Încuviinţând, îşi lăsă capul în jos pe umărul lui. El începu să-i mângâie braţul, mişcarea aducându-i tot atâta alinare pe cât spera să-i aducă şi ei.

— Mama ta e aici, spuse ea încet.

Mâna lui rămase nemişcată şi se uită prin cameră.

— Unde?

— Acum e în camera ei. Am angajat infirmiere. Nu e lăsată niciodată singură. Te iubeşte.

— Nici măcar nu-şi aminteşte de mine, Kate.

— Cu toate astea, să ştii că te iubeşte.

El era prea slăbit ca să o contrazică. În schimb, îi şopti:

— Dormi.

Se simţi ceva mai bine că ea îl ascultă în cele din urmă, fără a comenta. Aproape imediat îi auzi respiraţia regulată. Se gândi că probabil nu fusese mai curat

niciodată în viaţă. Femeia probabil că-l spălase de o mie de ori până acum... câte zile să fi trecut? Şi stătuse la căpătâiul lui aproape tot acest timp. Doar o dată se trezise şi n-o găsise acolo. Probabil că era atunci când se dusese după mama lui. Asta era o situaţie pe care trebuia s-o rezolve. Însă cum măcar să se poată gândi să o ducă pe mama lui înapoi la acea viaţă oribilă? O să-i plătească constructorului în plus să termine casa cât se poate de repede.

Va trebui să se ocupe şi de alte probleme. Cea mai importantă era problema căsătoriei lor.

Capitolul 25

Mai trecură câteva nopţi până când Michael se simţi îndeajuns de puternic pentru a părăsi dormitorul, nu că şi-ar fi revenit pe deplin, dar era al naibii de plictisit să fie ţintuit la pat, iar pereţii camerei începuseră să-l sufoce. Şi timpul petrecut cu soţia lui începea încet-încet să-l înnebunească.

Avea sentimentul – oricât de greu îi venea să admită – că primea acelaşi fel de tratament pe care ea îl primise de la el în primele zile după căsătorie. Exista o prudenţă în tot ce spunea ea, în tot ce făcea. O neîncredere. O teamă de a-şi deschide inima. Fără îndoială, multă vină.

El înţelegea vina, remuşcarea şi lucrurile pe care ar fi dispus un bărbat să le facă pentru a uşura povara de a le suporta pe amândouă. L-ar face pe un bărbat să-şi pună mândria la mezat pentru a-i oferi un adăpost. L-ar face pe un bărbat să încerce să ghicească culoarea preferată a unei doamne, doar pentru a-i fi pe plac.

O internase pe mama lui în azil pentru că nu se

sinchisise să aibă grijă de ea.

Se pusese el însuşi la licitaţie pentru că nu se sinchisise să facă curte unei femei – şi cu toate astea se găsise în situaţia de a-i face curte oricum. Nu era sigur de momentul în care curtarea ei se transformase într-o dorinţă sinceră de a-i câştiga inima. Poate că prima dată când o auzise că râde, stând în noroi. Sau poate când îl fulgerase cu privirea, spunându-i că nu va continua să plătească pentru amanta lui, sau încântarea ei vădită atunci când aflase că nu mai are una. Existaseră o mie de momente ce i se perindau prin minte ca un complicat caleidoscop, şi nu era în stare să precizeze exact care anume îi schimbase sentimentele în ceea ce-o privea.

Faptul că avusese grijă de el în timpul convalescenţei îi dădea speranţă. Faptul că o descoperise cu un alt bărbat făcea imposibil să o păstreze pentru prea mult timp.

Îl pusese pe valet să-i pregătească o baie cu apă puţină care să nu-i ajungă mai sus de şolduri, pentru că doctorul îl avertizase că era prea devreme să i se ude rana. Se vindeca bine, dar va rămâne cu o cicatrice urâtă. Michael mai trebuia să stabilească dacă să o considere ca un semn de curaj sau de prostie.

Nestânjenit de haine, se aşeză cu spatele pe o latură a căzii de aramă, bucurându-se de căldura apei, ispitit să mai ceară. Îl instruise pe valet să-l lase câteva clipe singur, aşa încât pur şi simplu să poată savura tihna singurătăţii. Azi, Kate petrecuse puţin timp cu el, şi îi era recunoscător pentru asta. Avea nevoie să cugete şi când era cu ea, nu putea. Prezenţa ei îi copleşea simţurile. Oricât de slăbit era, se surprinse reacţionând la apropierea ei ca şi cum ar fi putut face ceva, ca şi cum ar fi putut găsi puterea de a-i oferi plăcere, de a le-o oferi amândurora.

Auzi cum uşa se deschide. I-ar mai fi plăcut să mai rămână câteva clipe singur, dar bănuia că Nesbitt era nerăbdător să-şi vadă îndatoririle duse la bun sfârşit şi să

se retragă la culcare. Michael îşi frecă barba aspră cu mâna.

— Cred că vom începe cu un bărbierit.

— De ce acum, când mai devreme mi-ai spus nu?

La auzul vocii lui Kate, Michael se răsuci repede, gemând când corpul lui protestă faţă de poziţia inconfortabilă. Mai devreme se oferise să-l bărbierească şi, cu toate că tânjea după grija ei, ştia că era mai bine dacă nu o accepta. Trebuia să fie puternic, să-i dea ultimatumuri, să…

— Nu ştiam că te pricepi la bărbieritul bărbaţilor, mormăi Michael.

— Cât de greu poate fi?

Aduse de pe raft cana de bărbierit cu pămătuful şi briciul cu lamă dreaptă şi îngenunche lângă cadă.

— După asta, poate că o să-ţi aranjez părul. Începe să arate greu de pieptănat.

— Întotdeauna arată aşa. În afară de asta, îi plătim unui om bani buni să aibă grijă de mine. Adu-l încoace.

— I-am dat deja liber pentru seara asta.

Purta o cămaşă de noapte subţire ce dezvăluia atât de puţin şi atât de mult totodată. Ca prin minune, corpul lui reacţionă. Poate că îşi revenise mai bine decât credea.

— Kate…

— Vreau să fac asta.

— M-ai îngrijit destul.

— Dar nimic din toate astea n-a fost distractiv. Cred că asta ar putea fi. Era preocupată să folosească pămătuful de bărbierit pentru a face spumă de parcă el nu protesta, de parcă se hotărâse să facă exact după cum o tăia capul. Dar, pe de altă parte, acesta era felul ei de-a fi – pentru că era obişnuită să facă exact după cum o tăia capul.

Doar când se ridică în genunchi şi începu să-i împrăştie spuma pe maxilar, el trebui să admită că afirmaţia cum că făcea doar cum o tăia capul nu era în

întregime adevărată. Nu voise cu tot dinadinsul să se mărite cu el. Părinţii ei insistaseră. Ea voise să rămână măritată cu Wiggins. Părinţii îi refuzaseră acea dorinţă, într-un fel, reuşiseră să aranjeze o anulare. Michael nu ştia absolut nimic despre asta. Trebuise să-şi dea şi Wiggins acceptul? Dacă îi luau toate fondurile lui Michael, ar renunţa el cu uşurinţă la ea?

Kate era încruntată de concentrare.

— Dacă e distractiv n-ar trebui să râzi oare... sau măcar să zâmbeşti? murmură el.

Ea se grăbi să-şi ridice ochii spre el şi îi oferi un zâmbet uşor.

— Vreau doar să mă asigur că fac totul aşa cum trebuie. Puse pământuful în cană şi le dădu deoparte. Luă briciul.

— Ai vreo idee despre ce faci? întrebă el.

— Când eram mică, îl urmăream pe tata.

— Tu şi el sunteţi apropiaţi.

Ea încuviinţă.

— Mi-am dorit întotdeauna să mă fi născut băiat.

— Sunt foarte bucuros că nu s-a-ntâmplat asta.

Îi făcu plăcere s-o vadă roşind şi începu să se întrebe cât de diferită ar fi fost căsătoria lui dacă s-ar fi însurat cu Jenny. Nu i-ar fi respins ocazia de a-i oferi pasiune, dar i-ar fi permis să-i ofere dragoste?

— De ce ai o privire atât de abătută? întrebă Kate. Te asigur că o să fiu foarte atentă.

— O durere în coaste, nimic mai mult.

O minciună spusă cu uşurinţă pentru că adevărul era aproape de nesuportat. Gelozia rece, furia îngheţată pe care o simţise când o văzuse cu alt bărbat nu avusese absolut nicio legătură cu posibilitatea de a-şi pierde banii. Era legat de plecarea ei din viaţa lui.

Îşi înclină bărbia, simţi siguranţa din mâinile ei când trecu lama peste gâtul lui, auzi zgomotul de barbă aspră. O

înfăţişare civilizată va contribui mult la îmbunătăţirea stării lui de spirit.

După câteva răzuiri, se apucă să cufunde lama în apă, să o clătească – între picioarele lui!

Abia îşi deschise ochii la timp să se dea înapoi şi să o înşface de încheietura mâinii.

— Haide să nu o fluturăm pe jos, pe-acolo, da?

Ea chicoti, efectiv chicoti.

— N-am avut nicio intenţie s-o dau niciunde pe lângă… îşi drese glasul – păi, pe lângă…

— Totuşi, mai bine cufundă-l lângă şoldul meu.

— N-ai încredere în mine?

Oare avea?

Zâmbetul ei se stinse când se întoarse să-l bărbierească.

— Când o să-ţi revii suficient, ar trebui să o vizitezi pe mama ta.

— Poate mâine. Înainte, arătam exact ca un sălbatic şi n-am nicio îndoială că aş fi înspăimântat-o.

— Începuse să-mi placă barba. Poate că ar trebui să las mustaţa.

— Poate că n-ar trebui.

— Ai renunţat la a încerca să-mi faci pe plac?

— Dacă voiam conversaţie, aş fi mers la salon. Dar am vrut o baie. Asta se face de obicei în tăcere.

— Faptul că ai fost împuşcat te face prost dispus.

— Kate…

Îi apăsă un deget pe buze.

— O să tac… dacă-ţi face plăcere.

Dacă tot se hotărâse să fie atât de drăguţă, se gândi cum ar fi să insiste să-l lase şi să plece. În schimb, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Dorise cu disperare să scape de barba care-l mânca şi nu era sigur dacă mâinile îi erau destul de stabile. Avea momente în care se simţea pe deplin vindecat şi altele în care simţea că n-ar putea să se

lupte nici cu un pisoi.

Atingerea ei era blândă, nu pe-atât de sigură ca a servitorului lui, dar pe de altă parte Nesbitt nu mirosea atât de dulce. Evident, Kate făcuse deja baie, era şi ea gata de culcare. Se întrebă dacă o să vină să-i spună noapte bună şi dacă stând în cadă îl găsea la fel de atrăgător pe cât o găsise odată el pe ea.

Când termină, îi şterse ce rămăsese din spumă cu un şervet cald şi umed, apăsându-şi sânii de umărul lui ca şi cum avea nevoie să-l simtă aproape pentru a-şi termina treaba.

— Apleacă-te mai mult pe spate ca să-ţi spăl părul.

El făcu precum i se poruncise, ţinându-şi ochii închişi, concentrându-se pe masajul blând al degetelor ei pe pielea capului. Se gândi că s-ar putea obişnui cu acest răsfăţ. Mâinile ei nu erau la fel de puternice ca ale lui Nesbitt, dar erau pricepute şi cu mult mai plăcute. De ce valeţii trebuiau totuşi să fie bărbaţi? De ce un bărbat nu putea avea o slujnică? în afară de caracterul impropriu, era cu siguranţă o experienţă mult mai plăcută. Desigur că te aşteptai de la un bărbat să se poarte cum trebuie îngrijit fiind de o femeie.

Deşi, dacă e să ne luăm după încordarea trupului său, se putea să acorde prea mult credit stăpânirii de sine a unui bărbat.

După ce termină să-i usuce părul cu prosopul, începu să-l spele pe spate, atentă să-i evite rana, degetele ei atingând şi trecând săpunul alunecos pe umerii lui, în jos pe partea dreaptă, în jurul posteriorului. Iar şi iar până când el începu să se mire cum de nu-i tocise deja pielea. Adăugă puţină apă fierbinte înainte de a se mişca să-i spele şi alte porţiuni.

Când mâinile îi alunecară peste piept, îşi deschise ochii. Ea reuşise cumva să-şi ude cămaşa de noapte în locuri strategice, sfârcurile ei ridicate apăsând ţesătura

udă, lăsând aproape totul expus vederii. Drept răspuns, trupul lui se încordă.

Mâna ei, udă şi alunecoasă de la săpun, se mişcă mai în jos. El gemu şi îi acceptă atingerea când de fapt ar fi trebuit s-o respingă.

— Dacă nu eşti atentă, o să-ţi mai dau încă ceva de curăţat.

— N-am nicio intenţie să fiu prea atentă.

El se uită la ea.

— De-a ce te joci tu aici?

— Nu mă joc. Vreau să… îţi ofer plăcere. Baia e doar preludiul.

— Nu vreau să-mi oferi plăcere.

— Nu cred că ai puterea de a te lupta cu mine pe tema asta.

— Sunt mult mai refăcut decât crezi tu.

— Nu mă refeream la puterea fizică.

— Ce încerci să demonstrezi?

— Nu încerc să demonstrez nimic.

Evident, ea fu foarte surprinsă de râsul aspru ce răsună în cameră, pentru că se opri din ceea ce făcea, dându-i lui posibilitatea – cu mult mai puţină graţie decât i-ar fi plăcut – să se ridice în picioare. Se întinse după prosop, doar ca ea să i-l smulgă din mână.

— Ieşi din cadă să te usuc.

El scutură din cap.

— Nu pot face asta, Kate. Nu sunt nici pe departe atât de puternic pe cât credeam. Credeam că ştiu care e preţul pe care trebuie să-l plătesc atunci când am organizat licitaţia, dar de fapt habar n-am avut. Dacă e să fiu cinstit, nu sunt deloc satisfăcut de căsătoria noastră aşa cum am crezut că voi fi. Realitatea e complet diferită faţă de ce m-am aşteptat. Am încercat să mă descurc cât se poate de bine în contextul creat. Am petrecut o mare parte a vieţii mele înglodat în datorii, dar niciodată n-am simţit că

datorez cuiva atât cât îţi datorez ţie. E copleşitor să datorezi cuiva atât de mult. Găsesc asta mult mai dificil decât mi-am închipuit. Credeam că nu există nimic ce mi-ai cere, iar eu să nu-ţi pot oferi. Din clipa în care am schimbat jurămintele, am devenit servitorul tău. Într-o zi speram să mă ridic la nivelul de soţ. Dar acum ştiu că e imposibil. Inima ta va rămâne mereu alături de el – nu putea suporta să-i rostească numele – şi am crezut că pot să trăiesc cu asta. Dar nu pot. Sincer, am crezut că pretenţia ta la dragoste era frivolă şi banală. Credeam că o căsătorie poate fi făcută să funcţioneze şi fără ea. Dar îmi doresc o soţie care să se uite la mine aşa cum te uiţi tu la el. Nu vreau să te gândeşti la *el* când te ating eu. Nu vreau să te întâlneşti cu el pe alei întunecate. Blestemul meu e că nu-ţi pot refuza ceea ce îţi aduce fericire. Dar nici nu mai pot trăi astfel. Ia banii pe care mi i-a dat tatăl tău şi pleacă în America cu el. Lasă-mi doar suficienţi să mă pot îngriji de mama. Asta-i tot ce-ţi cer. Asta şi să fii fericită.

Lacrimile începură să curgă şiroaie pe obrajii lui Kate. Spre marea lui surpriză, lacrimile de fericire semănau foarte mult cu cele de supărare. Încă ţinea strâns prosopul la pieptul ei, ceea ce nu făcea decât să-i împingă sânii şi mai ispititor spre el. Era un bărbat căruia îi era greu să se înfrâneze.

— Vrei, te rog, să-mi dai prosopul, ca să mă pot şterge şi să mă pregătesc de culcare? Putem să discutăm restul detaliilor mâine-dimineaţă.

— Ştii ce se va întâmpla dacă plec? întrebă ea încet.

— O să cer divorţul pe motiv de abandon.

— N-o să te uit niciodată.

Din nou, el nu se putu abţine să nu râdă, nu la fel de aspru, dar la fel de amar.

— O să uiţi. Nu e uşor să-ţi aminteşti de mine.

— Mama ta…

— Lăsând-o pe mama la o parte, ştii că amanta mea

şi-a găsit un alt protector la doar o zi după ce m-a părăsit?

— Ai iubit-o?

— Bineînţeles că nu.

— Ai încercat să-i câştigi afecţiunea?

— Nu fi ridicolă.

— Trebuie să fi fost dureros… aveai atât de puţini bani la dispoziţie şi i-ai folosit încercând să-i faci pe plac.

— Ăsta e genul de relaţie pe care cineva o are cu o amantă…

— Şi totuşi te-a părăsit.

— N-am satisfăcut-o deloc. Asta ţi-ai dorit să auzi? Ca eu să recunosc…

— Ai ales amanta nepotrivită.

Era frumoasă, bună la pat şi rece. Îi satisfăcuse nevoile fizice, dar un bărbat avea nevoie de mult mai mult decât atât. Dar dorinţa de ceva mai mult decât atracţia fizică era înspăimântătoare pentru că atunci când inima cere şi nu primeşte niciun răspuns, universul interior se sfărâmă, producând o durere insuportabilă.

— Şi soţia nepotrivită, spuse el încet.

— Nu m-ai ales tu, Michael. Dacă ţi s-ar fi dat de ales, ai fi ales-o pe Jenny.

La asta nu mai avu nimic de zis.

— Poţi să-mi dai prosopul?

Ea înaintă spre el, i-l puse în jurul şoldurilor şi îi ţinu capetele apropiate în faţa lui.

— Nu plec în America cu Wesley. Nu mă gândesc niciodată la el când eşti în patul meu. De fapt, nu mă gândesc deloc la el, decât atunci când e în faţa mea. Da, a venit să mă vadă aici. Da, mi-a dat o poezie. Da, am citit-o. Da, la operă mi-a făcut semn să mă întâlnesc cu el. Şi m-am dus. Ca să-i spun să mă lase în pace. Să-l avertizez că niciodată nu va mai fi ceva între noi. Să-i spun că într-un fel, contrar tuturor aşteptărilor, m-am îndrăgostit de-a binelea şi nebuneşte de un bărbat care nici măcar nu a

putut ghici culoarea mea preferată. Dar, cumva, mi-a furat inima. O năpădiră lacrimile. Dacă mă alungi, n-o să te uit. Când o să-mi dau sufletul, o să port amintirea ta cu mine în ceruri.

— Kate… înghiţi greu. N-o să supravieţuiesc dacă mori.

— Exact aşa am simţit şi eu când te-ai pus în faţa ucigaşului, prostule. Niciodată în viaţa ta să nu mai faci ceva aşa generos. N-o să mai trec vreodată prin ce am trecut. O să te las fără nicio lescaie…

— Nu mai ai puterea asta asupra mea. O atinse uşor cu degetele pe obraz. Aş vrea să nu fi avut nevoie de nimic din toate astea, Kate. Aş vrea să te fi cerut de soţie. Aş vrea să pot spune…

Întinzându-se, îl sărută pe gât.

— Ştiu, Michael. Tot ce contează e că ştiu.

— Aş vrea să am puterea să te duc în braţe până în pat. Se strâmbă. Deşi după ce mi-am petrecut atâta timp în el în ultima vreme, mă tem că nu-i prea potrivit pentru o doamnă.

— Ce bine am făcut că am schimbat aşternuturile înainte de a veni aici.

El îşi îngustă ochii privind-o, şi ea îi aruncă un zâmbet poznaş.

— Singurul meu scop venind aici era să te seduc.

— Aşadar, toată trăncăneala mea…

— Nu era necesară, dar a contat foarte mult.

El îi luă faţa în mâini.

— Te ador. Nu putea spune de ce acele vorbe erau mai uşor de rostit, nu păreau a avea aceeaşi importanţă ca celelalte. De foarte mult timp.

— Şi eu te iubesc. Îşi strecură mâna într-a lui. Vino în pat cu mine şi o să-ţi arăt exact cât de mult.

Abia dacă-şi aminti drumul până la pat pentru că atenţia îi fu atrasă de spatele gol al lui Kate ce se arăta

privirilor în timp ce cămaşa de noapte îi aluneca la podea şi ea o lăsă în urmă fără ezitare. Se urcă în patul lui şi el simţi un intens moment de satisfacţie.

— Să nu-ţi închizi ochii în seara asta, îi porunci el.

— O să încerc, dar nu-ţi pot promite. Când îmi închid ochii e doar pentru că îmi dăruieşti un atât de splendid supliciu. Îţi jur, Michael, el n-a fost niciodată în pat cu noi.

— Niciodată?

Ea scutură încet din cap.

— Am încercat să mi-l imaginez în acea primă seară, dar tu efectiv l-ai alungat.

El se aşeză pe marginea patului.

— Aşadar, toate strigătele tale au fost doar pentru mine?

— Întotdeauna. Întinde-te. În seara asta, aş vrea să te chinuiesc eu.

— Mai degrabă aş vrea să ne chinuim reciproc.

Întinzându-se pe o parte, pe partea rănită, gemu, înainte de a cădea pe spate. Înainte de a se putea scuza, ea îl încălecă. Corpul lui reacţionă cu o determinare ce îl făcu să zâmbească, întinzându-se să-şi ascundă degetele în părul ei.

— N-am fost sigur că pot face faţă. Mă bucur să văd că mi-am subestimat puterea.

Ea se încruntă.

— Odată dezbrăcaţi, nu prea obişnuiai să-mi vorbeşti… Ochii i se măriră de mirare apoi se înlăcrimară. Ah, Dumnezeule, nu vorbeai pentru că nu voiai să intervii în fantezia mea.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei, prinzându-i lacrimile calde.

— Nu plânge, Kate. Nu merit lacrimile tale.

— Tu meriţi totul, Michael. O să-mi petrec tot restul vieţii mele dovedindu-ţi-o.

Michael deveni foarte conştient de faptul că atunci

când cineva *voia* să atingă, senzaţia era foarte diferită faţă de cea simţită atunci când i se cerea cuiva să atingă. Atingerea lui Kate era tandră şi blândă, neruşinată şi pătimaşă. Făcea ce nu mai făcuse până atunci. Îi atingea fiecare părticică a trupului. Fiecare părticică. Cu mâinile ei delicate, cu gura ei fierbinte, cu limba ei catifelată. El se crispă chinuit, se crispă de extaz.

Kate era hotărâtă să-i ofere la fel de multă plăcere cât se putea oferi într-o noapte, un cumul a tot ceea ce îi oferise el de-a lungul atâtor nopţi. Dar era nerăbdător, soţul ei era nerăbdător. Când se înapoie cu gura pe a lui, el se folosi de ocazie să-i balanseze şoldurile, să o ridice şi să o tragă în jos.

Îi murmură cuvinte dulci, lăudându-i frumuseţea, lăudându-i priceperea, lăudând-o pe ea. Pentru prima oară, ea simţi că în seara aceea îl avea în sfârşit cu totul. Şi voia să-i înlăture orice îndoială că şi ea i se dăruise cu totul.

Legănându-se pe el, cu plăcerea crescând în ea, se uită în ochii lui, fără să-i închidă niciun moment. Nici măcar atunci când extazul ameninţa să o facă să leşine.

Era cel mai ciudat lucru să audă râsul lui fericit umplând încăperea, să simtă mişcarea pieptului lui sub al ei.

— Eşti cu adevărat a mea, Kate Rose Tremayne. Eşti cu adevărat a mea.

— Sunt cu adevărat, şopti ea ghemuindu-se mulţumită lângă el, unde adormi.

*

Kate îl iubea. Michael se trezi cuprins de uimire, cu ea cuibărită încă lângă el. Făcuseră dragoste în dimineaţa aceea, nu o dată, ci de două ori. El ar fi ţinut-o în pat toată ziua, dar ea insistase că avea treburi de rezolvat. Sezonul era pe terminate. Urmau să închidă în curând casa şi erau

gata să se întoarcă la domeniul lor de la ţară unde puteau începe să lucreze la toate planurile pe care le aveau.

El făcu prima incursiune în afara dormitorului. Valetul îl ajutase să se îmbrace, dar încă nu se simţea destul de aranjat. Nici nu-i era deosebit de foame, chiar dacă era sigur că micul dejun fusese pregătit. Voia doar să facă o plimbare în grădină, prilej cu care să miroasă florile, să atingă petalele catifelate ce îi aminteau de pielea mătăsoasă a soţiei lui. Voia să simtă soarele pe faţă, adierea vântului în păr. Dacă nu s-ar fi temut că i s-ar redeschide rana, ar fi plecat călare pe Obsidian.

Ieşi pe terasă, surprins să o vadă pe mama lui stând acolo. Trecuse atâta timp de când n-o mai văzuse aranjată. Purta o rochie de un roz pal, şi avea părul strâns simplu într-un coc sus. Tânăra care stătea la masă lângă mama lui se ridică şi îi zâmbi:

— Milord.

Îşi înclină uşor capul ca şi cum îi făcea semn lui Michael să-i ia locul. N-o mai văzuse pe mama lui de când îl atacase. Acum nu părea conştientă de prezenţa lui. Dar părea calmă. El se aşeză pe un scaun, în timp ce tânăra îi turnă ceai, înainte de a se îndepărta să le ofere un moment de intimitate.

Trecu câtva timp până când mama lui se uită în sfârşit la el.

— Oribilă chestie.

— Poftim?

— Ceaiul. Niciodată n-am înţeles…

— Fascinaţia englezilor pentru el? termină el pentru ea.

Ea zâmbi şi dădu din cap, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre grădină. Michael o privi în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

— Lionel?

Inima lui Michael tresări. Aşa îl chema pe tatăl lui.

Avea oare una dintre halucinaţiile ei, imaginându-şi că stătea lângă soţul ei?

— Ştiu că aşa e obiceiul să avem – se încruntă ca şi cum îşi căuta cuvintele – dădace... dar cum o să ştie băiatul nostru cât de mult îl iubim?

Michael simţi cum pieptul i se strânge dureros. Poate că-şi pierduse memoria, dar se părea că undeva, într-un colţ al minţii ei, rămăsese o amintire cu el. Întinzându-se peste masă, îi puse mâna lui mare peste palma ei fragilă.

— O să ştie, doamnă, îţi jur că o să ştie.

*

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Jenny.

Kate îşi invitase familia să i se alăture ei şi lui Michael la cină, şi rudele ei abia sosiseră. Îşi dorea o ultimă seară împreună cu ei înainte de a pleca la moşie. Îi însoţise în salon unde Michael turna brandy pentru domni. Culoarea îi revenise în obraji şi se mişca mai relaxat. Şi ori de câte ori se uita spre ea, ochii lui îi promiteau plăcere în intimitatea iatacului.

— Wesley a plecat în America.

Kate simţi cum privirea lui Michael se aţinti asupra ei şi spera că faţa îi arată exact ce simţea auzind vestea: absolut nimic. Nici măcar cea mai mică senzaţie de pierdere.

— Melanie o să fie mai fericită acolo.

— Dar asta-i chestia, n-a luat-o şi pe Melanie cu el. A părăsit-o.

Kate se holbă la sora ei.

— Glumeşti.

— Ba deloc. Sora ei mi-a spus că plânge necontenit de când el a plecat. Fără îndoială că va cere divorţul.

— Cum o să supravieţuiască în America?

— Se pare că a dat peste o mică avere.

Kate îşi îngustă ochii, cuprinsă de o bănuială. Se întoarse către cei trei bărbaţi care îşi studiau băuturile ca şi cum nu le mai văzuseră până atunci.

— În regulă. Vreau adevărul şi îl vreau acum. Care dintre voi l-a mituit?

— Eu am făcut-o, spuse mama ei.

Kate se întoarse şi se uită la ea. Mama ei îşi înclină bărbia.

— O investiţie bună.

— Cât?

— Nu fi vulgară, Kate. O doamnă nu discută amănunte legate de bani.

— Care au fost condiţiile?

— Să plece cât mai departe posibil de tine. I-am sugerat adâncurile oceanului.

— Nu trebuia să faci asta, mamă. Eram eu însămi hotărâtă să mă ţin departe de el.

— Mi-ai refuza o ocazie de a mă amesteca?

Kate îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt aşa de bucuroasă că mâine plecăm la ţară.

— O să te întorci pentru nunta surorii tale din octombrie?

— În octombrie n-o să fie nimeni în Londra.

— La asta nu m-am gândit.

Kate se uită spre Jenny.

— De ce nu te-ai mărita la Raybourne?

Jenny zâmbi.

— Mi-ar plăcea asta.

Spre marea surpriză a lui Kate, cina fix plăcută până când Jenny făcu o remarcă despre cât de mult ura ea ploaia continuă ce se abătuse asupra Londrei în ultimul timp.

Michael îşi ridicase paharul şi învârtea conţinutul rubiniu.

— Mie îmi place ploaia, în special sunetul pe care-l face dansând pe frunze.

Şi Kate ştiu că el se gândea la timpul petrecut de ei doi sub copacul de lângă iaz. Se înfierbântase doar gândindu-se, fiindu-i greu acum să înţeleagă de ce îi rezistase cu atâta dârzenie pentru aşa de mult timp.

Nu reuşise să rămână niciun moment singură cu Jenny până după cină. Tatăl ei, mama şi Jeremy ieşiseră îndreptându-se spre trăsură, când Kate o opri pe Jenny în uşă.

— Chiar ai de gând să te măriţi cu Pemburton?

— Da, şi va trebui să mi te adresezi cu înălţimea Voastră.

— Mama poate aranja o nuntă fantastică în două săptămâni.

De ce aştepţi două luni?

— Pentru că am ceva de făcut înainte de a mă mărita.

Kate o strânse de mână.

— E ceva nebunesc?

O lacrimă luci în ochii lui Jenny, care şi-o reprimă.

— Probabil. Vreau să-i spun adio lui Ravensley… aşa cum trebuie.

— Fii atentă, că de nu, o să te trezeşti măritată cu un conte în loc de un duce.

— Asta nu se poate întâmpla.

— Cândva, credeam că n-o să am niciodată o căsătorie plină de dragoste. Dar o am, Jenny. N-am cunoscut niciodată aşa o fericire. Niciodată.

— Ai dragoste. Dar pasiune ai?

— Nu sunt sigură că poţi avea una fără de cealaltă.

Jenny zâmbi.

— Cu toate astea, o să încerc.

*

Michael decise că nu-i plăcea această tradiţie ca soţul şi soţia să aibă dormitoare separate, în special de vreme ce

nu-şi mai putea închipui o noapte în care să nu vrea să doarmă cu Kate.

Intră în dormitorul ei, surprinsă să vadă că ea nu era în pat. Nici nu stătea pe canapea. Probabil că era în baie, dar pe când se îndrepta într-acolo imaginându-şi cum o s-o spele, o zări stând pe duşumea în faţa şemineului, scoţând foi dintr-o cutie şi aruncându-le în flăcările pâlpâinde, uitându-se cum ard una câte una.

Stând lângă ea, o apucă de mână înainte de a putea arunca un alt plic în foc.

— Kate, ce faci?

— Mă descotorosesc de poeziile lui Wesley.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine.

Ea îi aruncă un zâmbet melancolic.

— O fac pentru mine.

— Cândva l-ai iubit. N-ar trebui să desconsideri asta.

Ea aruncă plicul în foc, privind flăcările care atingeau marginile hârtiei.

— Nu sunt sigură că am făcut-o. Îl privi, şi el putu vedea frământarea din ochii ei. Cred că am renunţat prea uşor la el.

Michael se simţi ca şi cum cineva luase vătraiul şi îl lovise cu el.

— Vrei să spui că îţi doreşti să fi plecat cu el în America?

Aplecându-se, ea îi atinse buzele cu ale ei.

— Nu. Când eu şi Wesley eram căsătoriţi, tatei şi lui Jeremy le-a trebuit foarte puţin să mă convingă că ar trebui să anulăm căsătoria. Nimeni n-ar putea să mă convingă să nu rămân măritată cu tine.

Michael dădu drumul unui oftat adânc.

— Sunt foarte fericit să aud asta.

Ea scutură din cap.

— Nu cred că pricepi pe deplin. Ei ar putea să ne ia banii, şi eu tot aş rămâne lângă tine. Ar putea să-mi spună

că mă dezmoştenesc, şi nu te-aş părăsi. Nu există nimic pe lume cu care ar putea să mă ameninţe ca să mă facă să te părăsesc. Iar cu Wesley, într-adevăr a fost nevoie de foarte puţin.

— Erai tânără, Kate.

— Asta a spus şi Jeremy.

— Cred că ar trebui să păstrezi poeziile. Dumnezeu ştie că eu n-o să-ţi scriu niciodată vreuna.

Ea aruncă întreaga cutie în foc şi privi cum o mistuie focul, înainte de a se întoarce spre el.

— N-am nevoie de poezii, Michael. Tot ce vreau eşti tu.

Apoi, fu în braţele lui, ţinându-l strâns, sărutându-l cu tandreţe.

Epilog

Câţiva ani mai târziu

— Haide, vino să o îmbrăţişezi pe mama înainte de plecare.

Stând în uşa camerei copiilor, Michael privi cum soţia lui se apleacă şi îi adună lângă ea pe cei doi fii ai lor şi pe fetiţă, reuşind cumva să-i îmbrăţişeze efectiv pe toţi trei deodată. Nu ştia dacă văzuse vreodată o mamă aristocrată care să-şi iubească la nebunie copiii aşa cum o făcea Kate a lui.

Copiii lor n-aveau nici o îndoială că erau iubiţi şi încă profund. Kate se juca mereu cu ei, îi scotea la plimbare, le citea şi îi îmbrăţişa cu putere de fiecare dată când avea ocazia. Michael încă mai avea dificultăţi să îşi arate sentimentele, dar Kate compensa cu vârf şi îndesat. Iubea aceste momente în care o privea cu ei, iubea când avea timp să li se alăture la ieşiri la grădina zoologică sau la picnicuri. Dar împărţindu-se între administrarea moşiilor şi muncind la îmbunătăţirea condiţiilor din aziluri, găsea că zilele n-aveau niciodată suficiente ore. Cu talentul lui Kate pentru afaceri, făcuseră nişte investiţii foarte înţelepte, şi Michael nu mai luase niciodată vreun ban de la tatăl ei după acea primă plată. De fapt, pe măsură ce averea proprie începuse să crească, intenţionase să-i dea înapoi cele cinci milioane de dolari tatălui ei, dar bătrânul nici nu dorise să audă.

— O să-i primiţi înapoi când o să mor, şi cu siguranţă că n-am nevoie de ei. Folosiţi-i înţelept.

Şi aşa şi făcuseră.

La prima aniversare a căsătoriei lor, Kate îi dăduse înapoi inelul tatălui lui. El fusese foarte mişcat. Darul lui pentru ea fusese o poezie foarte neinspirată.

Kate îi strânse din nou în braţe pe copiii.

— Acum, să fiţi cuminţi. Mergeţi la culcare când spune dădaca, şi mama şi tata o să vină la voi să vă dea câte un pupic când ne înapoiem acasă.

Michael le ură copiilor noapte bună pe când Kate i se alătură în hol.

— Ţi s-a şifonat foarte tare fusta, spuse el.

— O mamă ar trebui să aibă fustele şifonate, spuse ea îmbrăţişându-l. Mama ta m-a învăţat asta.

Mama lui murise în somn într-o noapte. Casa de lângă iaz rămăsese neterminată. Kate şi Michael îşi canalizaseră eforturile într-o altă direcţie, construind o casă mult mai mare într-o zonă îndepărtată a domeniului lor: Spitalul pentru Recuperare Tremayne. Michael se gândise că era un nume mult mai prietenos decât cel de azil de nebuni. Toţi pacienţii de acolo aveau o boală mintală sau alta, dar şederea lor nu depindea de probabilitatea însănătoşirii lor. Nici familiile celor internaţi acolo nu trebuiau să plătească pentru tratament. Spitalul răspundea nevoilor celor care nu aveau posibilităţi financiare să plătească pentru astfel de servicii – şi totuşi îngrijirea era foarte bună.

Kate nu se număra printre femeile care colecţionau bijuterii. Mai degrabă voia ca banii lor să-i ajute pe alţii. Michael nu ştia dacă era posibil s-o iubească mai mult decât o iubea deja.

Decise că nu era posibil, câteva ore mai târziu, când stătea trântit în pat lângă ea, satisfăcut şi fără vlagă. În seara aceea n-o s-o părăsească deoarece se aflau la el în pat – şi dormiseră mereu împreună încă de când se recuperase după ce fusese rănit cu câţiva ani în urmă.

Ca întotdeauna, ea se aplecă şi îi sărută cicatricea de pe coaste ca şi cum îşi reamintea că nu totul i se cuvenea de la sine. Soţia lui îşi făcuse un bun obicei de a nu crede că i se cuvine ceva de la sine.

Se uită atentă la el şi zâmbi:

— De ce eşti încruntat?

El îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ce-ar fi dacă boala mamei mele… dacă va veni o vreme în care n-o să-mi mai aduc aminte de tine? Nu pot să mă gândesc la nimic mai groaznic decât să nu-mi aduc aminte de tine.

Săltându-se uşor, îi încălecă şoldurile şi îl sărută

dulce.

— N-o să mă uiţi. Îi sărută fruntea, nasul, buzele. Vrei să mai faci dragoste cu mine încă o dată?

— Dacă îţi face plăcere.

Şi în vorbele lui, ca întotdeauna, Kate auzi cum răsună un „te iubesc”.

Sfârşit

Nota autorului

Astăzi am şti că mama lui Michael suferea de Alzheimer, o boală devastatoare şi sfâşietoare. Dar abia din 1906, când doctorul Alois Alzheimer, un neurolog german, a făcut autopsia creierului unei femei pe nume Hannah care murise după ani în care trecuse prin grave probleme de memorie şi confuzie, această boală a început să capete atenţie. Descoperirea făcută de el a unor anomalii la creier a dus la continuarea cercetărilor, cu toate că urmaşii lui Hannah au fost cei care au oferit o mare parte din înţelegerea bolii Alzheimer.

Pentru că mi-e dor de un deznodământ fericit, dragi cititori, fiţi siguri că Michael n-a moştenit predispoziţia genetică spre Alzheimer de la mama lui şi îşi va aminti veşnic de Kate a lui.